Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Ewald, Theodor.
Titel | Title:	Kærlighed ved Balletten : Historisk Roman.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Ludvig Johansen, 1922
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd. (392, 400 sider)

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 125

Det Kgl. Bibliotek
130024709745

Th. Ewald

KÆRLIGHED VED BALLETTEN

2. Del

KÆRLIGHED VED BALLETTEN

THEODOR EWALD

KÆRLIGHED VED BALLETTEN

HISTORISK ROMAN

ANDEN DEL

LUDVIG JOHANSENS FORLAG
KØBENHAVN 1922

Dyva & Jeppesen - København K.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

1. KAPITEL

Teatret faar en ny Elev og Lucile en ny Tilbeder.

Alexander Smit stod sjældent bag sin Disk nu, han var optaget af sine en gros-Forretninger, de voksede i Omfang fra Aar til Aar.

Men de, som vilde forhandle med ham, kunde alligevel sikrest træffe ham i den lille Bagstue bag Butikken, her havde han nu endelig opslaaet sit Kontor. Han havde været klog nok til at indse, at ogsaa i større Forretninger gavnede det ham at være gammeldags og vise sig økonomisk, især Landboerne blev skræmmede af Flotheden ovenpaa.

Saa var han da ogsaa ved Haanden, naar det kneb i Butikken. Paa de store Dage smed han Frakken og tog selv en Haand i med bag Disken. Alle Kvarterets Kunder vidste, det var en Ære at blive ekspederet af Alexander Smit i egen høje Person. Saa var det ogsaa gerne lidt rige-

ligere med Vægten — »han havde jo Raad til det«.

En Lørdag, som han stod og svedte bag Disken, og Butikken var stuvende fuld af Folk, traadte Hattemageren ind. Det var sjældent, at han satte sine Ben i Høkerboden nu, der maatte være noget vigtigt paa Færde. Smit løftede straks Hovedet og gjorde en spørgende Bevægelse med Haanden bag Øret.

— Forretninger? sagde han ved en lydløs Bevægelse af Læberne.

— Privatim, sagde Hattemageren paa samme stilfærdige Maade.

— Kom alligevel med herind, sagde Smit højt. Jeg har ikke god Tid til at være saa længe herfra.

Og da de var kommet ind i Bagstuen, sagde han gemytligt og forpustet:

— Ja, Du har det godt, Svoger, dit er saadan mere fordelt, Du sælger ikke Hatte i Pundevis, ha, ha.

— Nej, sagde Hattemageren og prøvede paa at le, men det vilde ikke rigtig gaa. Saadan Lørdagsforretning kender vi jo ikke noget til i mit

Fag. Der var ellers noget, jeg syntes, jeg maatte tale med Dig om.

— Hvad Fanden er der i Vejen, Svoger? sagde Smit og blev hed om Ørerne. Du ser jo ud, som om Du var en Bededag, der var faldet ud af Almanakken . . . er der noget med Søren?

— Det er noget i den Retning, sagde Hattemageren. Hvor længe har Du egentlig tænkt Dig, at det kan gaa saadan, som det gaar?

— Gid Pokker havde Knægten, sagde Smit og rev sig i Haaret. Jeg ved ikke, hvad der er faret i ham. Her gaar man og slider sig op, Forretningerne er min Sjæl lige ved at vokse mig over mit gamle Hoved, og ikke har man Hjælp af ham for to Skilling. Det er, som jeg altid har sagt til Mutter, vi skulde have holdt ham i Butikken, de Bøger har bare gjort ham kulret i Hovedet.

— Naar han saa endda bestilte noget ved dem, sagde Hattemageren. Men for en anden en gør han jo ikke andet end driver rundt som en Baad uden Sejl og Ror.

— Hm, sagde Smit. Hvad siger Gudrun?

— Ja, hvad siger Gudrun, sagde Hattemageren. Hun siger jo aldrig noget saadan. Men hun

gaar jo og bliver hvid om Kinden, dette her er der jo ingen Ende at se paa.

— Hm, sagde Smit, jeg kan ikke vide, hvad man skal gøre ved ham. Han er jo egen, Svoger, vi risikerer jo, han gaar hen og lægger sig syg igen, og saa kunde det sidste gerne blive værre end det første.

— Det kunde vel ikke være saa farligt at forsøge, mente Hattemageren. Nu er det jo Søndag i Morgen, kunde I ikke se over til vort? Kanske man saa ligesom tilfældigt kunde bringe det paa Bane.

— Lad os sige det, Svoger, sagde Smit og rakte fornøjet sin fede Haand frem.

Saa kunde man da sove paa det. Og Smit holdt nu ikke særlig af at blive forstyrret i sin Lørdagsekspedition. Naar han først stod bag Disken, tog den gamle Iver ham, og der var nu mere Fornøjelse ved at være Høker end Grosserer, naar han skulde være ærlig.

— Gudrun er for Resten ude med ham nu, sagde Hattemageren. De vilde gaa rundt ad Volden, de saa svært højtidelige ud . . . der har jo nu ligegodt været en Kurre paa Traaden i den sidste Tid for den, som vilde se det.

— Farvel, Svoger, sagde Smit og klemte Hattemageren i Haanden, saa den lille Mand fik Taarer i Øjnene. Er der noget i Stykker, maa vi saa se, om vi kan lappe det sammen i Morgen . . . hils Mutter.

Og Alexander Smit stod atter som geskæftig og gemytlig Høker bag sin Disk.

— — —

Men ude langs Volden gik ganske rigtig Søren og Gudrun fordybet i alvorlig Samtale . . . saa alvorlig var Samtalen, at de ikke sagde mange Ord.

— Saa vil Du til Teatret? sagde Gudrun.

— Jeg kan ikke andet, sagde Søren. Kan Du da ikke se, at jeg gaar til Grunde paa denne Maade? Nu er jeg endelig klar over mit Kald . . . hvis jeg kan blive antaget som Elev.

— Er Du ikke for gammel? sagde Gudrun og anstrengte sig for at skjule sin egen Bekymring. Du har jo aldrig faaet nogen Forberedelse netop til den Gerning.

— Hvad havde Dr. Ryge? spurgte Søren. Hvis jeg faar Lov til at prøve og har Talent, hvorfor skulde jeg saa ikke kunne blive til noget

som Skuespiller, naar det er det eneste, jeg vil og kan?

— Nej, sagde Gudrun, hvis Du virkelig kan, jeg har for Resten set det længe, Søren. Naar Du alligevel kun vil det, er det ogsaa meget bedre, at Du gør Springet.

— Hvor Du er god, Gudrun, sagde Søren og greb hendes Haand, som hun roligt lod hvile i hans. Hun ønskede blot, at han vilde beholde den med det samme ,men hvor længe vilde det vare, inden Teatret slugte ham ganske, saa hun aldrig mere vilde komme til at holde hans Haand fortroligt som nu? Gudrun gøs ved Tanken, men hun vovede ikke at nævne Lucinas Navn.

De gik længe uden at tale. Saa sagde Søren:

— Hvordan tror Du, de gamle vil tage det?

— Det er jo ikke godt at vide, sagde Gudrun. Glade vil de vel ikke blive, skønt nu har Du jo gaaet saa længe uden at vise, at Du vilde nogen Ting.

— Ja, sagde Søren bittert. Det er ikke nemt, naar man er født i Spækhøkerbutik, og saa bliver kastet ud paa det vilde Hav . . . Du anser mig vel ogsaa for en ren Vejrhane, Gudrun?

— Ja, saamænd, sagde Gudrun. Meget paa-

lidelig har Du jo ikke været til at vise Vejen, men saa har Du vel ogsaa været ude i stærke Storme, Søren. Vi bliver vel Vejrhaner nogen og hver, naar det blæser for Alvor.

— Tænk, om vi kunde følges ad, sagde Søren, saadan som vi talte om det, da vi var Børn.

— Det var dengang, sagde Gudrun. Der er sket meget siden.

— Ja, det er der, sagde Søren. Jeg har flakket fra det ene til det andet; men Du har da egentlig været trofast hele Tiden . . . Gudrun, vil Du ikke gaa med! Du har jo lige saa gode Evner til det som jeg.

— Saa maa jeg ikke have Tro nok til dem? sagde Gudrun og rystede paa Hovedet. Jeg gaar ikke til Teatret, Søren, det har jeg hverken Skønhed eller Evner nok til.

— Du vil aldrig gaa med, naar det gælder, sagde Søren iltert. Du siger, at Du holder af mig, og saa svigter Du, hver Gang der er noget, jeg for Alvor vil.

— Man kan ikke mere, end man kan, sagde Gudrun. Gaar Du til Balletten?

Hun fortrød det i det samme, hun havde sagt det . . . men det var allerede for sent. Sørens

Ansigt var blevet haardt, han vidste, at nu tænkte Gudrun paa Lucile Grahn . . . vilde hun da drive ham lige i Armene paa deres fælles Veninde? For forelsket i hende var Søren jo, det vidste han godt, det var jo netop derfor, han i sin naive Retskaffenhed havde villet, at Gudrun skulde med til Teatret, saa de var to imod Fristelser og al den Slags.

Men nu var Ordet sagt, der var kommet Kulde imellem dem, de gik tavse hjem.

— — —

Søndag Eftermiddag kom saa Smits til Hattemagerens i Klareboderne. Søren anede intet ondt, disse Søndagsbesøg var jo saa almindelige. Var noget planlagt, vidste han da ogsaa, at Gudrun vilde have sagt ham det. Gudrun vidste saalidt som han.

Og Sammenkomsten begyndte meget fornøjeligt med Piber og Grog, og saa gik Selskabet ned i Haven. Det var allerede et Stykke ud paa Foraaret nu, det myldrede af Eranthis og Primulaer.

— Varmt er det min Sæl ikke, sagde Smit og skuttede sig. Vi skulde have taget Haven

først, Svoger, og gemt Groggen til at varme os paa.

— Der er mere, hvor den kom fra, sagde Hattemageren. Nu spiser vi først, saa kommer Mutter med den gamle Rom.

Og da de saa havde spist og Toddyerne dampede, kunde det pinlige Opgør jo ikke udskydes længere.

— Hm, sagde Smit og smagte og rørte rundt, det er ellers en krabat Rom. Du sidder min Sæl lunt inden Døre, Svoger. Det er ikke fordi jeg klager, men saadan en Gewesen, saa lindt den kradser . . . hvad? Har Du meget tilbage?

— Hvor meget kan der være af Guavaen, Mor? sagde Hansen. Ja, det er da det sidste Anker, vi er i Gang med . . .

— Vi kunde snart have nødig at spare paa den, saa der kan være noget tilbage til Bryllup-pet, vovede Smit sig saa til at sige. Skønt Søren er jo en Stivstikker, som ikke bryder sig stort om de vaade Varer.

— Det retter sig, naar han faar Foden under eget Bord, sagde Hansen.

— Det er godt, han er maadeholdende, sagde

Madam Hansen. Søren er en Mand, Gudrun kan være tjent med, hvad det anbelanger.

— Da vil vi dog nok bede om et Glas, naar vi to skal hen og besøge de unge, hvad Svoger? Naar skal det ellers være, bitte Søren. Jeg synes ikke, I er begyndt at se paa Lejlighed endnu, hvad?

— Søren vil vel have den Eksamen fra Haanden først, som jo rimeligt kan være, sagde Hattemageren.

— Ja, ja, bitte Søren, sagde Madam Smit lunt, en Moder turde jo ligegodt bedst vove at gaa lige paa . . . Du mærker jo nok, vi har kigget Dig ud og gerne vil have Besked. Spørg Du Gudrun, om hun ikke synes, det snart kan være paa Tide.

Gudrun sad saa hvid som en Væg og stirrede paa Søren. Nu skulde det jo gøres af, de Ord, som faldt nu, kunde daarlig tages tilbage. Og hun foer sammen, hun vidste, det var Begyndelsen til Brud.

Søren sendte hende et tungt Blik og saa smerteligt rundt paa de gamle, han skulde skuffe saa haardt nu, de havde været saa gode ved ham og sat saa store Forventninger til ham.

Men han kunde ikke andet.

— Jeg læser ikke til Eksamen mere, sagde han fast. Det er længe siden, jeg holdt op med det, nu véd I det, saa kan I dømme mig, som I vil.

— Hm, hm, hm, sagde Smit og smækkede med Pibelaaget, det var jo da endelig ren Besked. Nej saamænd, saa lader vi vel den Fugl flyve. Det er ellers grov mange Penge, der er kastet væk paa den Spøg, min Dreng.

— Naa, sagde Hattemageren, kastet væk er de vel ikke, hvad der er lært, det er lært. Søren maa vel saa have tænkt sig at slaa ind paa noget andet, hvor Kundskaberne kan komme ham til Gode.

— Ja, lad høre, sagde Smit. Skulde Du være kommet til Fornuft og vil ind i Handelen? Paa min Velsignelse skal det ikke skorte, der er Pinedød god Brug for Dig i Firmaet.

— Det gør mig ondt, at jeg ikke kan være Fader til Vilje i den Sag, sagde Søren, som var ganske rolig nu, da han var i Færd med at brænde sine Skibe. Firmaet var daarlig tjent med mig; en Mand maa dog gaa derhen, hvor hans Evner og Lyst kalder ham.

— Lirum, larum, Katten gør Æg, sagde Smit hidsigt og blev lidt rød over Ørerne. Lad saa al den Udenomssnak fare og tal fra Leveren. Hvad er det, Du har Evner og Lyst til?

— Det samme, jeg vilde fra først af, sagde Søren og rejste sig. Da fik I mig fra det . . . nu er det lovlig sent, men sent er bedre end aldrig. Jeg agter at indstille mig til Prøve paa Teatret. Saa nu er det sagt.

— Saa skulde da den onde . . . foer Smit op. Har Du ikke faaet de Avekattestreger ud af Hovedet endnu.

— Herregud, Fatter, sagde Madam Smit beroligende. Naar det nu er hans Lyst, hvad kan det saa gøre? Vi har jo Raad til det.

— Ja, Svoger, sagde Hattemageren. Hvad kan det gøre? Det er jo da en meget pæn Vej, og Komedianterne vil aldrig være i Ringeagt, naar bare de har Grunker i Kistebunden.

— Ja, i er et kønt Kompagni, brummede Smit ærgerlig. Nu var her dog den kønneste Lejlighed til at faa ham overtalt til at gaa ind i Firmaet, og saa gaar I og holder med Knægten.

— Du kan jo lade mig prøve, sagde Søren. Hvis det ikke gaar for mig, skal jeg føje Dig

og blive Købmand, skønt jeg tror, Du vil snart ønske mig ud af Firmaet igen.

— Gudrun, sagde Smit, hvad siger Du, min Tøs? Det er dog saa Dig, det nærmest angaar, og Du er vel det solideste Hoved af os allesammen.

— Jeg tror, det er rigtigt af Søren at gaa til Teatret, sagde Gudrun. Saa bliver det dog til noget for ham, saadan som det nu er, gaar han jo rent til Grunde.

— Ja, min Sæl, om Du ikke kan have Ret, sagde Smit. Er Du fornøjet, kan vi andre jo sagtens være det. Men det bliver vel ellers en sen Død, om Søren nu skal til at lære forfra igen.

— Det er jo ikke sikkert, sagde Søren, Dr. Ryge blev da antaget straks, han havde aflagt Prøve.

— Nej, hør nu, min Dreng, sagde Smit. Det kan gerne være, Du forstaar Dig bedre paa Komedie og den Slags end jeg, men Dr. Ryge kender jeg, og saa meget kan jeg se, at han er anderledes Karl end Du. Du kommer nok til at krybe, før Du lærer at holde Skridt med ham.

— Vi kan jo ikke alle være lige store, sagde

Hattemageren. Det gaar nok for Søren, og Gudrun har jo altid interesseret sig meget for det Teatervæsen. Saa er der jo ogsaa den lille Grahn, Søren kommer da ikke til at gaa helt imellem Fremmede deroppe. Lucina er min Sæl da et Bevis paa, at man kan blive berømt i en Fart, der er jo snart ikke en Dag, uden at hun har sit Navn i Avisen.

Det gav et Stik i Gudruns Hjerte, da Faderen nævnte Lucinas Navn, og der lød noget som en kvalt Hulken henne fra den Krog, hvor hun sad med Ansigtet i Skygge.

— Hvad Pokker skader Pigen? sagde Smit.

— Ja, jeg kunde jo da nok begribe, Du ikke var saa ellevild af Henrykkelse over som den Vindbeutel nu gaar og trækker det ud igen, vedblev Smit. Men nu skal jeg sige Jer noget, bitte Børn, hvis da ellers Svoger og Madammerne er enige med mig. Nu faar Søren Lov til at styre sin Lyst, og de Moneter, som skal til, dem kan han faa. Men saa gifter I Jer til Mikkelsdag, enten det er gaaet saa eller saa med Komedianteriet. Hvad Pokker, vi maa dog ogsaa have et Tøjr om Benet paa ham, inden vi slipper ham løs deroppe mellem alle de Skørter, vi

véd jo nok, hvor kælne de kan være af sig, især dem ved Balletten.

— Men nu brast det for Gudrun, hun kunde ikke længere holde Graaden tilbage og hun løb ud af Stuen med Lommetørklædet for sit Ansigt. Madam Hansen foer bagefter for at trøste.

Smit havde et Øjeblik siddet helt betuttet. Saa rejste han sig langsomt, gik hen til Søren og lagde sine vældige Næver tungt paa hans Skuldre. Og han sagde, medens den store Aare svulmede op over Panden.

— Hør nu, min Gut, er Du en ærlig Mand, eller er Du en Bandit? Hvad har Du gjort ved den søde, glade Pige?

— Ingen Ting, sagde Søren. Vi er blot blevet enige om at se Tiden an. Vi er ikke sikre paa, at vi holder nok af hinanden til at gifte os allerede nu — i den Sag er Gudrun fuldkommen enig med mig.

— Bild mig det ind, sagde Smit og svingede den slanke, unge Mand frem og tilbage. Gudrun skulde ikke holde nok af Dig? Nej, det er altsaa Dig, der vil rende din Vej, din Vindbeutel. Men et Ord saa godt som tyve: Gifter Du ikke Gudrun, efter alle de Fluer, Du har sat hende i

Hovedet. Gaar Du hen og sjasker men hende, som Du har gjort med Eksamen og alt det andet, saa kan Du gaa paa Gaden og tigge, Monsjø, Du faar ikke en Skilling af mig.

Og han slap, saa Søren tumlede tilbage mod Væggen. Et Øjeblik efter fo'r han ud af Døren, han var lige ved at græde, han ogsaa, saa gammel han var. For at han ikke vilde gifte sig med Gudrun, det havde han følt under denne Scene, og han vidste, at han gjorde stor Synd imod hende.

Hvorfor var hun ogsaa saa tam? Altid ædel, altid opofrende, altid med Retten og Dyden paa sin Side. Havde hun hundset ham og staaet paa sit og villet føre sin Krig igennem, men var der overhovedet noget, hun ønskede og vilde? Var det hende ikke lige kært alt sammen? Ja, tænkte Søren, jeg vilde næsten hellere, hun havde brudt med mig nu, om hun i det mindste engang imellem viste Kløer. Det er mig ikke muligt at blive forelsket i en Kvinde, der hverken har Ild eller Blod i sig.

Smit sad endnu inde i Stuen og snappede efter Vejret, da Søren var gaaet. Han taalte ikke at blive hidsig, det var længe siden, Blodet i den Grad var faret ham til Hovedet.

Hattemageren sad og tyggede paa Pibespidsen og rystede mismodigt paa Hovedet.

— Du tog for haardt fat, Svoger, sagde han. De Unge har jo saadan deres Nykker.

— Jeg giver Fanden i de Nykker, raabte Smit og stønnede endnu. Og Fanden i Vold ryger vel Svogerskabet nu ogsaa.

— Nej, men skam Dig dog, saadan som Du taler, sagde Madam Smit. Og hvad skulde du ogsaa tage saadan paa Veje for, bare for et Ord?

— Et Ord, sagde Smit, hvis Ansigt langsomt fik sin naturlige Farve tilbage. Naar han siger, at de vil se Tiden an og ikke véd, om han holder nok af Pigebarnet . . .

— Naa, ja, Svoger, sagde Hattemageren. Lad nu de Unge kæmpe den Kamp ud selv. Tvinge dem sammen kan vi jo nu da ikke. Vi tos Venskab er vel ligegodt for gammel til at ryge i Staver for den Sags Skyld?

— Det kan der endelig være noget i, sagde Smit og trykkede den fremstrakte Haand, saa Hattemageren gav sig ved det. Men ligemeget, jeg staar ved mit Ord, og Søren skal staa ved sit. Det er galt nok, han vil være Komediant-

spiller, men gifte sig med Pigen til Mikkelsdag, det skal han, ellers faar han ikke en Skilling, det siger Alexander Smit og jeg.

— Aa, Fatter dog, som Du snakker, sagde Madammen. Man kunde gerne tro, Du mente noget med det. Men jeg løber nu og ser efter ham. For i Himlens Navn, om han nu gik hen og blev syg for os ligesom sidst, han saa mig ud til Allehaande.

— Kællingesnak, brummede Smit, men var alligevel ikke rigtig rolig ved det. Han rejste sig og gik med.

Men der var ikke noget særligt i Vejen med Søren, man bliver ikke saadan syg af at knuse en andens Hjerte. Nærmest følte han sig vel lettet over, at det nu var forbi. For at Gudrun nu var forberedt paa et Brud, havde han forstaaet. Det var jo meget godt for de Gamles Skyld, om det kunde trækkes ud en Tid endnu.

Gamle Smit laa og brummede endnu, da de var kommet i Seng — den gamle Vise:

— Mutter, Mutter, havde vi dog bare ladet ham gaa i Butiken, saa havde de forbandede Bøger ikke gjort ham kulret i Hovedet.

— Det retter sig vel, sagde Madammen. Allenfals kan hverken Du eller jeg gøre noget ved den Ting, det maa gaa sin skæve Gang.

— Saa det mener Du? foer Smit op. Da kan jeg fortælle Dig, at jeg agter at gøre en hel Del ved den Ting og det i Morgen den Dag.

— Herregud, Fatter, hvad vil Du da saa?

— Ja, ved jeg det? Men kommer Tid kommer Raad, de bedste Raad finder man paa sin Hovedpude, naar man vaagner. Men om jeg ikke skal faa spændt Ben for de Teaternykker paa en eller anden Maade, saa vil jeg ikke hedde Alexander Smit.

Der var ingen af dem, som kunde sove. Smit laa og kastede sig i Sengen. Madammen laa og mumlede Stumper af en Bøn, hun kunde huske fra Skolen. Det var den om Ulykker til Søs, men den ene kunde vel være saa god som den anden.

— Mutter, sagde Smit saa, det var da jeg sagde det om Tøserne ved Balletten, at hun knækkede sammen. Du skal se, hun er skalus.

— Aa, Gud være lovet da, sagde Madammen. Tror Du virkelig ikke, det skulde være andet.

— Hm, sagde Smit, den Syge kan ellers være

slem nok i den Alder, og om hun nu havde Grund til det.

— Aa Snak, sagde Madammen. Hvem skulde det være med? Søren hænger jo altid herhjemme!

— Ja, gør han? sagde Smit. Jeg vidste ikke rettere, end at han rendte i Teatret hver anden Dag.

— Ja, Teatret, sagde Madammen, men Drengen gaar vel ikke saadan og klatter sig væk til et vildt fremmed Fruentimmer.

— Det forstaar Du Dig ikke paa, sagde Smit overlegent. Det er netop *majet* almindeligt. For Resten er der jo da Lucina, hun er vel ikke fremmed?

— Tror Du virkelig? sagde Madammen og rejste sig i Sengen. Nu Du siger det, kommer det mig ogsaa for, at han gaar der mest, naar der er noget med Dans. Ja, Herregud, hun er jo da ogsaa en nydelig Pige og af god Familie.

— Ludfattig, sagde Smit. Ikke en Skilling til Tøsen, brugt op altsammen.

— Herregud, sagde Madammen og lagde sig tilbage i Puderne. Du plejer ikke at være nærig, vi har jo saa da ogsaa Penge nok.

— Man har aldrig Penge nok, vrissede Smit, stik imod sit eget Valgsprog. Gudrun eller ingen. Gifter han den anden, faar han ikke en Skilling, før jeg er død.

— Ja, Du snakker, sagde Konen og vendte sig. Som om Du vilde nægte ham Brødet, bare fordi han ikke gaar efter dit Hoved.

De blev liggende vaagne længe endnu, og i Nattens Mørke modnedes en Plan i Alexander Smits ophidsede Hjerne.

Den næste Dag iførte han sig sit stiveste Puds, da de havde spist til Middag.

— Hvor skal Du saa hen? sagde Mutter.

— Jeg vil tale med Dr. Ryge, sagde Smit. Er der nogen, som kan kurere Drengen for hans Nykker, maa det være ham, og han har jo interesseret sig for Knægten fra lille af.

— Han er vel paa Teatret nu, sagde Madammen og rystede paa Hovedet, for det syntes hende dog vel dristigt at ulejlige Doktoren med en saadan Sag. De prøver vel nu, kan Du ikke ogsaa vente, til han kommer herned i Butikken?

— Nej, sagde Smit, Forretning er Forretning. Han kan vel ikke være dyrere end de andre Doktorer at snakke med. Jeg søger ham op

paa Teatret, jeg har dog nok Lyst til engang at se den fordømte Smadrekasse efter i Sømmene, for om vores Søren virkelig skulde ende i Skidtet dér.

Og Smit gik til Kongens Nytorv, hvor den gamle Portner lod ham gaa op bag Scenen, da han sagde, han kendte Doktoren og kom for at faa en Besked hos ham. Doktoren var inde i Kammerherrens Kontor, men det kunde nok ikke vare længe.

Smit gik og snublede i Halvmørket deroppe, der var ingen Prøve den Dag, Scenen stod tom, og Smit gik ind og kiggede grundigt paa det altsammen, egentlig mere interesseret, end han vilde være ved.

— Føj for en Lugt, sagde han og snøftede. Det er da givet, man skal blive bedærvet paa Sjæl og Legeme ved at gaa og snuse i det Støv.

Og han vendte et Sætstykke, der skulde forestille et Stykke af en moden Rugmark, og han skar Ansigter ad det malede Pap.

— Humbug og Svindel, det ene med det andet, mumlede han misfornøjet. Er det nu noget, naar Knægten kunde komme til at handle med hele Skibsladninger af rigtigt, gult Korn, lige

til at lave Brød af? Jeg har da ogsaa hørt, at den Mad, de faar i Stykkerne, det er bare Stykker af Træ og Pap. Jeg vilde nok se Søren staa og file i en Papskinke, føj for den Lede! Og Champagnen, det er bare Seltservand med lidt Citron i — Svindel det hele! Og Svindlere og Snydere bliver de jo selv, Komedianterne — al Ære for Doktoren, men de fleste af dem sidder da i Borg og Gæld til op over Ørerne, som Gud og Hvermand ved.

Og se nu bare Søren! Aldrig saa snart vil han til Teatret, før han skal begynde med at snyde Gudrun, det brave Stykke Pigebarn, jeg vil nok se, hvor han finder et saa bastant Fruentimmer heroppe, hvad Hjertelaget anbelanger, og han har da altid før fundet hende køn nok.

Hvor skulde det reelle ogsaa komme fra, naar at man gaar her i andre Folks Klæder og spiller noget, man slet ikke er? Som nu med Guldkronen dér i Hakon Jarl, det ved da enhver, det ikke er andet end Messing. Jeg vil hedde Mads, om jeg begriber, at en retskaffen Mand som Ryge vil finde sig i det.

»Mja-av!« lød det ynkeligt under hans Fødder i det samme, han havde i sin Iver traadt

Teaterkatten paa Halen og blev ganske ulykkelig over det, han gjorde aldrig med sin gode Vilje noget Dyr fortræd. Og han bøjede sig ned og lokkede:

— Mis, Mis, komse da, dit lille Kræ, hvem i hele hule kan ogsaa vide, at saadan et Pus kommer her og løber mellem Benene paa en . . .

— Nej, nu undres jeg ved alle Nordens Guder saare, buldrede en vældig Røst inde fra Mørket i det samme, og det løb ærlig talt den brave Købmand koldt ned ad Ryggen i første Øjeblik, for naar her var Katte, kunde her jo for den Sags Skyld ogsaa være Aander og andet Troldpak.

Men saa kendte han jo Dr. Ryges Bas.

— Grosserer Alexander Smit paa ulovlig Kattejagt oppe paa de hellige Brædder! Har De nu ikke Skinker nok derhjemme, saa De vil salte vores ulyksalige Teatermis? Det vilde være noget for Pilestrædekvarterets værdige Indbyggere, om de nu sad dernede og kunde se Dem for aabent Tæppe i fuldt Rampelys, ha, ha, hvad i Herrens Navn fører Dem dog herop, vil De tale med mig?

— Ja, Doktoren maa nu meget undskylde,

sagde Smit, der var lidt forlegen ved Situationen; for selv om Doktoren skemtede, var han jo ikke saadan en Mand, man spøgte igen med. — Jeg blev vist herop af Portneren, og saa har jeg jo været nysgerrig og fingereret en Smule . . . over det, at Søren nu er blevet tosset og vil til Teatret.

— Plager Fanden Knægten? buldrede Dr. Ryge. Forrige Gang vilde han være Hottentotmissionær, eller hvordan var det? Han skulde sætte sig paa sin Ende og absolvere sin Eksamen; var han min Dreng, skulde han min Sæl faa sine Rygstykker ordentlig varmede.

— Netop, Hr. Doktor, netop, sagde Smit. Men der er jo det, at han er for stor til at give Prygl, og saa er han jo kulret i Hovedet; det er ligegodt de Bøger. Tag mig det ikke ilde op, Hr. Doktor, men De raadede jo selv til det dengang.

— Jeg har Fanden ikke raadet til at gøre ham kulret i Hovedet, sagde Ryge. Hvorfor kan han ikke passe sine Ting, ligesom et andet ordentligt Menneske? De har naturligvis ikke givet ham Klø nok i rette Tid.

— Maaske, Hr. Doktor, sagde Smit. Det er

nu ikke saadan for en ulærd Mand, naar Knægten snakker Latin og er studeret og saadan; han er dog ligesom kommet op i et højere Plateau, eller hvad det kaldes.

— Han er Fanden, er han, sagde Ryge. Det er vel Dem, der sidder med Skillingerne, som De surt har slæbt sammen. Fyren har jo aldrig tjent en Daler. Kalder De det for et højere Niveau?

— Akkurat mine Ord, Hr. Doktor, sagde Smit, akkurat mine Ord. Men naar han nu ikke vil høre? Saa var det, jeg tænkte, om ikke Doktoren kunde faa ham snakket fra det.

— Hils ham fra mig og spørg om han er rigtig i Hovedet, sagde Ryge. Skulde han drive det til noget, saa skulde han jo have været her oppe for ti Aar siden i det mindste.

— Meget sandt, Hr. Doktor.

Smit stod hele Tiden og smaabukkede med Hatten i Haanden; hvor rig og dygtig en Mand, han saa var blevet, fik han dog aldrig Respekten for Ryge ud af Blodet.

— Meget sandt; men nu er det, han siger, at Doktoren jo selv var meget ældre end han, da De begyndte.

— Det kan der jo være noget i, brummede Ryge. Men jeg tog nu da ellers min Attestast først. — Saa kommer Fyren vel til mig for at blive prøvet?

— Jeg har ikke talt med ham om det, sagde Smit. Men hvis at Doktoren vilde . . . maaske De kunde fortælle ham, at han slet ikke duede noget eller saadan, saa han tabte Lysten.

— Ho, ho, min gode Smit, sagde Ryge, slap det dér ud? Nej, den Slags Fiksfakserier indlader jeg mig ikke paa. Send Fyren til mig, saa skal jeg prøve ham ærligt og redeligt ligesom alle de andre, og give ham ren Besked. Har De for Resten ingen Idé om, hvad der har sat ham de Griller i Hovedet?

— Han havde dem jo som Dreng, sagde Smit, men vi troede da, det var ovre for længe siden, især da han en Tid slog sig paa Religionen

— Et Pigebarn? frittede Ryge og kneb Øjnene sammen.

— Desværre, vi er bange for det, sagde Smit. Han er jo forlovet med Hattemagerens Gudrun, Doktoren véd nok . . .

— Prægtig Pige, mumlede Doktoren. Meget for god til den Slyngel.

— Det ser ud til at skulle gaa over Styr, sagde Smit og sukkede. Det er en stor Sorg for os. Nu tænker vi jo, der kunde være en ved Teatret, han havde forset sig paa. Han er jo paa en Maade vokset op sammen med den lille Lucina Grahn.

— Død og Pine, sagde Ryge og fløjtede, det havde jeg rent glemt. Nu husker jeg det, de tre Børn i Hattemager Hansens Baghave. Ja, véd De hvad, min kære Smit, er han forelsket i den lille Grahn, kan jeg min Sæl ikke fortænke ham i det. Alle Byens Hankatte mjaver jo, siden Bournonville har faaet hende frem. Vil hun have ham?

— Ja, hvad véd jeg? sagde Smit. Gudrun skal han have, enten han piber eller synger. Det andet er jo ogsaa kun noget, vi gætter.

— Nu skal jeg sige Dem noget, min gode Smit, sagde Doktoren og lagde sin Haand paa Høkerens Skulder; han var maaske den eneste Mand i København, overfor hvem Alexander Smit kom til at se lidt uanselig ud. Lad De mig faa fat i Søren; hvis han ikke er helt umulig, skal jeg faa ham antaget som Elev; duer han ikke, er det den bedste Maade at faa Nykkerne

pillet ud af ham paa. Og hvad Lucile Grahn angaar, saa lad De ham bare faa Lejlighed til at gøre sine Hoser grønne. Holder de af hinanden, vil jeg min Sæl ikke være med til at skille dem ad, og hvad skulde det kunne nytte? Men jeg tror, han henter sig en Kurv. Nu kan De følge mit Raad eller lade være, ligesom De vil.

— Naturligvis, naturligvis, sagde Smit. Jeg takker saa mange Gange. Tør jeg spørge, hm . . . hvor meget jeg saa er Doktoren skyldig for Konsultationen?

— Ha, ha, ha, lo Ryge. De er alligevel en vittig Hund, Smit. Nej, Doktoren ophævede sin Forretning, dengang Ryge gik til Teatret; men véd De hvad, De kunde for Resten slaa et Par Skilling af paa den grønne Ost, saa er jeg fri for at staa og prutte hver Gang, ha, ha.

Og Smit gik hjem og syntes, han var sluppet billigt.

— Doktoren mener, vi skal bare lade ham komme til Teatret, saa gaar Grillerne af ham, hvis at de ellers vil. Og hør, Mutter, Doktoren slog paa Osten. Vi kunde sende ham en Pakke over, hvad? Kanske det var lige saa godt, vi vedlagde en Skinke og saadan lidt Pilleri; det

er dog ligegodt en Hoben Bryderier, vi dér skaffer ham paa Halsen med Drengen.

Da Søren kom til Aftensbordet, sagde den Gamle:

— Ja, Søren, nu har jeg været oppe og snakke med Doktor Ryge; jeg mente, han var den, der bedst kunde hjælpe Dig. Du kan gaa op og præsentere Dig for ham i Morgen; han vil jo føle Dig paa Tænderne. Men han lovede mig da, at Du skulde komme an som Elev, hvis at Du ikke var helt umulig.

— Tak, Fader, sagde Søren rørt. Det er kønt af Dig, at Du virkelig vil hjælpe mig alligevel.

— Du er jo vor eneste, sagde Smit, den Hykler, og indkasserede med et faderligt Nik den Ros, han var saa langt fra at have fortjent. — Vi vil jo kun dit Bedste.

Den næste Dag mødte Søren i sin fineste blaa Kjole hos Dr. Ryge, dirrende af Spænding og egentlig temmelig sikker paa, at han vilde blive kasseret. Men Doktoren prøvede ham næsten slet ikke.

Søren havde lært Axels Rolle i »Axel og Valborg«, og da han havde sagt nogle faa Repliker, afbrød Doktoren ham:

— Det er saamænd meget godt, min Dreng, sagde han. Naar Du faar lært at snakke lidt naturligere og saa at staa og gaa, først og fremmest at staa og gaa, Søren! Du maa naturligvis begynde ved Balletskolen. Henvend Dig i Morgen til Bournonville, saa skal jeg have talt med ham.

— Se saa, sagde Ryge til sig selv, da Søren var gaaet, sig nu, at Doktor Ryge er en gammel Bulderbasse! Nu har jeg skaffet ung Axel ind i Buret til skøn Valborg, saa maa han min sandten selv vise, hvad han duer til.

Om Eftermiddagen, da Prøverne var endt, sad Ryge inde i det Allerhelligste med Thomas Overskou. Der var ingen Drikkevarer paa Bordet, for der var ikke andre til Stede end de to, og ingen af dem var særlig hidsige efter Vin. Men Overskou sagde dog:

— Jeg tror, jeg gaar ind og ser, om de andre er gaaet. Det er længe siden, vi har haft en lille Fest, jeg har nok Lyst til at give en Bolle Punch.

— Ja, det tror Pokker, sagde Ryge. Hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg ogsaa tage Spenderbukserne paa, saadan som Du har skudt Papegøjen.

Og Overskou gik; han var virkelig straalende glad i denne Tid. Han, hvem de fleste vel kender som »Capriciosa«s Digter, havde nu fundet sit rette Felt, han havde allerede faaet flere Folkekomedier opført, og de gjorde stormende Lykke.

Lidt efter vendte han tilbage med Lindgreen og Frydendahl og unge Michael Wiehe, der ikke var antaget som Elev endnu, men som arbejdede ihærdigt paa at faa Bugt med de Fejl i Tale og Holdning, der vilde have berøvet de fleste andre enhver Lyst til at blive Skuespiller, men som for ham kun var en Hindring, der skulde og maatte overvindes, og som han jo tilsidst ogsaa overvandt med Glans. Han var en hyppig Gæst ved Prøverne og bag Kulisserne, som gamle Michael Rosings Dattersøn kunde han jo komme og gaa, naar han vilde.

Og Overskou kom med Flasker og Glas, Ryge lavede Punchen til, og de klinkede paa den unge Teaterdigters Held og Lykke.

— Bare vi nu havde lille August her, sagde Ryge. Bournonville kommer her aldrig mere, han er fornærmet, han har aldrig tilgivet mig,

at jeg søgte at sætte en Stopper for hans Balletraseri i Begyndelsen.

— Naa, sagde Frydendahl drillende, da synes jeg egentlig, Du havde mere Grund til at være gal i Kalotten paa ham. Du kan da ikke nægte, at han drejede Dig en ordentlig Knap.

— Ja, sagde Lindgreen. Dér blev Du den lille, Ryge. Bournonville er jo næsten blevet almægtig hos den høje Direktion.

— Vist led jeg et Nederlag, brummede Ryge. Men det var nu ellers mig, der rømmede Valpladsen i god Orden og rette Tid. Han er jo en Pokkers Knægt, den August, han har halvvejs besejret mig selv. Sikken Gang han har faaet i Badutspringerne! Og med de Balletter, han laver, er det jo næsten en Fornøjelse at give Penge til af Kassen.

— Ja, ham har vi haft Glæde af, sagde Frydendahl. Men den lille August er han rigtignok ikke mere.

— Nej, sagde Overskou, det er kedeligt, han skal være saadan en Krakiler. Han ligger jo uafladeligt i Spektakler med baade Personale og Direktion, det ender vel med, at han render

sig en Staver i Livet, saa han maa rejse til Paris igen.

— Maa? sagde Ryge. Sig ikke det, de angler jo efter ham baade fra Paris og Wien, og han kunde faa ganske anderledes Gager dernede. Badutspringerne er jo internationale, lille Børn, de taler ikke andet Sprog end Benenes, og det forstaar man paa alle Sprog, lige saa godt, som naar de skærer Ansigter.

Der var paa Bunden en evig Jalousi mellem Skuespillets og Ballettens Personale, de første vilde aldrig anerkende de sidste som Kunstnere af samme Rang.

— Den stakkels Madame Krätzmer har han da snart faaet jaget fra Teatret, sagde Overskou. Jeg begriber nu ikke, at Direktionen ikke stækker ham, inden han flyver alt for højt, ellers bliver her jo ikke til at være for os andre.

— Lille Thomas, sagde Doktor Ryge bittert. Direktionen er en Samling Sprællemænd, de slaar ud med Armene, naar Hoffet trækker i Snorene. Og for Hoffet vil Balletten altid være Nummer ét, de fornemme Kavalerer gider ikke høre efter og tænke sig om, de vil se . . . saa mange nøgne Ben og bare Barme som muligt.

— Og Du er en af Direktionens Embedsmænd selv, lo Frydendahl. Det er godt, Kammerherren ikke hører Dig rakke ned paa hans kære Ballet.

— Jeg siger min Mening til hvem som helst, sagde Ryge. Den kender baade Kammerherren og Bournonville. For Resten gør det mig ondt for August selv, han var meget fornøjeligere, inden han blev storsnudet, maaske havde han ingen Skade af at løbe Panden mod Muren engang.

— Lad os nu se, hvordan det gaar ham med den lille Grahn.

— Ja, sagde Ryge, jeg skulde jo netop tale med ham om hende. Jeg har en Protegé, som jeg vilde have Bournonville til at tage sig af; Du kender ham, Thomas, det er Høkerens Søren, Du har leget Teater med ham mangen en god Gang, da han var Dreng. Formodentlig er det mest din Skyld, naar han nu vil til for Alvor.

— Herregud, sagde Overskou, vil Søren nu til Teatret? Hvorfor har Du da ikke raadet ham fra det?

— Nej, sagde Ryge, har han nu faaet Lysten,

saa lad ham nu løbe Linien ud. Du mente jo ogsaa selv dengang, han havde Evner.

— Som saa mange andre, sagde Thomas Overskou. Det mente jeg ogsaa, jeg selv havde, og hvad blev jeg saa til? Nu sidder jeg her og laver halvgode Stykker.

— Uf, sagde Frydendahl, nu fisker han efter Komplimenter . . . halvgode er nu ellers meget sagt. Det er noget slemt Møg, Du smører sammen, lille Thomas; men det gaar jo i Folk, og Du tjener Penge som Græs.

— Saa er der noget andet med Søren Smit, sagde Ryge. Faderen mener, han er forelsket i Lucina Grahn, og at det er derfor, han er blevet bidt af en gal Skuespiller.

— Naa, sagde Overskou og lo, ja, saa kommer han sandelig i gode Hænder hos den gæve Balletmester, for jeg vil æde mit eget Hoved, hvis ikke Bournonville er forelsket i den lille Lucile til op over begge Øren, og det fortænker da Pokker ham i.

Det bankede i det samme, og paa Ryges rungende: »Herein!« traadte gamle Bournonville ind. Mester Antoine nød jo sit gode Otium i Fredensborg, men somme Tider maatte han dog

ind og se, hvordan det stod til i den gamle Kasse. Teatret slipper jo ikke saadan sine.

— Tager jeg fejl? sagde Mester Antoine, eller hørte jeg ikke mit eget Navn blive nævnet, lige inden jeg kom ind?

— Jo, sagde Ryge og skænkede op til den nyankomne. Det var August vi talte om. Knægten er jo blevet noget uvorn; herinde ser vi ham aldrig mere. Jeg tror, Gud hjælpe mig, snart han ser os alle andre over Hovedet.

— Hm, sagde Bournonville og rystede bekymret paa Hovedet, — han var altid en god Dreng, men stridig er han jo; har han nu lavet Ufred igen?

— Han? sagde Lindgreen, han ligger jo i en evig Krig baade med Damerne og Direktionen; jeg tror sandt for Dyden ikke han kunde trække Vejret, hvis han ikke altid havde Mudder og Vrøvl omkring sig.

— En vældig Stridsmand for Herren, sagde Ryge. Ellers talte vi om, at han denne Gang selv er blevet Genstand for et morderisk Overfald. Han siges at være alvorlig ramt af den lille Gud Amors lumske Pil.

— Ja saa, sagde gamle Mester Antoine uro-

lig. Det har jeg ikke hørt noget om. Og i hvem skulde han saa være skudt?

— Thomas Overskou mener, han er dødelig forelsket i den lille Grahn, sagde Ryge. Men om det har noget paa sig?

— Hvo, som har Øjne at se med, han se, sagde Overskou. Det er da ellers ingen Hemmelighed for nogen ved Balletten.

Gamle Bournonville var blevet ganske bleg.

— Jeg vil ikke haabe, det har noget paa sig, sagde han. Man siger jo saa meget; men de Herrer vil undskylde mig; jeg har noget at tale med ham om; maaske træffer jeg ham endnu deroppe.

— Tag ham med herned, sagde Ryge. Hvis han da er i nogenlunde skikkeligt Humør. Kender jeg Thomas ret, saa giver han en Bolle til, ellers skillinger vi sammen.

Gamle Mester Antoine gik først til Sønnens Paaklædningsværelse. Han hørte Stemmer inde fra Skolestuen og gik derind.

August Bournonville gik ophidset frem og tilbage og tordnede og lynede. Henne ved Vinduet stod Lucile Grahn med tilbagekastet Hoved

og Armene over Kors; hun saa med flammende Øjne paa sin Herre og Mester.

— Mademoiselle Grahn, sagde August Bournonville, der var altfor opbragt til at tage Hensyn til Faderens Nærværelse. De har at optræde i de Roller, jeg bestemmer til Dem og udføre dem saaledes, som det behager mig . . . De vil ikke?

— Eh bien, Mademoiselle, sagde Balletmesteren, vi tales ved i Morgen. De kan gaa.

Lucina bøjede Hovedet og gik uden at sige et Ord. Faderen og Sønnen stod et Øjeblik tavse overfor hinanden.

— August, sagde den gamle saa, Du er altfor hidsig. Var det nu nødvendigt at tage saa haardt fat? Lucina var dog altid let at komme til Rette med.

— Du fandt det dog nødvendigt selv at give hende en Dragt Prygl, sagde Sønnen spydigt.

— Dengang var hun et Barn, sagde Mester Antoine. Nu er hun en smuk, ung Kvinde.

— Hun er en stridig, umedgørlig Unge, sagde Sønnen. Men hun skal komme til at bøje sig, saa sandt jeg hedder August Antoine Bournonville.

— Du lægger Dig ud med alle Mennesker, sagde Mester Antoine. Hvad havde nu Lucina gjort?

— Hun hedder ikke Lucina, sagde Sønnen. Hun hedder Lucile.

— Ja, sagde Mester Antoine, Du gør Dig jo ogsaa til Herre over, hvad Folk skal hedde. Hvad var der saa i Vejen?

— Aa, sagde Sønnen, det er blot i et nyt Balletdivertissement, jeg har indlagt . . . jeg tænker og digter jo kun for hende, arbejder snart ikke for andet, end at sætte det Pigebarns Skønhed og Talenter i den mest flatterende Belysning . . . og saa nægter hun rent ud at udføre Rollen, saadan som jeg har foreskrevet det i Dispositionen.

— Hvad er det da, hun nægter? vedblev den gamle haardnakket.

— Aa, sagde Bournonville ærgerlig og bed sig i Læben. Hun skal slutte Dansen med straalende af Glæde at kaste sig om Halsen paa mig, og saa kommer hun sky og tøvende som et Barn, der skal have Prygl, og læner sig op til mig, som en Melsæk op ad en Mur.

— Ak ja, sagde den gamle, hun har jo altid

været sky for alt, hvad der blot mindede om Kærtegn. Kan Du huske, hvilken Uvilje, Du indgød hende i den første Tid? Nu gik det jo saa godt imellem Jer, nu skulde Du være varsom med at skræmme hende fra Dig paany.

— Skræmme hende fra mig? fo'r Sønnen op. Det er jo ikke noget Kærtegn, det er ikke andet end hvad der hører til Rollen.

— Naa ja, sagde den gamle, Rollen har Du jo lavet selv, saa er Du vel ogsaa Mester for at skabe den om. Du maa da sagtens kunne finde paa noget andet, naar dette er hende saa meget imod.

— Aldrig! raabte Bournonville. Skulde jeg maaske skabe et af mine Digterværker om, hver Gang en af de smaa Balletdamer faar Nykker i Hovedet og vil vise mig deres dégout? Det kunde blive en smuk Ballet; jeg skulde maaske beskedent gøre mine Pas i Baggrunden, medens Damerne dansede i Forgrunden og vendte mig Ryggen, saa at Publikum ret kunde se, hvilken Ringeagt Dansedirektøren var Genstand for.

— Lucina er ikke nogen almindelig Balletpige, sagde den gamle. Du har jo altid ment selv, at der burde vises hende et særligt Hen-

syn. Husker Du ikke selv, hvor vred Du blev paa mig, naar jeg slog hende.

— Da kunde jeg fristes til selv at gøre det nu, mumlede Bournonville mellem Tænderne. Men lad os tale om noget andet, Fader. Balletten maa Du tillade mig at lede, saaledes som jeg selv finder for godt. Hvad fører Dig til Byen i Dag?

— Jeg vilde op og se til den gamle Kasse, sagde Mester Antoine. Man længes jo efter den, selv om det ellers kan være rart nok at have faaet Fred. Men saa hørte jeg noget før. August, der er noget, jeg maa tale med Dig om.

— Naa? sagde Sønnen og blev rød. Hvad har saa Uglerne skreget om? Her er jo saa fuldt af Gift og Sladder i denne raadne Hytte, saa jeg tænker saamænd tit paa at ryste Støvet af mine Fødder.

— Det var maaske ikke det værste, sagde gamle Bournonville. Du naar aldrig den Karrière her, som Du kunde haft i Paris. Men nu er Du jo bundet her for det første. Og naar Du er løst, er det vel for sent for Dig at danse Dig frem derude.

—Ja, sagde Sønnen bittert, jeg er vel snart

stiv og bovlam som en gammel Krikke; Du har jo for Resten aldrig ment, jeg havde synderligt Talent. Hvad var det saa?

— De siger, at Du er forelsket, sagde Mester Antoine. De siger, at Balletmesteren er forelsket til op over Ørerne i en af sine egne Elever, er det sandt, August?

— Naa, og om saa var? sagde Sønnen trodsigt. Papa har vel ikke altid selv været saa dydig. Skulde jeg være den eneste Herre i Byen, som ikke havde Lov til at gøre Kur til Danserinderne?

— Ja, sagde den gamle, der er én af Danserinderne, som Du alene ikke har Lov at gøre Kur til. De siger, at Du er heftig forelsket i Lucile Grahn, er det sandt?

— Det er det vel, naar Uglerne har tudet, sagde Sønnen. Hvorfor skal jeg nægte det? Du vilde jo alligevel tro dem bedre end mig.

— Jeg tror, hvad jeg selv har set, sagde den Gamle. Jeg har Aar igennem gaaet i Angst for dette. Du er en daarlig Skuespiller udenfor Scenen, min Dreng, det har ikke været svært at læse i dine Øjne . . . og nu Scenen før.

— Ja, ikke sandt, spottede Sønnen. Den var

overbevisende; det var da den ømme Elsker, der kasserede den ham betroede Skat.

— Jeg er bange for, det var den opbragte, afviste Elsker, som søgte at tvinge sig til det Kærtegn, der ikke blev givet ham af et godt Hjerte, sagde den gamle alvorligt.

— Fader, sagde Sønnen alvorligt, vil Du tro mig, naar jeg siger Dig, at aldrig er ét eneste Ord om Kærlighed kommet over mine Læber overfor Lucile Grahn?

— Jeg tror Dig, sagde Faderen. Men Kærligheden har lyst ud af dine Øjne, jeg tror, længe før Du selv var Dig den bevidst. Hun elsker Dig ikke, min stakkels Dreng, det er det glødende Begær, hun læser i dine Øjne, som støder hende bort. Vær nu en Mand, August, skyd de Tanker fra Dig. Du er for god til at lide Skibbrud paa en lille Pige, hvor henrivende og genial hun saa er.

— Jeg kan ikke, Fader, sagde August Bournonville dumpt. Hvem kan raade for saadant? Er det muligt ikke at tilbede det Barn? Ligger ikke alle Mænd for hendes Fødder? Og hun tager imod deres Blomster, hun smiler til dem og takker nejende fra Scenen, der er ikke en af

dem alle, som ikke har set mere Venlighed i hendes Øjne end jeg, som . . .

— Fordi Du er den eneste, der er farlig for hende, sagde den Gamle. Hvad bryder hun sig om alle de andre? For hende er de jo kun Publikum, det mangehovede Uhyre, som hun har besejret, og som overvundet lægger sin Hyldest for hendes Fødder. Hvordan skulde hun kunne afvise deres Blomster? Hvordan skulde hun kunne nægte at takke dem med sit Smil? De begejstres for Kunstnerinden i hende, og hun lønner dem fra Scenen, mens Du . . .

— Mens jeg, sagde Sønnen skærende. Men jeg elsker hende til Vanvid og gerne lod mig flaa og lægge som et Tigerskind under hendes Fødder, naar hun blot vilde bønhøre mig. Aa, Fader, Du er dog selv af Kød og Blod, Du har ikke givet din Søn Vand i Aarerne, Du maa dog kunne forstaa . . .

— August, sagde Mester Antoine, husker Du det hellige Løfte, Du har givet Løjtnant Grahn og mig?

— Ja.

— Og Du vil holde det?

— Ja.

— Og Du kan?

— Jeg véd det ikke, sagde Bournonville og saa paa Faderen med et Blik, der skar den gamle i Hjertet.

— Saa se Gud i Naade til Dig, sagde gamle Mester Antoine. Men godt er det da endnu, at Du vil. Der er dog Kræfter i Dig, August, brug aldrig din Myndighed til at true og tvinge en ung Kvinde, som ikke har anden Brøde end at hun er smuk og god og genial, og at Du har set det.

Den Gamle gik. Længe stod August Bournonville og saa paa den lukkede Dør, saa sank han ned ved Bordet med Ansigtet skjult i sine Hænder. Den almægtige Dansedirektør græd.

Den næste Dag blev Søren Smit forestillet for Kammerherren og Hr. Bournonville, der modtog ham særdeles naadigt. Men da saa Lucina gik ham i Møde med straalende Ansigt og fremstrakte Hænder og udbrød:

— Søren, Du her? Hvad siger dog Gudrun?

Da blev Bournonvilles Ansigt mørkt.

— Det er en Streg, Ryge har spillet mig, sagde han ved sig selv. Det er ikke til at tage

fejl af, ham fløj Luciles Hjerte i Møde, og han er naturligvis forelsket i hende som alle andre; men vent, min unge Monsieur Smit, dit Ophold ved Balletten skal ikke blive en Dans paa Roser.

2. KAPITEL

Bruddet.

Hattemager Hansen gik i sin Have og rensede Blade og Hyben af sine Maanedsroser. Han var i Skjorteærmer, med Straahatten bag i Nakken, Piben, der dinglede ned fra Tænderne, var for længe siden gaaet ud; nu rettede han sig, pustede langt ud og saa med inderligt Velbehag ud over det lille Paradis, han havde skabt, her kunde han have sin Alderdoms-Glæde uden at frygte for nogen Slange.

Det var ikke som oppe i Stuerne, hvor Orm og Frost allerede havde gnavet paa hans dyreste Blomst, medens den stod i Knop, saa den hang med Hovedet og truede med at visne.

Hattemagerens Blik blev mørkt, da det faldt paa Gudrun, der sad med sin Bog i Lysthuset.

Hun var aldrig glad mere, stakkels, lille Gudrun, blev det sagtens aldrig mere, hun havde faaet sit Knæk. Skammeligt ogsaa, at saadan

en lille Blomst kun udfoldede sig én Gang og ofte faldt i utaknemlige Hænder. Man plukkede den, indsugede dens Duft og kastede den bort, mærkeligt dog med Søren, som han havde taget fejl af den Dreng. Han havde altid været saa glad for Blomster, det plejer at være et sikkert Tegn paa et godt og kærligt Hjerte; men her var det slaaet fejl.

Gudrun var ikke syg; hun lod sig saamænd ikke mærke med noget videre. Hun passede sine Ting i Huset, hun læste sine Bøger, gik ogsaa sommetider og smaanynnede i Haven; men det var altsammen ligesom en Skygge af, hvad det havde været før.

Nej, de varmeste Hjerter elsker kun én Gang, de kønneste Blomster har skørest Stængel.

Om saa dog Søren vilde bryde helt; det var dog bedre at faa en Ende paa det, naar det alligevel skulde være. Nu havde han ikke været her i snart en Uge; som det gik, var det jo ikke til at holde ud.

Hansen sukkede, stoppede ned i Piben og tændte den. Saa gik han ind i Vinhuset; det var hans bedste Trøst. Det tegnede til en usædvanlig smuk Høst i Aar.

Gudrun sad ganske fordybet i sin Læsning. Det var de første Sange af Adam Homo, hun havde faaet fat i, Paludan Müllers herlige Digterværk, som først blev fuldendt i Løbet af en Aarrække. Hendes Hjerte bankede for den unge kønne Adam, der var saa klog og lovende; hun var helt forelsket i den lille Gartnerdatter, Alma Stjærne. Hvor kvikt og idyllisk begyndte det ikke altsammen . . . ganske som hendes egen Ungdom var begyndt.

Og nu . . .

Gudrun var ikke blevet bitter; hun syntes ikke, hun var klogere og kønnere end alle de andre; hun kunde saa godt forstaa, at en Mand kunde foretrække en anden for hende. Og naar hun og Søren var blevet forlovede, var det jo mest efter Forældrenes Vilje og Ønske. Forelskede havde de jo nok været og glade for hinanden; men det havde kun været Barnestreger for ham.

Nej, Gudrun var ikke bitter.

Men skuffet var hun, dybt saaret og skuffet og Skuffelsen havde gjort hende erfaren og mistænksom over hendes Alder. Hun troede ikke paa Idyllen og Lykken her i »Adam Ho-

mo«; hun ligesom læste mellem Linjerne, at denne Lykke skulde ikke vare. Adam var jo ogsaa altfor vankelmodig og svag og Alma altfor ung og uerfaren.

Saadan var vel Livet; alle Mænd var svage, alle de kloge og kønne da; alle unge Piger var for uerfarne. Lykken var kun en Boble, man greb efter, og som brast imellem ens Hænder.

Naar blot Søren vilde gøre det forbi nu. Hun vidste jo, det vilde komme; hun stolede ogsaa paa, at Søren vilde sige til, naar han var klar over sig selv. Det var jo hende selv, der havde været svag nok til at bede om Henstand, hun kunde ikke slippe ham; men endnu var der altsaa ingen Ting sket mellem ham og Lucina.

— Halløj, Skipper, lød Smits grove Stemme i det samme ude i Gaarden. Er her ingen hjemme? Her gaar man lige ind i et tomt Hus og kunde magelig være rendt med hele Butikken, om man havde haft en Trækvogn ved Haanden. Sidder Du dér, lille Pige, og læser? Hvor er Fatter? Han har vel ikke gravet sig ned i Jorden?

Nu kom Hattemageren frem fra Vinhuset og halede Vennen med rundt, for at han kunde be-

undre Guds rige Gaver. Og Smit fulgte pligtskyldigt med og udtalte højlydt sin Begejstring for det altsammen, saa tørstig han end var. Han vidste af Erfaring, at der vankede ikke en Draabe, før Turen var staaet igennem.

Gudrun sad med blussende Kinder bøjet over sin Bog uden at læse; hun fik altid Uro paa sig, naar Smit kom. Hun brændte efter at spørge til Søren, men hun kunde ikke faa sig til det. Det var jo dog en Skam, at hun ikke var den, som bedst kendte hans Veje.

Endelig fik da Smit sin havedyrkende Ven med op, og han sagde, da de sad ved Groggen:

— Ærlig talt, Svoger, saa kom jeg for at se, om ikke Søren var her. Vi har næsten ikke set ham i flere Dage; han kommer næsten kun hjem for at sove; det er alt det, han giver sig Tid til at hugge lidt Mad i sig.

— Vi har ikke set ham i en Ugestid, sagde Hattemageren tungsindigt. Det er vel saa Teatret, som staar ham i Hovedet; alting skal jo tages svært ivrigt i Førstningen.

— Det forbandede Teater, sagde Smit og kylede sin Hat hen i Sofaen. Doktor Ryge mente jo, det skulde hjælpe paa ham, naar at han fik

sin Vilje; men jeg synes snart, det bliver jo længere jo værre.

— Der skal vel Tid til det ogsaa, sagde Hattemageren. Saadan et Liebhaveri er jo som en Sygdom; det fortager sig ikke paa én Gang . . . ellers vilde jeg nu nok ønske, det blev til det ene eller det andet for Gudruns Skyld.

— Ja, hvad siger Gudrun? spurgte Smit.

— Ja, hvad siger hun? sagde Hansen. Hun er jo ikke af dem, der klager; men det har jo lige godt taget svært paa hende, som rimeligt kan være.

— Den fordømte Knægt, sagde Smit og knyttede sine Hænder i afmægtigt Raseri. Ja, hvis han gør det . . . saadan en prægtig Pige, og saa render han fra hende for Gud maa vide hvad for en Tøjtes Skyld.

— Lucina er nu ikke nogen Tøjte, sagde Hattemageren. Hvis det da ellers er hende.

— Har I ogsaa tænkt det? sagde Smit.

— Gudrun mener det, sagde Hansen. Hun har ladet et Ord falde om det til hendes Moder.

— Ja, sagde Smit. Fyren kan vel være tosset nok til det. Men jeg giver Dig mit Ord paa, Svoger, at før vil jeg . . .

— Alexander, sagde Hattemageren, vi to vil ikke blive Uvenner over den Sag, og ingen af Børnenes Lykke skal gaa i Stykker paa vi tos Vilje — vel? Vil Søren have Lucina, og hun ham, saa lad dem have hinanden, vi to er lige gode Venner for det — er det et Ord?

— Lad os tale om det til den Tid, sagde Smit bistert. Bryder Søren med Gudrun, saa snører jeg til for Pengepungen, lad os saa se, om ikke Grillerne gaar af ham.

— Børn er ligesom Blomster, sagde Hattemageren mildt. Man skal omgaas dem varligt, hvis man ellers vil have Glæde af dem.

— Ja, Du er jo skør med dine Blomster, sagde Smit. Men jeg staar ved mit Ord — Gudrun eller ingen. Hvis Søren laver Streger i den Regning, saa faar han ikke en Skilling af mig.

— Hør nu, Alexander, sagde Hansen, Du véd, jeg er en sagtmodig Mand og holder Fred i det længste. Men hvis det er, at Søren ikke længere holder af Gudrun, og han er kommen til at holde af en anden, enten det nu er Lucina eller hvem det er — og Du slaar Haanden af ham, og han kommer i Nød, saa kan han faa Pengene hos

mig — ja, jeg siger det i al Fredsommelighed, Alexander.

— Sophus, sagde Smit og rejste sig, helt blaa i Hovedet, nok har jeg ringe Tanker om Søren for Tiden; men Du skal da ikke bilde Dig ind, at han nogen Tid vil synke saa dybt; mener Du virkelig, at hvis han brød med Gudrun, han saa skulde gaa til Dig om Penge.

— Jeg sagde det i al Fredsommelighed, Svoger, sagde Hattemageren, og jeg véd meget godt, Søren ikke vilde gaa til mig. Men han skal i indfaldende Tilfælde faa et Pengebrev anonymus fra mig, Alexander, det skal han, jeg kan ogsaa blive hidsig, selv om det ogsaa gaar sjældent paa, og saa er jeg saa stædig som et Faar, der skal slagtes.

— Det havde jeg ikke troet om Dig, sagde Smit og bukkede. Farvel, Hr. Hattemager.

— Adieu, Hr. Grosserer, sagde Hansen og bukkede ogsaa.

Der gik virkelig tre Dage, inden de to Venner saas igen. De var lige ved at blive Uvenner for Alvor over det, Søren ikke havde gjort endnu, og over det Pengebrev, som endnu hverken var forseglet eller afsendt. — — —

Gudrun sad imens nede i Lysthuset, hun var igen faldet til Ro over sin Bog. Hun læste om Adam, han var paa Besøg ude i Gartnerhaven hos sin Alma nu, og Solen skinnede ikke rigtig lystigt over den frodige Plet med alle de opelskede Blomster. Alma var lykkelig, men hun var ikke længere tryg, hun havde allerede sporet Usikkerheden og Svagheden hos sin bedste Ven, den eneste, hun havde, den første og den sidste.

Og Gudrun tænkte paa *sin* Adam. Søren var dog vist meget bedre og stærkere end Adam Homo; men alligevel lod han hende nu i Stikken. Hvis *hun* havde været saa sød og god som Alma Stjerne, saa vilde han sikkert være blevet hos hende. Men hun var jo kun en almindelig Pige, og den Smule Have her var jo heller ikke for noget at regne.

Nu stod der en lille Skikkelse i Indgangen til Lysthuset, og Gudrun fo'r op med et lille Skrig, det var Lucina Grahn.

— Nej men Lucina! sagde Gudrun forvirret, saa længe siden det er, Du har været her. Jeg troede rent, Du havde glemt os.

— Det havde jeg næsten ogsaa, sagde Lucina ærligt. Saa optaget jeg er paa Teatret nu; og

Du véd ikke, hvad jeg gaar igennem med det Menneske. Hr. Bournonville opfører sig somme Tider saadan at jeg havde mest Lyst til at rende min Vej.

Og hun fortalte Veninden om alt det, hun havde oplevet — om hvordan Bournonville snart var altfor kærlig imod hende, snart hundsede hende værre end en Køter.

— Og saa er han dog kun min Balletmester, sagde Lucina. Han har været min Lærer, og jeg véd godt, hvor meget jeg har at takke ham for; men det har han dog heller ikke gjort helt for ingen Ting. Du skulde vide, hvor meget Fader og Moder har givet ham, vi har snart ikke Sølvtøj mere derhjemme, vil jeg sige Dig. Det er gaaet til Bournonvillerne næsten altsammen.

— Lucina, sagde Gudrun, tror Du da ikke, Hr. Bournonville er forelsket i Dig?

Lucina lo med sin lyse Latter.

— Jo, det véd Gud jeg tror, sagde hun. Det lyser da ud af Øjnene paa ham.

— Men Lucina, sagde Gudrun, hvorfor tager Du ham da ikke? Saa køn han er, og som han danser. Naar man ser Jer to paa Scenen sam-

men, skulde man da netop tænke, at I passer for hinanden.

— Du véd ikke, hvad Du taler om, sagde Lucina og blev pludselig alvorlig. Du kender ikke hans Øjne, jeg har for længe siden læst, hvad der bor i ham. Han vil nok have mig; men for ham er jeg kun en Danserinde som alle de andre, en lille Balletpige, han kan tage og kaste væk igen, naar han ikke mere gider haft hende.

— Saa klog Du er blevet, sagde Gudrun uvilligt. Du taler næsten som den, der havde Erfaring.

— Gid jeg havde, sagde Lucina bittert. Det er ikke morsomt at være ved Teatret, maa Du tro, man ser, hvad de andre gør, og man hører sjældent noget godt. Jomfru Weiner tog jo til Prins Frederik i Frederits, hun er nu pensioneret kongelig Elskerinde, Louise Rasmussen, den tykke rare Pige, er hans Maitresse nu, hun har ladet Berling i Stikken; aa Gudrun, det er tit saa væmmeligt altsammen, selv de, jeg holder mest af deroppe, de lever saadan, at jeg bliver rød i Kinderne af at tænke paa det.

— Ja, hvad vil Du saa deroppe? sagde Gudrun. Jeg vil gerne tro, det er raaddent altsam-

men paa Teatret, men saa kan vel en anstændig Pige blive derfra.

— Kan hun? sagde Lucina bedrøvet. Og Gudrun fortrød allerede, hvad hun havde sagt.

Men saa slog Lucina pludselig over. Hun begyndte at nynne og saa gav hun sig til at danse, saa Skørterne hvirvlede, paa den Smule Plads, der var mellem Bordet i Lysthuset og Hækken.

— Nej, lille Gudrun, sagde hun og satte sig igen, hun blev aldrig aandeløs af at danse, det var for hende saa naturligt som for os andre at gaa. Nej, jeg kan ikke blive fra Scenen, jeg er nødt til at danse, der er ikke noget at gøre ved den Ting.

— Lucina, sagde Gudrun pludselig og greb hendes Haand, hvordan har Søren det?

— Søren? sagde Lucina og saa sky til Veninden. Og det maa Du spørge om, Du, som er hans Kæreste.

— Ja, sagde Gudrun, for alle de andre maa jeg skjule min Skam, men overfor Dig vil jeg være ærlig. Jeg er snart den eneste, som ikke véd, hvordan Søren har det, jeg har ikke set ham i en Uge.

— Har I da hævet? sagde Lucina og gjorde store Øjne.

— Ja, kan Du sige mig det, sagde Gudrun tungt. Han vil ingen Ting sige; det eneste, jeg véd, er, at han ikke mere holder af mig.

— Aa Gudrun, sagde Lucina angst, sig ikke det.

— Jo, sagde Gudrun, det siger jeg, for jeg véd det. Og jeg véd én Ting til — han er blevet forelsket i en anden.

— Gudrun, sagde Lucina, og hendes Stemme lød næsten som et Skrig. Véd Du, hvem det er?

— Ja, sagde Gudrun, han er forelsket i Dig.

De sad lidt tavse, Lucina skjulte Ansigtet i sine Hænder. Saa sagde hun:

— Gudrun, tror Du, jeg holder af Dig?

— Ja, sagde Gudrun bittert. Søren holder vist ogsaa af mig. I holder af mig allesammen, men hvad kan det hjælpe mig?

— Jeg véd, at Søren er forelsket i mig, sagde Lucina og kom til at græde i det samme. Hvordan skulde jeg kunne undgaa at vide det, nu, vi er sammen hver Dag? Men, lille Gudrun, hvad kan jeg gøre ved det, havde jeg anet, Du havde

nogen Mistanke, vilde jeg have fortalt Dig det for længe siden.

— Jeg vidste det, sagde Gudrun. Saadan noget mærkes snart. Holder Du af ham?

— Ja, sagde Lucina, jeg holder meget af ham, som en Søster.

— Stakkels Søren, sagde Gudrun, saa skal han da ogsaa lide Skibbrud dèr.

— Du holder virkelig af ham, Gudrun?

— Aa, Lucina, Du véd ikke, hvad jeg kunde gøre for ham — hvis Du holdt af ham, saadan at Du virkelig vilde have ham og være god imod ham, saa vilde jeg velsigne Jer og takke Gud til.

— Saa holder Du vist ikke rigtig af ham, sagde Lucina og rystede tankefuldt paa sit lokkede Hoved. Jeg har altid læst, at naar man elsker hinanden — saadan *rigtig* elsker hinanden, saa myrder man den anden, hvis han tager hende fra én.

— Nej, sagde Gudrun, jeg elsker ham vist ikke rigtig, ellers var han nok blevet hos mig.

— Han kommer nok tilbage, Gudrun, sagde Lucina. Du kan tro, dette her er ikke andet end

saadan et Indfald, de unge Mennesker er jo tit saa løjerlige.

— Hvis han nu virkelig elsker Dig saa højt, at han ikke kan leve uden Dig, sagde Gudrun, vilde Du saa virkelig vise ham af? Kunde Du da ikke tænke Dig at blive hans Hustru?

— Nej, sagde Lucina og fo'r sammen. Jeg kan ikke forklare Dig det, Gudrun; men jeg gifter mig aldrig — jeg véd jo nok, hvor kønt det kan være at være gift, det har jeg set hos Fader og Moder, men saa skulde jeg da have en Mand som Fader. Nej, Gudrun, det gyser i mig, hver Gang jeg ser en af Herrerne stirre paa mig med begærlige Øjne.

— Saadan er Søren nu ikke, sagde Gudrun.

— Nej, desværre, sagde Lucina. Ja, Du synes vel, jeg er skrækkelig fordærvet, men saa meget har jeg da lært ved Teatret, at man skal gribe den, man elsker, i sine Arme, ellers er det ikke sikkert, man ser noget til sin Elskede mer.

— Aa, sagde Gudrun rødmende, Du snakker som det Barn, Du er.

Men om Aftenen, da hun var alene med Moderen, sagde Gudrun alligevel til hende:

— Moder, tror Du ikke, jeg har baaret mig forkert ad overfor Søren?

— Nej, mit Barn, sagde Madam Hansen roligt. Du var ham saamænd en pæn Kæreste i alle Maader; men jeg havde rigtignok ventet noget bedre af ham. Rent ud sagt har han da baaret sig ad som en Skarns Knægt.

— Det synes jeg ikke, sagde Gudrun roligt. Søren kan jo holde af hvem, han vil, det havde da været meget værre, om vi var blevet gift, og han saa bagefter havde fortalt mig, at han ikke brød sig en Smule om mig.

— Ja, Du snakker, sagde Madam Hansen, det er noget, Du slet ikke forstaar Dig paa. Hvis at I først var gift, saa skulde Kærligheden saamænd nok komme af sig selv og holde Livet igennem, saa godt I kender hinanden.

— Ja, sagde Gudrun, det er netop det. Jeg burde have været Sørens Hustru nu, saa var han maaske faldet til Ro.

— Hvorfor giftede I Jer da ikke? sagde Madam Hansen.

— Han vilde jo ikke, sagle Gudrun. Han turde ikke; men jeg skulde have taget ham al-

ligevel. Aa Mor, hvad betyder saa den Smule Bryllup . . .

— Nej men Barn, saa gudsforgaaende Du taler, sagde Madam Hansen. Det véd Du da vel, at det er en stor Synd at leve sammen med den, som ikke er givet en af Vorherres Hænder.

— Ja, er det? sagde Gudrun tonløst. Jeg mener nu, Søren og jeg var givet sammen af Vorherre ,selv om vi ikke havde været i Kirke. Og nu, han gaar fra mig, synes jeg ikke, jeg har gjort min Pligt imod ham.

Madam Hansen sagde stramt Godnat og gik; egentlig syntes hun jo, at Datteren havde Ret; det gjaldt blot om ikke at lade sig mærke med det.

Og hun sagde til Hattemageren:

— Hansen, sagde hun, det er egentlig værre med Gudrun, end jeg troede. Hun længes efter ham. Vil Du tænke Dig, at det uskyldige Barn siger til mig i Dag, at hun for enhver Pris gerne vilde have, han skulde være blevet hos hende.

— Naa ja, sagde Hattemageren spøgende, ærlig talt, saa kunde der vel være noget i det, som Matrosen sagde, da han spyttede i Nordpolen, og Hullet ikke gav det fra sig igen.

Den næste Dag kom Søren op til Hattemagerens og spurgte Gudrun, om hun ikke vilde med ud at gaa en Tur, det var saadan et dejligt Vejr.

— Jo, sagde Gudrun og blev bleg som et Lig. Nu skal jeg straks tage paa mig.

— Nu ordner de det nok, sagde Madam Hansen, da de vel var gaaet. Det var da godt, at Søren endelig viste sig igen.

— Ja, sagde Hattemageren, saa faar vi da en Ende paa det. Men jeg har nu ellers ikke meget Haab, Mutter.

— Naa, sagde Madam Hansen og rettede paa Kappen, vil Søren ikke, saa er der da andre Karle i Byen. Jeg skulde mene, at Gudrun er køn nok.

— Ja, sagde Hattemageren, men Kærligheden, véd Du nok, den er som en Vilje, der falder paa en Tort eller en Tilje; der er ikke meget at stille op imod den Ting, lille Mor.

Imens gik Søren med Gudrun langs Volden . . . nej *vandrede* Søren og Gudrun ved hinandens Side ad Kirsebærgangen og Kærlighedsstien — en sørgelig Vandring. De gik ikke mere med hinanden under Armen, de gik ikke mere

fortabt i Drømme om en lykkelig Fremtid, henrykte over hinandens Nærhed.

De vidste begge, hvad der skulde ske. Men ingen af dem turde tale.

Saa sagde Gudrun:

— Søren, Du lovede mig engang at sige det til mig, hvis — hvis Du ikke mere holdt af mig.

— Ja, sagde Søren.

— Holder Du ikke mere af mig?

— Jo, sagde Søren.

— Men mere af en anden?

— Gudrun, sagde Søren, jeg véd ikke, hvordan jeg skal forklare Dig det hele, men Du forstaar det vist altsammen.

— Ja, sagde Gudrun. Men hvis nu Lucina ikke vil?

— Gudrun, sagde Søren, vi har været godt Venner saa længe . . . i Grunden er der maaske ingen i hele Verden, jeg holder saa meget af som Dig. Men jeg véd ikke, hvordan det er kommen . . . er Du vred paa mig?

— Nej, sagde hun.

— Gudrun . . . det er ikke Lucina alene; det er Kunsten. Kan Du huske, jeg bad Dig om ogsaa at gaa til Teatret?

— Ja.

— Du vilde ikke.

—Kunde ikke.

— Kunde ikke, Du har Ret; men Gudrun, den jeg skal have med mig i Livet, maa have drukket af Kunstens hellige Kar.

— Kan man ikke gøre det fra Tilskuerpladsen? sagde Gudrun tørt.

— Ja, nu er Du ond, sagde Søren. Men jeg havde jo lovet at sige det; Du forlangte det selv. Jeg *er* forelsket, Gudrun.

— Tak, sagde Gudrun, Tak fordi Du sagde det. Lad os saa gaa hjem.

— Har jeg noget Hjem? sagde Søren bittert. Du véd bedst selv, at min Gamle har sat mig Kniven paa Struben .

— Søren, sagde Gudrun, og hendes Stemme skjalv. I mig har Du altid en Ven, ihvor det end gaar.

Samme Aften begærede Hr. Søren Foretræde hos Storgrossereren Alexander Smit, og der blev bevilget ham Foretræde i det lille Kontor i Bagstuen, bag Butikken.

— Naa? sagde den Gamle oprømt. Er der noget i Stykker, Søren? Du véd, at de Par Da-

lere, Du har, dem véd jeg meget godt, at Du kan ikke klare Dig med.

— Jeg vilde gerne tale med Dig, sagde Søren.

— Sig fra, sagde den gamle Alexander, og sit ner, her sidder jeg. Vi to behøver vel ikke og være saa forbandet højtidelige os imellem.

— Fader, sagde Søren, jeg har gjort det, Du nødigst vilde.

— Saa skulde da den Lede baade gø og gale i Dig, fo'r Smit op. Er Du blevet Natvægter?

— Nej, sagde Søren, det er Gudrun.

— Det kan vel rettes, sagde Smit og mærkede, at han blev helt kold i det Fedt, som laa om hans gode Hjærte. Er hun med Barn?

— Fader, sagde Søren oprørt, Du tænker vel ikke saadan noget om mig?

— Nej desværre, sagde Smit. Det skulde bare have været mig.

— Fader, sagde Søren. Gudrun og jeg er blevet enige om, at vi holder ikke af hinanden.

— Vil Du holde din mugne Flab i, din beskidte Knægt! raabte Smit og slog i Bordet. Du kan vel snakke Sandhed, naar Du har noget at sige mig. Du er blevet ked af Gudrun, hvad?

— Fader, sagde Søren, jeg holder af hende som en Søster.

— Du er en skidt Knægt, sagde Alexander og satte Tommelfingrene i Ærmegabene. Saadan en dejlig Tøs; men det er din Mutters Skyld, hvad Fanden skulde Du osse med de Bøjer, jeg har altid sagt, at de gjorde Dig kulret i Hovedet.

— Fader, sagde Søren, Du sagde en Gang til mig, at hvis jeg brød med Gudrun, saa fik jeg ikke en Skilling af Dig. Det er derfor, jeg siger det til Dig, vil Du have, at jeg skal flytte hjemmefra?

— Om jeg vil? sagde Smit, og nu svulmede Aaren igen i hans Pande. Hvis Du ikke ryger ud af Lemmen, skal jeg klemme Dig gennem Trækruden.

— Ja, jeg havde jo ikke ventet andet, sagde Søren. Nu gaar jeg op og faar mine Sager pakket sammen, jeg vil jo ogsaa gerne sige Farvel til Moder.

— Hm, sagde Alexander, og Aaren i Panden faldt allerede over i det blegblaa. Hvor vil Du flytte hen?

— Det véd jeg ikke endnu, sagde Søren. Men jeg finder vel et Sted.

— Du maa da ha' nogen Penge.

— Tak, Far, Du har altid været saa god imod mig, jeg har Hundrede Rigsdaler, jeg har sparet sammen.

— Satan til Knægt, brummede Smit. Og saa vil han ikke gaa ind i Forretningen . . . med det Sparesammentalent . . . og naar saa de er sluppet op?

— Jeg kan vel tjene noget selv, Far, jeg er jo da ikke nogen Drivert.

— Nej, det er Du vel ikke, sagde Smit, skønt en anden en kan jo ikke blive rigtig klog paa, hvad det er, Du gaar og bestiller. Hør, Søren, Du kan gaa om hos Salomon i Skindergade, hvis det er, at Du trænger, og bare hilse fra mig.

— Saa kan jeg jo da komme til Dig selv, Far, sagde Søren, hvis det skulde gaa saa galt.

— Ikke over min Dørtærskel, sagde gamle Smit og blev blaa i Panden igen. Uden at Du kommer med Gudrun.

Og om Aftenen, da de var kommet i Seng sagde Smit:

— Mutter, de Bøjer, de Bøjer, det er ligegodt dem, der har gjort ham kulret i Hovedet.

— Ja, sagde Madam Smit, ellers skal et Fruentimmer jo altid have Skylden.

— Skylden? sagde Smit og vendte sig, den er vi nu to om, Mutter, jeg er bange for, vi har sat en skidt Knægt i Verden.

— Lad os nu haabe, sagde Mutter og gabede. Det er før gaaet bedre, end man har tænkt, jeg tror nu, Søren er god nok.

— Ja, brummede Smit og vendte sig ogsaa, det er en skidt Forretning, der laster sine egne Varer; men nu *snorker* Du jo, Mutter, det er *altid* Dig, der snorker . . .

— Nej, sagde Søren til Lucile Grahn, Du bryder Dig ikke om mig.

— Men Søren da, sagde Lucile, Du er rendt fra Gudrun lige fornylig, Du kan da ikke forlange, at jeg ogsaa skal tro paa Dig.

— Lucina, sagde Søren, jeg elsker Dig.

Og Lucile lo og dansede rundt i Skolestuen paa Teatret, hvor de i Øjeblikket var alene.

— Sig det én Gang til, drillede hun. Jaj ælsker daj . . . aa Søren, sikken en Lykke Du vilde gøre i en af Heibergs nye Vaudeviller.

— Ja, sagde Søren, saa spiller jeg Hammer i »Nej«.

— Og saa skulde jeg sige ja? lo Lucina. Nej, lille Søren, Du maa hellere spille Klokker Link — saa kan Du være sikker paa, jeg skal sige nej hele Tiden.

— Du véd jo ikke, hvad Du taler om, sagde Søren mørkt. For Dig er det jo let nok at sige nej, men naar det nu gælder hele min Lykke —

— Lykke, sagde Lucina og lo endnu, hvad skal Du med Lykke? Du havde jo Gudrun, hvis Du vil være lykkelig, saa kan Du jo gaa hjem til hende. Vejen er jo ikke saa lang fra Pilestræde til Klareboderne.

— Lucina, sagde Søren, Gudrun holdt jeg jo ikke saadan af.

— Ikke? sagde Lucina. Ja det, I Mandfolk kalder for »saadan«, det er vist noget, man skal tage sig i Vare for.

— Lucina, sagde Søren. Du véd vel ogsaa selv, hvad det vil sige at være forelsket.

— Nej, sagde Lucina og blev pludselig alvorlig. Jeg har heller ikke Lyst til at blive det.

— Aa, sagde Søren vredt, det véd vi jo alle-

sammen her ved Teatret, at Hr. Bournonville gør sine Hoser grønne hos Dig.

— Gør han? sagde Lucina koldt. Jeg har saamænd aldrig lagt Mærke til, om Hr. Dansedirektøren gaar med Hoser eller ikke.

— Han er forelsket i Dig, sagde Søren.

— Det er der saa mange, der er, sagde Lucina. Gaa med ind i mit Paaklædningsværelse, saa skal Du se, Grev Schulenborg lagde sit Kort i Gaar med tyve Roser. Du kan tro, Søren, jeg har mange smukke Kort liggende derinde fra forelskede Herrer, baade unge og gamle; gaa med ind.

Det var første Gang, Søren betraadte Luciles Paaklædningsværelse, dette Kunstnerindens Allerhelligste, hvor kun de bedste Venner og Avisskriverne faar Lov til at komme.

Og det stemmede ham for Brystet. Luften er underlig tung i saadan et lille Boudoir, hvor ingen Mand kommer, men hvor Kunstnerinden klæder sig af og paa, gør sine Kinder rødere, hvis de trænger til det, og lægger rød Farve over sine Læber, og saa Belladonna, hvis hun er gammel, og det kniber med Øjnenes Glans.

Lucina var ikke gammel, *hun* behøvede ikke

at bruge Belladonna for at faa Øjnene til at straale. Søren var ikke den eneste unge Mand i København, som var lige ved at ønske, at de store Øjne straalede en lille Smule mindre.

— Lucina, sagde Søren, vi er jo gamle Venner, maa jeg have Lov til at komme her ind til Dig en Gang imellem?

— Ja, naturligvis, sagde Lucina ligefrem. Vi to behøver da ikke at genere os for hinanden.

Det bankede paa Døren i det samme.

Kom! sagde Lucina.

Og Bournonville traadte ind.

— Naa, sagde han, De har Besøg . . . jeg beder meget undskylde, Hr. . . Smit, ikke sandt? Jeg anede ikke, at De var saa intim med denne Dame.

— Frk. Lucina er min Barndomsveninde, sagde Søren og blev rød i Kinderne. Frøkenen vilde netop vise mig, hvordan hun boede.

— Ja saamænd, sagde Bournonville spydigt. Maaske vil De være saa god at spørge Divaen, om hun vil give mig Audiens.

— Nej, sagde Lucina hurtigt, ét Sted skal der vel være paa Teatret, hvor man har Fred.

— Lucina, sagde Bournonville alvorligt, der

var noget, jeg gerne vilde have talt alvorligt med Dem om.

— Behager mine Pas ikke længere Hr. Direktøren? sagde Lucina.

— En anden Gang, sagde Bournonville og saa igen vredt til Søren. Mademoiselle er optaget.

— Min Barndomsven, sagde Lucile og præsenterede nejende.

— Det er Forretninger, sagde Bournonville

— Forretninger, sagde Lucile og nejede ironisk — hun følte sig tryg ved Sørens Nærværelse, — Forretninger, dem afgør jeg helst med Hr. Dansedirektøren paa rette Tid og Sted.

— Ja, sagde Bournonville og gik med et dræbende Blik til Søren, som satte et hadefuldt Blik imod og derfor ikke tog nogen Skade. — Her er vel fornøjeligere Ting at tage Vare.

— Hr. Bournonville, sagde Lucina.

— Adieu! sagde Bournonville. Han sendte Søren et ondt Blik og gik.

— Det er dog en ubehagelig Karl, sagde Søren, da han var gaaet. Ham har jeg aldrig kunnet lide; han er ogsaa en ren Tyran inde paa Skolen, vil jeg sige Dig.

— Han danser guddommeligt, sagde Lucina.

— Elsker Du ham? spurgte Søren.

— Ja, gør jeg? sagde Lucina og gav sig til at danse igen. Jeg véd ikke, hvad det er at elske; men naar han danser smukt, saa faar han mig til at danse ogsaa.

— Lucina, sagde Søren, pas paa, at den Dans ikke ender, hvor Du nødigst vilde.

— Aa, sagde Lucile, I er lige modbydelige allesammen. Vilde Du ikke gerne have, at Dansen endte dèr — hvis det nu var Dig, der var Balletmesteren? Ja, Søren, jeg taler til Dig som en Søster. Du er jo selv forelsket i mig til og over begge Øren.

— Ja, sagde Søren, jeg vilde ønske, Du var min med Hud og Haar.

Lucina lagde Hænderne for Ansigtet og brast i Graad.

— Der er heller ingen af Jer, der forstaar mig, sagde hun. Allesammen vil I det samme.

— Lucina, sagde Søren, jeg gaar ikke med nogen gedulgte Tanker, jeg er en Mand, og jeg længes efter Dig, Lucina, vil Du være min Hustru?

Men allerede mens han talte, dansede hun hen over Gulvet.

— Lille Søren, sagde hun og lo. Venskab er lyseblaat, Kærester bides blot.

— Ja, sagde Søren, hvis jeg nu blot kunde danse.

— Ja, bare Du kunde, sagde Lucina og sank ned i sin Stol. Jeg gifter mig aldrig med en Mand, som ikke kan danse.

— Hvorfor? spurgte Søren. Jeg elsker Dig, Lucina, maaske kan jeg dog en Dag spille god Komedie.

— Det tror jeg ikke, sagde hun og blev pludselig alvorlig.

— Hvorfor?

— Du er ikke af den Slags, sagde hun. Det er saa underligt med Mennesker, man kan ligesom se det paa dem — *jeg* kan se det paa en Mand, Søren, om han duer til at være Skuespiller eller ikke.

— Og jeg duer ikke? sagde Søren.

— Duer og duer, sagde Lucina, hvad bryder Du Dig saa om at være Skuespiller af sjette Rang.

— Tror Du ikke, jeg kan blive af de bedste? spurgte Søren.

— Nej, sagde Lucile.

— Hvad skal man saa ved Teatret? sagde Søren.

— Nej, sagde Lucina, gaa Du fra det.

— Jeg kan ikke, sagde han tungt. Lucina, Du véd godt, at jeg maa være dèr, hvor Du drager Aande.

— Lille Søren, sagde hun og klappede hans Haand, Du véd jo dog godt, at det dèr er haabløst.

— Ja, sagde han, det siger Du jo. Men Tiden kan forandre saa meget.

— Aldrig det, sagde Lucina. Jeg kan ikke forklare Dig det, Søren, men det ligger saadan indeni mig, hvis jeg holdt af en Mand saadan, at jeg kunde gifte mig med ham, saa er jeg vis paa, at jeg kunde se det paa ham lige med det samme.

— Lucina, sagde Søren. Tror Du ikke, at Du en Gang i Tiden . . .

— En Gang i Tiden, sagde Lucina og lo. Hvem véd, hvad der kan ske ude i det store Eventyr? Men dèr kommer vi aldrig, Søren.

— Du ikke? sagde han. Du — ja, Lucina, Du véd jo godt, at Eventyret, det er dèr, hvor Du er.

— Søren, svarede Lucile, dit Eventyr, det var vist Gudrun.

— Maaske, sagde Søren, alt det er jo nu forbi.

— Mellem os to vil det aldrig blive forbi, sagde Lucina. Vi vil blive Venner, hvordan det saa gaar.

— Ja, sagde Søren, men kender Du noget koldere end Venskab? Man kommer til at fryse bare ved at høre Ordet.

— Nu ja, sagde Lucina og trak sig igen tilbage i sig selv. Det er vel ogsaa godt, det ikke er altfor hedt imellem os.

— Tror Du ikke en Gang? sagde Søren. Aa, Lucina, hvad kender Du af Livet? Du er jo næsten som et Barn endnu, en Tornerose, der sover i din Borg. Den Dag kan dog komme, da Du vaagner og ser, at Elskov er det største og skønneste Livet ejer.

— Maaske, sagde Lucile i samme kølige Tone. Men saa vil jeg vel komme til at elske den, der vækker mig; er det ikke ogsaa retfærdigst? Du har ikke kunnet vække mig, Søren, jeg tror aldrig, Du vil kunne det, og saa taler vi ikke mere om det.

— Farvel, sagde Søren og rakte Haanden frem. Nu maa Du ikke være vred paa mig, fordi jeg sagde det, jeg kunde ikke andet.

— Nej, sagde Lucina og greb hans Haand, men vi taler aldrig mere om det.

— Jeg vil ikke love det, sagde han og rystede bedrøvet paa Hovedet. Saa maatte jeg gaa fra Teatret. Tænker Du paa, at uden Dig har jeg ingen nu i hele Verden?

Lucile havde Taarer i Øjnene, da hun trykkede hans Haand.

— Stakkels Søren, sagde hun, jeg véd ikke, hvor det kan være, jeg synes al Ting gaar saa skævt for os allesammen, og vi var dog saa lykkelige en Gang alle tre.

I det samme lød der en heftig Banken. Døren blev revet op, og Hr. Bournonville stod paa Tærskelen med Hænderne i Siden, mørkerød af Vrede helt op over Panden.

— Mille pardon, Mademoiselle, sagde han, fordi jeg afbryder denne ømme tete a tete . . . eller maaske indstuderer De et nyt Divertissement med denne unge Herre? Axel og Valborg? Eller vel snarere Pyramus og Thisbe? Trænger De til nogen Vejledning, Mademoiselle, eller har

De gjort Deres Studier i Kærlighedens Mysterier paa egen Haand? Hos mig har De tilvisse ikke lært andet end Dyd og gode Sæder . . .

— Hr. Dansedirektør, sagde Lucina og pegede med lynende Øjne paa Døren. Hvad vover De at byde mig . . . her i mit eget Paaklædningsværelse? Maa jeg bede Dem behage at forføje Dem bort paa Øjeblikket, eller jeg skal indgive en meget alvorlig Klage til Direktionen . . .

— Ja, gør det, spottede Bournonville. Klag De . . . jeg skal da lukke Direktionens Øjne op for Deres specielle Kvalifikationer, Mademoiselle. Mig nægter De til enhver Tid den simpleste Subordination, De viser mig aabenlyst Deres Degout i hele Balletpersonalets Nærværelse. De vægrer Dem ved at udføre de Roller, jeg forfatter for Deres Talent, saaledes som jeg foreskriver det, De lægger ingen Skjul paa, at De grumme nødig rører ved mig med en Lillefinger, Mademoiselle . . . men her indlader De Dem paa ømme Stævnemøder med unge Herrer, som formodentlig har faaet Skuespillernykker alene for at kunne komme Dem paa nært Hold og dyrke deres lille Liebhaveri saa meget mere ugenert . . . Jo, jo, Mademoiselle, jeg skal tilvisse under-

rette Kammerherren derom; klag De bare, Direktionen vil da sikkert bevilge Dem en Guldtang, som De kan benytte, naar Rollen kræver, at De rækker mig Deres Haand paa Scenen.

— Hr. Bournonville, sagde Lucile heftigt, nu er De ond! Mellem denne unge Mand og mig er der intet andet end det uskyldigste Barndomsvenskab, det véd De meget vel.

— Oho, sagde Bournonville. Men unge Hr. Smit, maa jeg bede Dem forføje Dem bort og passe Deres Pligter, hvis De har nogen, ellers længes Deres Fru Mama sikkert efter Dem, jeg bør vaage over de Børn, som bliver betroet til min Omsorg.

— Hr. Direktør, sagde Søren med et stift Buk. Min Stilling forbyder mig at fordre Satisfaktion, men jeg er her paa Jomfru Grahns Invitation.

— Og forlader Stuen paa min Kommando. A la marche.

— Min Nærværelse her maa der ikke engang kastes Skygge af Mistanke paa, sagde Søren og saa til Lucina, hvis Blik tydeligt nok opfordrede ham til at blive og holde Stand; hun var angst

for at blive ladet ene med Balletmesteren, saa ophidset han nu var.

— Monsieur, sagde Bournonville, det tilkommer mig og mig alene at afgøre, hvad der er mistænkeligt her ved Balletten eller ikke. Deres Nærværelse her forekommer i højeste Grad suspekt; for sidste Gang: vil De behage godvilligt at forføje Dem bort?

— Nej, sagde Søren og mødte fast Bournonvilles Blik med Hovedet kastet tilbage og Armene over Kors.

— Din fordømte Hvalp, raabte Bournonville og fo'r ind paa ham og greb ham i Kraven. Da skal jeg vise Dig, hvordan vi holder Justits ved den danske Ballet.

Han tumlede rundt i den lille Stue med Søren, som havde flere Kræfter, end Bournonville havde tænkt sig. Toiletbordet fik et Stød, saa et Par Flakoner gik i Løbet. Lucina stod henne ved Vinduet og saa fra den ene til den anden med blussende Kinder og bølgende Barm; det var dog to vanvittigt forelskede Mænd, som sloges her for hendes Skyld, hun var alligevel for meget Kvinde til at vredes over det.

Og hvor var de smukke begge to! Unge og

spænstige, med flammende Øjne, to Viljer, der stødte sammen for ramme Alvor, og hvoraf ingen vilde vige en Tomme.

Men Bournonville var den stærkeste, han fik Søren svunget om og stødte ham imod Døren med fuld Kraft, saa den røg op, og de begge tumlede ud paa Gangen.

— Nu tror jeg, Fanden plager Dem, buldrede en vældig Røst. Det var Doktor Ryge, som havde faaet Sørens Fødder plantet lige over sine Tæer.

— Hvis Hr. Direktøren kunde smide med sine Elever, uden at jeg fik dem i Hovedet, vilde jeg paaskønne det; tør man spørge, hvad den unge Smit har gjort?

— Om Forladelse, sagde Bournonville spydigt, jeg glemte, at han er Deres Protegé; men Jomfru Grahn er min, og hvis den unge Herre ikke kan lære at holde sig fra hendes Paaklædningsværelse, skal han næste Gang komme ud ad Vinduet.

— Det vilde utvivlsomt gavne Jomfru Grahns Rygte, hvis De tillige vilde holde Dem fra hendes Paaklædningsværelse selv, sagde Ryge tørt.

Kom nu, Søren, ellers ender det vel med, at Hr. Direktøren giver mig en Dragt Prygl ogsaa.

Bournonville saa rasende efter sin gamle Ven og Lærer, altid var han den overlegne, og han var jo stærk som en Bjørn, hans Stilling ved Teatret var næppe heller at rokke ved.

Saa vendte han sig for at gaa ind til Lucina igen; men hendes Dør var laaset. Hvor meget han end hamrede og bankede, var og blev den lukket.

Og Bournonville gik tænderskærende rundt i Teatret for at finde en eller anden syndig Efternøler, han kunde lade sin Harme gaa ud over; men der var ingen.

Da mødte han Kammerherren, som netop var ved at forlade sit Kontor. Og han klagede, rasende som han var, over dem allesammen. Jomfru Grahn havde nægtet skyldig Subordination, Monsieur Smit befandtes at have Stævnemøder med Ballettens Damer paa deres Værelser. Dr. Ryge havde grebet ind i hans Opretholdelse af Disciplinen; hvis Direktionen ikke greb ind, maatte han underdanigst . . .

— Bon soir, Hr. Dansedirektør, sagde Kammerherren med et lille ironisk Buk. Min Kontor-

tid er til Ende, men muligvis er De ogsaa mindre ophidset i Morgen; da vil der sikkert ogsaa indgaa Klager fra de andre tre Parter; jeg ved jo nu af lang Erfaring hvordan det gaar til, naar der er Krig ved Balletten . . . Deres Tjener, Hr. Bournonville!

Den næste Dag sad Kammerherren i sit Kontor og talte med Dr. Ryge.

— En kedsommelig Historie, min kære Doktor, sagde han. Jeg troede dog, her skulde blive Fred, nu da vi lykkelig og vel er blevet af med Madam Krätzmer; men det lader til, at den lille Grahn skal blive om muligt endnu værre.

— Lucina har dog aldrig beklaget sig endnu, sagde Ryge. Det er denne Orlando furioso . . . jeg tror virkelig, Hr. Bournonville passede bedre til et Negerteater, et Sted hvor alle Mennesker var lige saa hidsige som han selv . . .

— Eller til et Ophold i et køligere Klima, sagde Kammerherren, hvor hans hede Hjærne kunde blive svalet af. Forøvrigt er det især hans hede Hjærte, som bekymrer mig. At han er forelsket i den lille Grahn, fortænker jeg ham saavist ikke i; men at han ligefrem vælter sig ind paa hende . . . hun er jo dog kun et Barn,

og naar hun saa tydeligt giver til Kende, at han ikke staar hende an . . .

— Jeg er bange for, han er alvorlig forelsket sagde Ryge. Han har altid været en lidenskabelig Natur, han var letfængelig allerede som Dreng; Kammerherren huskede nok den lille August, som gamle Mester Antoine maatte revse strængt, fordi han forstyrrede Smaapigerne i Balletskolen med sine Fiksfakserier.

— Ak jo, gamle Mester Antoine, sukkede Kammerherren vemodigt, han kunde være hidsig nok, men han var dog en ganske anderledes haandterlig og omgængelig Mand . . . men hvad skal der komme ud af dette her? De er jo dog en Slags gammel Ven af dem alle tre . . .

— Hr. Kammerherren maa have mig undskyldt, sagde Ryge, dertil er Hr. Bournonville og jeg for Tiden altfor stærkt paa Kant med hinanden, og Lucina vil ikke give efter.

— Det er en skrækkelig ubehagelig Historie, sagde Kammerherren. Det ender vel med, at det gale Menneske forlanger hende hensat i Blaataarn ogsaa. Lad mig tale med Søren først, han er vel den fremkommeligste.

— Han er kruset for Hovedet han ogsaa,

sagde Dr. Ryge og rystede paa Hovedet. Jeg er nær ved at fortryde, at jeg hjalp ham ind paa Teatret; der kommer ikke andet end Spektakler ud af det.

Søren kom og var beredt paa at forsvare sig og sin Sag til det yderste. Han havde kun indfundet sig i Jomfru Grahns Paaklædningsværelse efter hendes udtrykkelige Indbydelse; de var Legesøskende, de havde talt sammen i al Uskyldighed . . .

— Naturligvis, sagde Kammerherren med den Ironi som var hans stærkeste Vaaben . . . opfrisket gamle Minder, n'est ce pas?

— Hr. Kammerherre, sagde Søren og saa frimodigt paa Exsecllencen, jeg vil ikke stikke noget under Stolen . . . jeg elsker Lucina oprigtigt, jeg havde netop anholdt om hendes Haand og faaet et bestemt Afslag.

— Se, se, sagde Kammerherren venligt. Denne Deres Oprigtighed skal visselig ikke komme Dem til Skade. Og Deres Optræden overfor Hr. Bournonville?

— Maaske burde jeg have forladt Stuen straks, da Hr. Dansedirektøren forlangte det, sagde han paa samme aabne Maade. Men jeg

mærkede paa Jomfru Grahn, at hun nødig vilde være alene med ham . . . Hr. Bournonville var meget ophidset, det var ikke til at tage fejl af, at hun var bange for ham; jeg ansaa det for min Pligt at blive, men det var maaske urigtigt.

— Uden Tvivl, sagde Kammerherren. Hr. Bournonville vilde sikkert ikke have forløbet sig i den Grad, at Jomfru Grahn vilde haft andres Beskyttelse behov.

— Jomfru Grahn har vist mig sin Fortrolighed, sagde Søren roligt. Hun har det Indtryk, at Dansedirektøren somme Tider ikke er sig selv mægtig . . .

— Nej, det skal Gud vide, han ikke er, mumlede Kammerherren. Fordømt ubehagelig Historie; han river Taget ned over Hovedet paa mig, hvis jeg giver ham blot en Antydning af en Reprimande.

Kammerherren gik op og ned over det bløde Tæppe. Saa standsede han foran Søren og lagde sin Haand paa hans Skulder.

— Hør, unge Mand, sagde han venligt. De er en dannet Mand, De er studiosus, og De er dog her den yngste og underordnede — kunde De ikke gøre Hr. Bournonville en Smule Und-

skyldning, bare rent formelt, saa var hele Sagen jo ude af Verden med det samme?

— Deres Ekscellence, sagde Søren og bukkede, jeg skal gøre Hr. Direktøren min Undskyldning for udvist Insubordination, saafremt Hr. Bournonville vil gøre mig en Undskyldning, fordi han uberettiget har lagt Haand paa mig. Forøvrigt forekommer det mig netop for den overordnede at være en Skam at forglemme sig selv i den Grad.

— Ikke tosset svaret, sagde Kammerherren. De er en brav ung Mand . . . ja, maa jeg saa bede Dem indgive Deres skriftlige Klage til Direktionen.

Søren trak sig tilbage, og Lucina blev indkaldt. Hun kom ikke uden uroligt bankende Hjerte. Hun havde aldrig været indstævnet for at modtage en Irettesættelse af den høje Direktion; hun vidste, hun havde en fuldkommen god Samvittighed, men al denne Strid og Uro var hende i højeste Grad imod; hendes Nerver led derunder, og hun sagde til sin Moder:

— Jeg tror, jeg rejser bort; jeg kan ikke holde dette ud længere.

— Men, mit Barn, sagde Enkefru Grahn,

hvor vil Du rejse hen? Vi har jo ikke saadan Penge . . .

— Aa, sagde Lucina, vi har da Penge nok til at rejse for; tror Du ikke nok, jeg let kan tjene Brødet til os ude ved de store Scener? Du kan være vis paa, jeg vilde kunne faa anderledes Gager i Wien eller Paris, ja selv i Hamborg; Direktionen her er jo saa gerrig, at det gaar over alle Grænser.

— Det er skrækkeligt at tænke paa, om vi saadan skulde jages ud af Landet, sagde Fru Grahn. Du kan da heller ikke rejse saadan paa en Studs, Du er jo bundet til Teatret . . . er Du vis paa, at Direktionen vil give Dig Orlov?

— Det kan blive vanskeligt nok, sagde Lucile. Bournonville vil ikke give Slip paa mig; de har jo saa at sige heller ingen andre ved Balletten . . . men jeg kan jo flygte . . .

— Du min Gud, sagde Fru Grahn, tal dog ikke saa forfærdeligt, Barn! Det ender med, at de sætter Dig i Blaa Taarn, ligesom den stakkels Madam Krätzmer.

— Det ender med, at jeg kommer der, hvis jeg bliver, sagde Lucile. Hr. Bournonville og jeg

kommer aldrig mere til at staa paa en taalelig Fod med hinanden.

— Ak Gud ja, sagde Fru Grahn. Og vi har ikke en Stump at give ham mere.

— Nej, sagde Lucina, han har faaet mere, end I havde Raad til. Det er heller ikke den Slags, han vil have nu, det er mig selv . . .

— Det er skrækkeligt at tænke paa, sagde Moderen. Saa dyrt og helligt, han lovede os . . . det er da godt, din stakkels Fader ikke skulde opleve alt dette.

— Naa, sagde Lucina, der er da ingen Elendighed paa Færde endnu. Vær Du kun rolig, lille Moder, jeg holder mig stiv; mig skal Hr. Bournonville ikke faa knækket, saadan som Madam Krätzmer.

Og nu stod Lucile altsaa Ansigt til Ansigt med Kammerherre Holstein i hans private Kontor.

— Kære lille Jomfru Grahn, sagde Kammerherren med sit allervenligste Smil og skød en Stol frem til hende. Det er dog nogle kedsommelige Historier; jeg haaber rigtig, De vil hjælpe mig med at faa en Ende paa dem.

— Jeg forstaar ikke Deres Ekscellence, sagde

Lucile uden at sætte sig. Hvad skulde jeg kunne gøre ved den Sag? Hvis Hr. Dansedirektøren gør mig en Undskyldning for sin uartige Optræden . . .

— Han gør det ikke, Barn, sagde Kammerherren og rystede paa Hovedet. De kender jo Balletmesteren saa godt som jeg . . . jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre for at formilde ham, han er yderst opbragt.

— Hr. Bournonvilles hele Opførsel bliver mere og mere utaalelig, sagde Lucile. Hvis Ballettens Direktør upaatalt skal have Lov til at trænge sig ind i mit Paaklædningsværelse og insultere mig . . .

— Det var ikke rigtigt af Dem at tage imod en af Teatrets Elever dér, sagde Kammerherren.

— Nej, jeg ved det, Deres Ekscellence, sagde Lucile. Det er usømmeligt at have uskyldige Sammenkomster med en Barndomsven . . . hvis jeg derimod havde givet en af Hoffets Kavalerer Foretræde, vilde selv Hr. Bournonville næppe have haft Mod til at blande sig i det . . .

Kammerherren blev lidt rød i Kinderne og bed sig i Læben. Det var sandelig en skarp og sikker

lille Dame, denne Grahn; hun vilde blive en endnu haardere Nød at knække end Madam Krätzmer.

— Forøvrigt, vedblev Lucina, skulde jeg gerne have modtaget en Tilrettevisning for dette af Balletmesteren; men naar han benytter Lejligheden til et gement Overfald og ligefrem arrangerer Slagsmaal i min Stue . . .

— Jeg ved ikke, hvordan det er, sagde Kammerherren. De maa paa en eller anden Maade have krænket ham føleligt.

— Ja, sagde Lucina, hvis jeg betalte den Pris, Hr. Bournonville forlanger, kunde jeg sikkert have det som Blommen i et Æg.

— Hm, sagde Kammerherren échaufferet og fo'r sig med Lommetørklædet over Panden. Han var ikke forberedt paa, at hun i den Grad skulde gaa lige løs paa Sagen.

— Hvis De blot kunde vise Dem en Smule føjelig . . .

— Paa den Maade viser jeg mig hverken føjelig mod Hr. Bournonville eller nogen anden, sagde Lucina skarpt. Jeg tillader mig at sige Deres Ekscellence, at i det Kapitel forstaar jeg ikke Spøg.

— Og nu denne Rolle, sagde Teaterchefen. De skal efter Dispositionen falde ham om Halsen.

— Hr. Balletmesterens Person har altid indgivet mig Modvilje, sagde Lucina. Der er noget i selve hans Blik, som krænker mig.

— Det er dog kun en Rolle, sagde Kammerherren. Hvad betyder en Smule Omfavnelse paa Teatret?

— Og næste Gang maaske et Kys, sagde Lucina. Næste Gang er det maaske ikke paa Teatret, men i min Garderobe . . . thi Hr. Bournonville er for hensynsløs og har for lidt Herredømme over sig selv. Jeg er nødsaget til at holde ham tre Skridt fra Livet . . .

— Jamen, bedste Jomfru, sagde Kammerherren og begyndte at gaa op og ned i Stuen, De *maa* forsøge paa at udføre Rollerne, saadan som Balletmesteren forlanger det; der gives ingen Vej udenom.

Balletmesteren maa skrive Rollerne saadan, at jeg kan udføre dem, sagde Lucina. Han indlægger jo kun den Slags Optrin for at tvinge mig til noget, der er mig imod.

— De er ubøjelig, sagde Kammerherren. Véd De hvad, dette smager stærkt af Insubordination.

— Direktionen har jo Blaataarn til sin Raadighed.

— De vil ikke?

— Jeg kan ikke, Deres Ekscellence. Jeg kan ikke udføre en Dans, der er mig imod, Hr. Bournonville véd bedst selv, at det er saaledes min Natur. Tidligere har han ofte selv fremhævet netop dette som det bedste ved min Kunst.

— Eh bien, sagde Kammerherren og afskedigede hende med en naadig Haandbevægelse. Vi vil ikke haabe, det skal komme saa vidt. Denne Gang haaber jeg at faa Striden bilagt.

— Jeg takker Deres Ekscellence, sagde Lucina nejende og gik.

Og Kammerherren vandrede atter rastløs op og ned over det bløde Tæppe. En vanskelig Sag, en meget kilden Sag. Jeg er ikke i Tvivl om, at den lille Grahn har Ret; Hr. Bournonville er en voldsom Herre . . . det er bedst at tage Tyren ved Hornene.

Kammerherren ringede paa Budet og sendte

ham til Hr. Bournonville med Anmodning om at indfinde sig med det samme.

Og Balletmesteren kom.

— Min gode Hr. Bournonville, sagde Kammerherren, er De sikker paa, at Balletten kan undvære Jomfru Grahn?

— Undvære hende? fo'r Bournonville op.

— Hun er dybt krænket og vil ikke bøje sig, sagde Kammerherren. Giver De ikke efter, frygter jeg for, at hun rejser.

— Hun *skal* bøje sig, sagde Bournonville. Og hun kan vel ikke rejse uden Orlov.

— Vil De have hende hensat i Blaa Taarn, sagde Kammerherren.

— Om fornødent. Hvortil har Teatret ellers sine Disciplinarmidler?

— Jeg er bange for, at vi ikke kan benytte dette mere, sagde Kammerherren. Det faldt ikke heldigt ud sidste Gang.

— Madam Krätzmer maatte bøje sig, sagde Bournonville og bed sig i Læben ved Tanken om det Nederlag, han havde lidt.

— Og gik fra Teatret, vedblev Kammerherren ubønhørligt. De er en genial Balletdirektør, men naar De jager alle de geniale Kunstnerinder

fra Teatret, hvad skal der saa blive af Balletten? Min kære Hr. Bournonville, man vinder dog ikke Kvinder ved Vold . . .

— Deres Ekscellence mener? fo'r Bournonville op.

— Jeg mener, om De ikke kunde bejle til Jomfru Grahn paa en mere ridderlig Vis, sagde Kammerherren.

— Det er en Insinuation . . .

— Det er et Raad, min kære Hr. Bournonville . . . De vilde sikkert gøre klogt til det yderste . . . Adieu!

En Haandbevægelse . . . Audiensen var forbi, og Hr. Bournonville fjærnede sig dirrende af Raseri.

— Maaske det hjælper, mumlede Kammerherren ved sig selv. Det kan ikke hjælpe at tage den Bersærk med blød Haand. Enfin . . . skal Lucina Grahn i Blaa Taarn, tager jeg min Afsked, det er sikkert og vist.

Og Kammerherren sank træt ned i sin Stol.

— — —

Bournonville var saa vred, at han afbrød Prøverne med det samme og tog hjem. Han var bange for at forløbe sig.

Han gik en lang Tur ud langs Voldene, for at svale sit Blod og faa Tid til at tænke Sagen roligt igennem.

Han *vilde* eje Lucile, koste hvad det vilde. Han elskede hende, saa han næppe var sig selv mægtig. Den Modstand, hun gjorde, æggede ham kun yderligere. Den Afsky, hun mere og mere aabenlyst viste ham, hidsede hans Lidenskab næsten til Raseri.

Men Kammerherren havde jo Ret, den gamle Ræv af en Libertiner. Man vandt ikke en Kvinde med Vold. Han havde virkelig opført sig uridderligt overfor hende, han bar sig ad som et Asen; paa denne Maade stødte han hende kun længere og længere bort.

Men han kunde ikke beherske sig, havde aldrig kunnet det. Om hun dog blot vilde komme ham en Smule i Møde, vise ham en Smule Venlighed, irritere ham lidt mindre. Hun vakte altid det onde til Live i ham.

Bournonville var kommet helt ned ved Bryggen nu, bag ved Kristiansborg ,hvor Blaa Taarn rejste sine skumle Mure med de mange tilgitrede Vinduer. Det var jo ikke noget Taarn; det

havde kun beholdt Navnet fra det gamle Fængsel paa det gamle Københavns Slot.

Længe blev han staaende og saa paa de smaa Ruder, bag hvilke saa mange havde siddet og lidt og sad og led endnu i dette Øjeblik, skyldige og uskyldige imellem hverandre.

Havde Madam Krätzmer været skyldig — skyldig nok til denne forfærdelige Straf?

Fortjente Lucile en saadan Skæbne? Denne yndige, fine Kunstnerinde, der dansede som ingen anden, som med sit Geni havde givet hans Geni Flugt, saa at han var naaet højere som Balletdigter, end han nogensinde vilde være naaet uden hende.

Elskede han virkelig Lucile, siden han kunde forfølge hende saa haardt?

Jo, han elskede hende. Da Madam Krätzmer sad fængslet her, havde han ikke gjort sig saa mange Tanker; og nu stod han her og var i Tvivl og Pine foran disse mørke Mure blot ved at tænke sig Muligheden af, at de kunde komme til at gemme Lucile Grahn . . .

Aa . . . han trak paa Skuldrene — Blødsødenhed var det altsammen. Hvad kunde han gøre for, at Statens Straffe var barbariske? Hun

skulde knægtes ned . . . enhver, der stod ham imod, skulde knægtes ned . . .

Bournonville drev videre ud paa Kristianshavn. Han kunde ikke faa Ro i Blodet. Han blev ved at tænke paa Lucile Grahn . . . den yndige lille Lucina, som han selv havde elsket op, og som nu lønnede ham med saa megen Utaknemmelighed . . .

Vilde han ikke gerne lægge et Kongerige for hendes Fødder? Og ejede han ikke et Kongerige . . . Hans Digterdrømme, var de ikke et Eventyr, og hun vilde nok eje dem, jo, jo . . . hun vilde blot ikke tage ham med paa Købet . . .

Eventyret havde han lukket hende ind i . . . han kunde ikke have digtet uden hende. Men hvad var hun blevet til uden ham? Jo, han havde aabnet Portene til det allerhelligste Eventyr for hende, og hun var danset derind . . .

Og nu skulde han selv staa udenfor . . .

Denne Søren Smit, eller en anden Stodder, rig paa Penge, men fattig paa Aandens Gaver, skulde dele Herligheden med hende, medens han, Bournonville, Eventyrets Skaber, skulde vansmægte i afmægtigt Raseri udenfor den lukkede Port . . .

Nej, saa sandt han levede . . .

Og Bournonville huggede i afmægtig Forbitrelse sin Stok imod Broens Rækværk, der, hvor han stod, saa den sprang.

Nej, hun skulde bøje sig, tvinges ned. De skulde dog engang prøve, de to, hvem af dem, der var den stærkeste.

Han vilde eje hende, og vedblev hun med sin Ubønhørlighed, skulde de kæmpe, om saa Kampen endte med, at de begge to laa paa Valen.

Vilde hun ikke elske ham, nogen anden skulde aldrig komme til at tage hende i sin Favn.

Bournonville stod og saa ud over Kanalen, den gamle smukke Havn, som endnu den Dag i Dag er et af Hovedstadens smukkeste Partier — et af dem, man tror er fra Holland, naar man ser dem afbildet, fordi alt udenlandsk jo nu engang skal være kønnere, end det vi har herhjemme, og fordi vi bliver sløve overfor vort eget.

Han stod og stirrede paa det, og saa ingen Ting af det i sin Opbragthed. Hans Tanker gik i Oprør, saa der laa en Taage for hans Øjne.

Men pludselig saa han det. Taagen gled bort . . . han fik Øje paa den mørkt-blanke, grønne Kanal med Sølvskæret længst henne, som om en

Smaragd spejlede sig i et slebet Glas. Skibene laa dér og ladede og lossede, nogle med Stævnen indefter . . . de havde lige hjemført kostelige Skatte fra fremmede Lande, Matroser og Arbejdskarle var travlt beskæftigede med at føre Rigdommene op paa de gamle Købmandshuses Paklofter.

Andre laa med Travlhed ombord, færdige til at lette for atter at sejle ind i Eventyret og fravriste Verden dens Skatte.

Og der var dem, som laa stille, døde, uden at et Menneske rørte sig ombord . . . de laa, som havde de kæmpet længe og var trætte nu; de kunde ikke blive enige med sig selv om, hvad de vilde, og nu spekulerede de slet ikke over det længere.

— Ja, tænkte Bournonville, Lucina er et saadant Fartøj, som lige er kommet hjem fra Klenodiernes Land og nu tankeløst udlosser sine Skatte.

— Jeg ligger død og raadløs ved Bolværket og ved ikke engang, hvad Vej min egen Stævn vender . . .

Aa, om jeg nu vendte og satte Sejl til og tog hende med, ud i den store Verden, hvor Berøm-

melse og Rigdom og Lykke venter os begge . . . langt ud i Eventyret, hvor vi dog begge to hører hjemme . . .

Bournonville kastede den Stump af Stokken, han holdt i Haanden, ud over Rækværket og gik langsomt hjemefter.

Ja, om han kunde vinde hende, om han kunde rive hende med i sin Elskovs Rus, saa hun forlod alle Ting og fulgte ham . . .

Elskede hun ikke Kunsten? Kunde hun leve uden at danse? Og ejede han ikke Kunstens Hemmelighed? Var han ikke Dansens Ypperstepræst, som hun var dens fornemste Præstinde? Skulde han da ikke kunne hvirvle hende med ud i den Livets Rus, som trods alt vel er Livets største Lykke — eneste Lykke, det, som hæver et Menneske, i det mindste for en Stund, op over et drøvtyggende Dyrs mætte Tilfredshed . .

Der faldt en Slaphed over Bournonville. Han følte det saa klart, at han kunde ikke . . . han ejede ikke Magten til at overvinde den eneste, han brød sig om at besejre.

Mængden kunde han lægge for sine Fødder, Publikum kunde han henrive med sin Dans . . .

Men hun, som selv henrykkede Masserne til

Begejstring, hun boede i et Rige, han aldrig kunde blive Konge i, fordi det laa højere end hans . . . hun var større Kunstner end han, det var deri hans Afmagt laa . . .

Bournonville var kommet ind i de befærdede Gader nu. Han mødte en og anden, som kendte ham. Han maatte standse og hilse . . . han led usigeligt ved det og rev sig løs saa hurtigt som muligt. Hans Venner saa efter ham og rystede bekymret paa Hovedet: Det var dog paafaldende saa oprevet den kære Balletmester var i Dag; nu havde der vel igen været en eller anden, som gjorde ham Livet surt paa Teatret . . .

Men Bournonville skyndte sig hjem ad de mest øde Gader. Han satte sig til Bords og kunde ikke røre Maden. Hans gamle Husholderske rystede bekymret paa Hovedet og nødte ham og plagede ham med sine Spørgsmaal, indtil han med heftige Ord jog ogsaa denne trofaste Ven bort.

Saa satte han sig ved Vinduet og saa i mørke Tanker ud paa Gaden, hvor Folk kom og gik og Vogne med Møje trængte sig forbi hinanden, og Kuske kævledes . . . indtil alt blev mere stille

og Mørket sænkede sig og kun en enlig Tranlygtes Flamme blafrede hist og her.

Og dybere og dybere sænkede Mismodet sig over hans Sind. Nu i Mørkets Stund syntes Livet ham ikke værd at leve.

Det var jo ikke, fordi hun var større i sin Kunst end han, at han ikke kunde vinde hende . . . det var fordi han ikke elskede hende højt nok. En Mands Elskov kan være saa stærk, at ingen Kvinde kan staa den imod . . .

Hvis hun er fri? Og Lucina var fri, det var han overbevist om. Denne Søren . . . bah . . .

Og hvad var saa Livet uden hende? Hvad brød han sig om sin Kunst, hvis blot . . .

Skønt jo, sin Kunst kunde han ikke ofre. Men det var jo ogsaa netop det, Lucina og han havde tilfælles . . . Dansen, Berømmelsen . . . det var de Vinger, hvorpaa de sammen kunde flyve ud og erobre Verden, hvis blot . . .

Bournonville fo'r op igen, greb sin Hat, kastede sin Kappe om sig og løb ud paa Gaden.

Uden at tænke over det, lagde han Vejen til Kongens Nytorv, hvor han længe stod og saa paa det oplyste Teater. Det var et Syngestykke, der

gik den Aften, han havde ikke noget at gøre deroppe, hun heller ikke.

— Ja, tænkte han, dette Teater er os for lille. Fanger jeg Dig, min lille Fugl, da flyver vi sammen ud i Verden . . . og bliver vi Uvenner, da vil Byen her, ja hele Landet ikke kunne rumme os begge . . .

— Hr. Bournonville, sagde en Stemme i det samme. Det var Cetti, som ilede over til Teatret. Han skulde optræde midt i første Akt og var lidt sent paa Færde. De staar og ser saa vredt paa det gamle Komediehus . . . tænker De paa at jævne det med Jorden for at rejse en Ballet paa dets Tomt?

Men Bournonville slog blot ud med Haanden og gik. Den Abekat . . . hvad kendte disse smaa Sangere og Skuespillere til den Lidenskab, de tolkede saa glødende fra Scenen til Publikums store Rørelse? Et Kys i en Krog . . . en Hyrdetime med en lille, letkøbt Flamme, dermed var alle deres Fordringer til Livet gjort Fyldest.

Det begyndte at ruskregne; Bournonville svøbte sig tættere i sin Kappe og gik over Torvet . . . ned ad Gothersgade og Adelgade. Rent uvil-

kaarligt styrede han sine Skridt imod Grahns Hus.

Han maatte se hende, om muligt endnu i Aften . . . han maatte i det mindste se de Vinduer, som gav hende Lys og Luft, træde paa de Brosten, som nylig havde baaret hendes lette Fødder.

Hun var ikke ved Vinduet. Der var Lys bag alle Ruderne, men Gardinerne var trukket for.

Og vovede Bournonville ikke at gaa op; han havde ikke nogen rigtig god Samvittighed overfor Lucile, endnu mindre overfor hendes Moder . . . og han vovede ikke at betræde de Stuer, hvor han havde taget Afsked med den døende Grahn og givet ham et helligt Løfte, som han vel endnu ikke helt havde krænket, men som han vidste nu, han aldrig vilde kunne holde.

Han gik, tæt indsvøbt i sin Kappe, langsomt frem og tilbage paa det modsatte Fortov, mens han stadig holdt Øje med Vinduerne for om muligt at opfange et Glimt af Lucile . . . et Øjeblik syntes han, at hendes fine Profil tegnede en Silhuet paa Gardinet, men den forsvandt straks igen.

— Undskyld, Hr. Dansedirektør, sagde i det

samme en spotsk Stemme i en irriterende høflig Tone, jeg haaber ikke, min Nærværelse her er til nogen Géne?

Bournonville vendte sig hurtigt og fik Øje paa Søren, der kom gaaende langsomt hen ad Fortovet.

Blodet foer Bournonville saa voldsomt til Hovedet, at han svimlede og forgæves greb efter den Stok, han før havde kastet i Kanalen. Han fik fat i Sørens Arm og stod et Øjeblik foran ham, snappende efter Vejret.

— Atter Haandgribeligheder, Hr. Direktør? sagde Søren bidende. Her udenfor min Barndomsvenindes Vinduer, ved det Hjem, hvor jeg har tilbragt saa mange lykkelige Timer, synes det mig dog, at *jeg* har den bedste Ret til at være.

— Monsieur Smith, sagde Bournonville uventet sagtmodigt, ingen af os har her eller andet Steds nogen Ret, ud over den, Jomfru Grahn selv giver os. Jeg greb kun fat i Dem i et Svaghedsanfald, jeg gør Dem min Undskyldning.

— Og Overfaldet i Gaar? sagde Søren, endnu hidsig.

— Unge Mand, sagde Bournonville og slap

hans Arm. Spænd nu ikke Buen saa haardt, at den brister. Kan Deres Stolthed føle sig tilfredsstillet ved en privat Undskyldning her, giver jeg Dem den med største Glæde. De er sikkert en brav ung Mand.

— Jeg haaber ikke, Hr. Direktøren nogen Sinde vil forglemme, at Jomfru Grahn ogsaa er en brav ung Pige, sagde Søren roligere. Hun vil til enhver Tid være sikker paa at finde en Beskytter i mig.

— Bon soir, monsieur, sagde Bournonville, der nu ganske havde genvundet sin Overlegenhed. Mademoiselle vil næppe faa Brug for Deres mægtige Protektion . . . iøvrigt formente jeg, De paa ridderlig Vis kunde bære over med min faible for Mademoiselle Grahn, saa meget mere, som vi dog begge sukker uden Haab.

Bournonville lettede paa Hatten og forsvandt i Gadens Halvmørke.

Søren saa efter ham, saa længe han kunde øjne ham. Han skammede sig over sig selv. Atter havde Bournonville faaet Overtaget, og denne Gang havde han virkelig været den overlegne. Det var dog smukt af ham at give sin Undskyldning, Søren havde baaret sig som en Tølper.

Naa, godt var det endda, nu blev der ikke noget af Klagerne til Direktionen. Søren var ikke bange for sin egen Skyld, men han forstod, hvor pinlig den hele Historie maatte være for Lucina, det var aldrig behageligt for en uskyldig ung Pige at faa sit Navn bragt i Folkemunde.

I den følgende Tid optraadte Hr. Bournonville fuldkommen roligt og behersket ved Prøverne og Undervisningen. Kammerherren glædede sig over, at den intrikate Historie tilsyneladende var døet hen, Søren var helt begejstret over Balletmesterens smukke Optræden, han følte sig helt venskabelig stemt imod sin fordums Fjende.

Kun Lucina var ikke tryg, hun følte altfor godt, at dette var kun Stilheden før Stormen. Hvor meget Hr. Bournonville end beherskede sig, sine Blikke kunde han ikke skjule, blot han stod i hendes Nærværelse, følte hun dirrende, hvor hver Fiber i ham skælvede af tilbagetrængt Lidenskab.

Men en Tid forløb, uden at noget særlig opsigtvækkende hændte.

3. KAPITEL

Uvejret nærmer sig.

— Hum, sagde Alexander Smit og flyttede urolig paa sig i Stolen. Han sad oppe paa Salen under Lampen og læste »Københavnsposten«. Butikken var lukket og slukket, Madammen sad og bandt paa en Hose, hun var blevet underlig gammel i den sidste Tid. Hovedet ligesom hang lidt paa hende og rokkede saa smaat frem og tilbage. Det var siden Søren kom hjemmefra.

— Hum, sagde han, der staar aldrig noget i de her Aviser. Var det ikke for Noteringernes Skyld og Avertissementerne, saa kunde man ligesaagodt sige Skidtet af med det samme.

— Det er vel godt, der ikke er nyt, sagde Madammen, for det er da sjældent for det godes Skyld, at nogen kommer i Avisen.

— Ja, Du snakker, vrissede Smit. Der er vel baade Festiviteter og den Slags, som Aviserne kunde skrive om, hvis de gad. Og hvad det an-

gaar, jeg vil sige med et brukket Ben og den Slags, saa brækker Folk da immer Benene engang imellem allirenveller, og det er dog den Slags Ting, der liver op i en Avis. Som nu Bryggerens Heste, der løb grassat her nede i Gaden i Gaar, Du skal da ikke tro, der staar et levende Muk om det.

— Herregud, Fatter, sagde hun, det stod vi jo selv og saa paa.

— Netop, sagde Smit, naar at man selv har staaet og set noget, saa er det jo, at man gerne vil se det i Avisen . . . saa gid da ogsaa —!

— Gud, hvad er det? foer Madammen op. Er der nogen kommet til Skade?

— Næh, brummede Smit. Det er bare Drengen, den Laban . . . nu skal han have sin Debut i »Toreadoren«, staar her, det er et Badutspring af denne her Bournonville.

— Næh, men skal han da, sagde Madam Smit, og lod Strikketøjet synke, Alexander, hvor naar er det?

— Rager det os? sagde Smit og kylede Avisen hen ad Bordet. Vi har jo ikke mere nogen Søn saadan.

— Nej, men som Du snakker, sagde hun. Da

vil jeg rigtig nok hen og se ham, om Du saa vil sætte mig ud af Hjemmet her ogsaa for det sammes Skyld.

— Ja, gør Du det, sagde Smit. Jeg vil ikke have noget med det Øllebrød og bestille.

Der lød tre Slag af Dørhammeren i det samme. De kunde høre, det var Hattemagerens. Nu var jo da den Smule Uvenskab overstaaet for længe siden, de havde jo saa heller ikke noget at hade hinanden for.

Det var kun de to gamle, som kom. Gudrun satte sjældent sine Ben hos Smits siden Bruddet, hvor meget hun end holdt af de to Gamle. Det vakte ligesom for mange Minder, og Hjertet var jo ikke lægt endnu.

— Naa, Du har set det? sagde Hattemageren og tog den sammenkrøllede Avis paa Bordet. Straks, vi læste det, vilde vi jo tage et Løb herover og gratulere, det er dog godt, at Knægten kommer frem.

— Gør han? gnavede Smit. Ja mange Tak, men der er vel ellers ingen Ting at gratulere til, fordi Drengen skal gaa dér og gøre sig til Grin.

— Men Gud, han gør naturligvis Lykke, sag-

de Madam Hansen. Og vi skal minsandten hen og se det.

— God Fornøjelse, sagde Smit. Er det noget for et voksent Mandfolk og en Studenter og gaa dér og sparke ud.

— Ryge er jo dog ogsaa Student, sagde Hattemageren.

— Doktoren sparker ikke ud, sagde Smit arrigt. Og han er ogsaa noget for sig selv.

— Gudrun vil saamænd derhen, sagde Madam Hansen.

— Jeg kan tænke det, sagde Smit og bed i Piben, saa der røg en Knop af Spidsen. Hun er meget for god af sig. Fanden pine mig, om jeg vilde se til den Side, hvor han var, om jeg var i hendes Sted.

— Gammel Kærlighed ruster ikke, sagde Hattemageren. Og Skaaret er da heller ikke ældre, end at det kan klinkes endnu.

— Gaa og kaste Vrag paa saadan en Kærnepige, brummede Smit. Han er en snavs Knægt, det var godt, vi blev ham kvit.

— Aa, Fatter, som Du ogsaa snakker, sagde Madam Smit. Du sidder jo her og savner ham hver evigste Time paa Dagen.

— Mutter, sagde Smit højtideligt, han var blevet en temmelig flittig Gæst i Trinitatis siden Bruddet med Sønnen og havde en Andagtsbog liggende paa sit Bord, hvis at ens Øje forarger en, saa hugger man det ud. Saa meget staar skrevet, og s aa kan I andre gaa paa Komedie, saa meget I har Lyst.

— — De andre gik da hen og overværede Sørens Debut, hvor han for Resten bare var en af dem, der skulde bære Bournonville ud af Scenen. Men dejlig var han at se paa, og nydeligt skilte han sig fra det, det var de da alle sammen enige om.

Og gamle Smit var jo nysgerrig nok, da Mutter kom hjem og fortalte, hvor meget han saa vrissede og afbrød hende i Snakken.

— Naa ja, naa ja, sagde han, jeg har hørt det, Du sidder der og fortæller det samme om og om igen. Hvad havde han paa?

Og Madam Smit beskrev ham i de sorte Knæbukser med Skærf og det hele.

— Skidt Stof naturligvis, sagde Smit. Jeg har jo været deroppe og set, hvad det er for noget Svindel altsammen, og Folk var der vel ingen af for at se paa det.

— Stuvende, masende fuldt, sagde Madammen. Ja, at Du ikke var med.

— Jo, brummede Smit, nu skulde jeg vel ogsaa spendere Biljetten, som om den skidt Knægt ikke havde kostet mig nok.

Men hjemme i Klareboderne sad Gudrun og var lykkelig over, at hun havde set sin Ven igen. For hendes Ven var og blev han jo da, hvor fjærnt han end færdedes. Men mest havde hun set paa Bournonville og Lucina, for det havde da været det kønneste, hun nogensinde havde set.

Og Lucina kom ned og hilste paa hende. De saa hinanden ofte nu og var bedre Venner nu end nogensinde. Gudrun nærede ikke mere nogen Mistanke til Lucina, og gennem hende fik hun da alt at høre om Vennen.

— Var han ikke sød? sagde Lucina. Ved Du hvad, jeg tror han kan blive en dygtig Skuespiller; han ser jo pragtfuld ud, og Doktor Ryge siger, han har Talent.

— Ja, hvad kan det saa hjælpe mig? sagde Gudrun. Havde jeg bare haft Talent ogsaa, saa han kunde have spillet med mig deroppe, for nu

er han da helt bjergtagen af Teatret og af Dig og ser aldrig mere til den Side, hvor jeg gaar.

— Det kan jo da forandre sig mange Gange, sagde Lucina mildt. Det med mig har vist ikke haft noget alvorligt paa sig, han taler aldrig mere om det.

— Aa, sagde Gudrun heftigt, Du er dog alligevel den lykkeligste, Du som kan være i hans Nærhed hver Dag.

— Jeg byttede gerne, sagde Lucina mørkt. Ønsk Du Dig ikke derop; Du véd ikke, hvad det er for en Øglerede. Jeg beder tit til, at jeg aldrig var kommet der eller for længe siden var kommet derfra.

— Nej, hør nu, sagde Gudrun og kunde ikke lade være med at le. Som om Du kunde leve eller aande uden din Dans. Det maa da ogsaa være dejligt at høre alle Mennesker juble, hver Gang man viser sig for dem.

— Jeg tænker paa at rejse, sagde Lucina. Du kan tro, jeg skulde vinde mig et meget større Publikum ude i de store Byer.

— Sig nu ikke saadan, Lucina, sagde Gudrun. Du vilde jo aldrig nogen Steder kunne finde en Mand at danse med som Hr. Bournonville. Hvor

er han vidunderlig. Alle synes da ogsaa, han er en af de smukkeste Mænd i København.

— Tal ikke om ham! sagde Lucina heftigt. Jeg taaler ikke at høre hans Navn.

— Lucina, sagde Gudrun kærligt og lagde sin Arm om Venindens Liv. Du bliver altid saa heftig, naar vi taler om ham. Er Du vis paa, at Du ikke i Grunden er forelsket i ham? Det kommer jo tit saadan.

— Jeg hader ham, sagde Lucina harmfuldt. Jeg har altid beundret Kunstneren i ham. Jeg elsker Geniet. Jeg vilde elske det, om jeg saa fandt det i den grimmeste og uanseligste Mand paa Jorden. Men jeg hader Dyret i ham, Gudrun. Du kan vist ikke forstaa det. Aldrig kan han glæde sig over min Dans, uden at Begæret flammer i hans Blik. Hvorfor kan han nu ikke glæde sig over min Kunst og saa komme mig i Møde som god Kammerat? Hvorfor kan jeg aldrig glæde mig uskyldigt sammen med nogen af dem deroppe? For de er jo ens alle. Jeg kan ikke vise mig taknemlig eller begejstret eller glad uden at de straks tager det til Indtægt for deres egne smukke Personer og tror, jeg er forelsket i dem.

Lucina havde talt sig ganske varm. Hendes Kinder blussede. Havde Hr. Bournonville eller Søren set hende i dette Øjeblik, vilde de rimeligvis have fundet, at hun var smukkere end nogen Sinde.

— Du vil vel knap nok tro mig, sagde hun, men hvis jeg blot giver mig hen i Dansen, glemmer alt omkring mig og lader mig beruse af min egen Kunst, saa bliver det straks misforstaaet af Hr. Bournonville. Han tager det i hvert Fald til Indtægt og kommer mig i Møde paa en Maade, saa . . . nej, han gør mig det snart umuligt at danse, det Menneske. Det ender med, at jeg maa rejse . . . for den Sags Skyld kunde jeg lige saa godt fri mig ud af det i Dag som i Morgen.

— Saadan er Søren ikke, sagde Gudrun bestemt.

— Nej, sagde Lucina, saadan er Søren ikke, men alligevel er der noget af det. De vil eje os som Kvinder, der er ingen Kærlighed til Kunsten i dem. Aa, Gudrun, de er i Grunden ens allesammen, og det er afskyeligt.

— Du ser nok anderledes paa det, naar Du kommer til at holde af en Mand selv, sagde

Gudrun. Og hvorfor skulde de saa være bedre i andre Lande end her!

— Jeg véd ikke, sagde Lucina. Han er mig mere imod end alle andre. Det kommer vel af, at han har været min Lærer fra Barn, det er altid, ligesom han havde Krav paa mig. Nej, Gudrun, den, hvis Kærlighed ikke skulde være mig til Ubehag, er ikke født. Jeg har aldrig kendt andre Mænd end Far, hvis Haand jeg kunde føle om mit Liv uden at blive urolig og længes efter, at den skulde blive taget bort igen.

— — Søren sad hjemme hos sig selv; han havde faaet sig to gode Værelser i Læderstræde; det var lidt flot, for egentlig betrygget kunde hans Stilling jo ikke siges at være. De Sparepenge, han havde skrabet sammen, inden han tog hjemme fra, kunde snart faa Ende. Gage ved Teatret havde han ikke og ingen Udsigt til at faa det, og Faderens Tilbud om at trække paa ham gennem Salomon i Skindergade, vilde han aldrig i Evighed benytte sig af . . . før dø af Sult.

Men Søren maatte have det rummeligt og kønt omkring sig, syntes han. Og hyggeligt var der i hans Stuer. Bøger og Billeder havde han

jo nok af, og Møbler havde Moderen sendt ham derhjemme fra. Søren havde ikke nænnet at afvise dem, de havde jo nok af den Slags, og han var rørt over Moderens Omsorg. Om det saa var Spinettet, havde han faaet det; der var jo alligevel ingen til at spille paa det mere hos de gamle.

Og Søren sled i det med Elever, saa snart han ikke var paa Teatret. Dr. Ryge havde skaffet ham en hel Del Arbejde, som han fik ret godt betalt.

Nu i Skumringen sad han og klimprede paa Spinettet. Han var nylig hjemkommet fra Prøve og sad og ventede paa en Elev, der syntes at have faaet Forfald.

Han var tung i Sindet; Aftenen før var det, han havde haft sin Debut. Søren smilte ironisk: jo, det var en smuk »Debut«! En ligegyldig Rolle, som enhver, der havde lært at danse, kunde udføre lige saa godt som han. Det var jo gaaet meget pænt alt sammen, han havde ingen Fejl begaaet, og Dr. Ryge havde klappet ham paa Skulderen og sagt, at han havde klaret sig som en Karl.

Hvor var det dog ikke uendelig langt fra, hvad

han havde drømt om. Og hvor langt var der ikke tilbage! Vilde han nogensinde naa Maalet? Han tvivlede mere end nogensinde om sine egne Evner.

Og havde han saa noget Maal? Som de store blev han alligevel aldrig, det havde han for længe siden set. Han kunde maaske blive brugbar som Thomas Overskou. — Maaske var det ogsaa som Digter, han havde sit egentlige Kald? Han prøvede for Tiden paa at oversætte Shakespeares »Købmanden i Venedig«. Foersom havde jo oversat den, saa det var for saa vidt unyttig Gerning han gjorde. Men det var en god Øvelse. Maaske kunde han virkelig drive det til selv at faa Stykker opført. Det skulde ikke være Vaudeviller eller Folkekomedier, som Heibergs og Overskous, nej store Heltedramaer paa klingende Vers.

Og Søren deklamerede for sig selv en Linie, han samme Morgen havde oversat:

»Tro ej den Mand, som elsker ej Musik . . .«

Han foer sammen ved at høre sin egen Stemme i de tomme Stuer og rejste sig ærgerlig fra Instrumentet. Kom den Elev dog aldrig?

Nej, han kunde med en Omskrivning anvende Shakespeares Ord paa sig selv:

»Tro ej den Mand, som véd ej, hvad han vil..«

Alt, hvad han havde drømt og digtet var vejret hen for alle Vinde — alt, hvad han vilde udrette, slog fejl og blev til intet. Sine Forældre havde han voldt Skuffelse og Sorg, Gudruns Hjerte havde han maaske knust, og alt det for dette.

For at sidde her i Tomheden og spørge sig selv, hvad Meningen var med hans Liv.

For hvad hjalp det, om han saa blev en af de store, Skuespiller eller Digter . . . om han blev rig og berømt . . . hvem skulde have Glæde af det? Rigdom og Berømmelse var dog ikke Lykken, lykkelig var kun den, der naaede sit Maal og kunde glæde sig over det sammen med en anden.

Og Lucina.

Søren knyttede sine Hænder i afmægtigt Raseri. Var det dog ikke det forbandede Teater, som havde taget hende fra ham fra første Færd . . . ja, Teatret var det, som havde taget al Lykke fra ham og gjort ham til en ensom Mand.

Han saa det som i et Glimt altsammen. Var

ikke Lucina gaaet til Balletten dengang, vilde det aldrig være faldet ham ind at gaa til Teatret selv. Han vilde da have haft et lykkeligt Hjem med Gudrun nu, maaske vilde deres smaa Børn have rakt Armene ud imod ham om Aftenen, naar han kom hjem efter at have gjort et dygtigt og nyttigt Arbejde, hvor det saa var blevet.

Men han gik til Teatret . . . ikke af Lyst, ikke af Kald, det havde været Selvbedrag altsammen. Nej, det var for at være i Nærheden af Lucina, det var for at komme paa Højde med hende, saa han kunde vinde hende, hun havde troldgjort ham med sin vidunderlige Dans.

Og nu fløj hun fra ham paa mægtige Vinger, fløj op i Kunstens og Berømmelsens Rige, hvor han aldrig kunde følge . . . maaske langt ud i den store Verden, saa han aldrig mere skulde faa hende at se.

Og han sad stækket her. Alt havde Teatret taget fra ham, og intet havde det givet ham i Stedet. Maaske han engang med Flid kunde blive en brugelig Statist.

Nu bankede det . . . der var vel saa endelig den ventede Elev. Der skulde vanke til ham.

Søren trængte netop til en at lade sit mørke Lune gaa ud over.

Men da han aabnede Døren, foer han forbavset tilbage.

— Mor, raabte han, saa har I dog ikke helt slaaet Haanden af mig endnu?

— Saamænd har vi ej, sagde Madam Smit og satte de Kurve og Pakker fra sig, hun bar. Tror Du en Moder saadan glemmer sin eneste Kylling, men Du kender jo Fatter. Ikke et Ord til ham, han ved begribeligvis ikke et levende Ord af, at jeg er her.

— Lige uforsonlig, sagde Søren bittert. Det er jo kun mærkeligt, Du har faaet Lov til at gaa herhen.

— Det har jeg saamænd aldrig faaet, sagde Madam Smit og løste Hattebaandene, hvis ikke at han var taget til Korsør med Postvognen i Dag, saa jeg kunde smutte herover med lidt. Ja, det er et og andet hjemmefra, min stakkels Dreng. Jeg har saamænd daarligt kunnet sove om Natten for Tanker, om Du nu gik og sultede og ikke havde Klæder paa Kroppen.

— Lille Mor, sagde Søren og greb hendes

Hænder, tror Du da, jeg er saadan en Klodrian, at jeg ikke kan skaffe Føden til mig selv.

— Her ser jo fint nok ud, sagde Madammen og satte sig, mens hun mønstrede Stuen med et tilfreds Blik. En kunde jo aldrig vide . . . Fatter taler saa meget om, at Du nok var kommet i Selskab med en af disse her Kissemisser ved Balletten, og saa ved man jo nok, hvor langt Pengene rækker.

— Jeg klarer mig stolt, sagde Søren, jeg har ikke brugt mine Sparepenge endnu, og saa giver jeg Timer, jeg sad netop og ventede paa en Elev, da Du kom.

— Nej, men gør Du da? sagde Moderen og saa paa ham med et stolt og bekymret Blik, ja dygtig har Du jo altid været, det siger ogsaa Fatter. Bare Du nu vil passe paa dit Helbred, jeg synes, Du er mig lidt bleg om Næbet, min Dreng. Nu kunde Du da ellers spare Dig lidt, for der ligger en lille Slump Penge i Pakken dèr, jeg har jo ogsaa saadan faaet lusket mig lidt sammen i Tidens Løb.

— Lille Mor, sagde Søren og trykkede hendes Hænder igen, det er saa kønt af Dig, jeg er

nu meget mer' glad over, at Du er kommet, end over alt det andet.

— Ak, Gud ja, min kære Dreng, sagde Madam Smit og tørrede sine Øjne, for en Ulykke det var. Bare der dog kunde findes en Udvej, saa at det kunde blive godt med Dig og Fatter igen.

— Hvorfor skulde jeg bære Nag til Fader? sagde Søren. Men hvis han vil have, jeg skal gaa fra Teatret . . . jeg kan dog ikke rende, ligesom jeg endelig har faaet en Debut.

— Gud ja, raabte Madam Smit og slog Hænderne sammen, sidder jeg ikke her og glemmer, at det var det, jeg kom for. Gratulerer, min Dreng. Ja, hvor var det yndigt, og Du saa jo storartet ud, vi var da ogsaa allesammen undtagen . . .

— Var Gudrun dér? sagde Søren hurtigt.

— Om hun var! Og hun var saa begejstret, for nu var hun da klar over, at Du havde fundet dit rette Kald. Men saadan glad er hun jo ikke . . . ak, Søren, Søren, det er saamænd ikke Teatret, det er det med Gudrun, som Fatter ikke kan forvinde; det var nu ligegodt et Slag for os allesammen.

— Ja, sagde Søren, og nu er det forbi. Det havde jo da været værre, om vi havde giftet os og var blevet ulykkelige for hele Livet.

— Ja *havde* det? sagde Madam Smit. Lykke og Lykke, det er nu saadan et stort Ord. Naar man først sidder der med hinanden, saa gaar det saamænd mange Gange bedre end man tænker, og mer end saadan jævnt tilfreds bli'r vel ingen af os . . . ser Du ellers noget til Lucina? Ja, det kan jeg jo vide, I træffes vel paa Teatret hver Dag . . .

— Ja, sagde Søren og blev rød. Hun er jo den eneste deroppe, jeg kender.

— Søren, sagde Madam Smit og greb hans Haand . . . Du kunde gerne sige mig det, jeg er jo da din Moder . . . er det hende?

Søren rejste sig og gik hen til Vinduet uden at svare.

— Ja, jeg tænkte det jo nok, sagde Madam Smit. Men hvorfor forlover I Jer da ikke? Hun er jo en sød og køn Pige, ved jeg, og hun tjener vel ogsaa snart helt godt, saadan en Lykke, hun gør?

— Tror Du Fader vilde blive glad ved at faa hende til Svigerdatter? sagde Søren.

— Jøsses nej, sagde Madam Smit og hævede Hænderne, han vil jo ikke høre Tale om nogen anden end Gudrun; det er jo nu saadan en Idé . . . men naar at først Du kom med hende, saa rettede det sig vel ligesom alt det andet.

— Aa, det er saa usselt og smaat altsammen, sagde Søren bittert. Holdt Fader af mig, skulde jeg vel ikke jages hjemmefra, blot fordi han har sat sig noget i Hovedet . . .

— Som Du taler, sukkede Moderen. Nu gaar Du vel ogsaa her og faar Had til din egen Fader . . .

— Du kan være rolig, Moder, sagde Søren. Det er ikke hende — der er slet ingen. Jeg bliver aldrig gift, Fader skal ikke gøre sig nogen Bekymring for min Skyld.

— Det var en køn Trøst, sagde Madam Smit og rystede paa Hovedet. Da kan Du vel vide, at et Par gamle Stabejser som vi gerne vilde have et Par smaa Rollinger at fornøje os over paa de gamle Dage . . . nej, tag Du saa heller, hvem Du vil, min Dreng, den Ensomhed kan aldrig være god for en ung Mand som Dig.

— Ja, sagde Søren tungt, jeg skal jo nu engang være Jer til Sorg, hvad jeg saa gør.

— Holder Du ikke af hende? spurgte Moderen.

— Lucina?

— Ja, naturligvis . . . har Du friet?

Søren nikkede uden at vende sig.

— Den Skarns Tøs, sagde Madam Smit, saa det er hende, der ikke vil? Da gad jeg ellers nok vide, hvad hun vil have, om en Mand som Dig ikke er hende god nok . . .

— Aa, lille Moder, sagde Søren forpint, lad os dog tale om noget andet.

— Det er lige meget, sagde Madam Smit og rejste sig, Du er slet ikke glad ved dette her; jeg havde dog saa sikkert haabet paa, at *Du* skulde have nogen Fornøjelse af det. Du ved ikke, hvor tomt og trist, der er derhjemme, min Dreng, Fatter gaar og falder af fra Dag til Dag . . .

— Ja, sagde Søren, jeg har været Jer en daarlig Søn, men nu kan jeg jo ikke gøre noget af det om.

— Nej, sagde Madam Smit, det kan Du vel ikke — men det kunde jo da stille sig saadan, at det kunde blive godt igen for os allesammen. Nu skal Du bare se at holde Humøret oppe . . .

jeg ser herom saa tit jeg kan, saa faar Fatter sige, hvad han vil . . .

Søren sad længe eftertænksom, da Moderen var gaaet. Dette trofaste gamle Hjærte havde han saaret! Saa gode, de altid havde været imod ham derhjemme . . . han saa dem gaa nu dér i de ensomme Stuer, uden rigtig at have Glæde mere af nogen Ting . . . de havde heller ikke noget Maal at kæmpe for mere, fordi han, som skulde have Glæde af det, var gaaet fra dem.

Saa langt han kunde huske tilbage, mindedes han ikke, at de havde gjort ham andet end godt, og nu havde han lønnet dem saa slet.

Men hvad skulde han gøre? Han kunde jo ikke andet . . . og Lucina, Lucina, for din Skyld er det ofret alt sammen, og hvor er Du? Som en Lygtemand har Du lokket mig ud i Vildmosen, og jeg kan ikke fange Dig med mine Hænder . . men jeg følger Dig til det sidste, om det saa skal blive min Død . . .

Lygterne var længst tændt nu. Søren tændte Lampen og trak Gardinerne for. Han skulde ikke i Teatret, han ventede ikke flere Elever, han satte sig til Arbejdet . . . Shakespeare havde Glemsel for mange Ting . . . han, som selv

maatte have levet og lidt det altsammen igennem.

Men det vilde ikke gaa i Aften; og han saa paa Uret nu: det var snart Teatertid; Lucina skulde optræde, saa maatte han derhen.

Det var Balletten »Faust«, der opførtes. Lucina havde nu endelig overtaget Gretchens Parti og var guddommeligere end nogen Sinde.

Søren kunde ikke udholde at se hende i den Stemning, han var i; han kunde næppe holde sine Taarer tilbage. Han løb ud af Teatret og stormede gennem Gaderne for at blive sine Tanker kvit.

Men inden han vidste af det, stod han alligevel i Adelgade, udenfor Grahns Dør.

Han saa op; der var Lys i Vinduerne; saa var Fru Grahn alene hjemme. Han kunde sidde en Times Tid og tale med hende om Lucile, sidde i de Stuer, hvor den Kvinde, han elskede saa højt og saa haabløst, levede den bedste Del at sit Liv.

Han gik op og bankede paa. Fru Grahn lukkede selv op, og hun tog underligt forlegen imod ham, syntes han. Det var, som vidste hun ikke rigtig, om hun skulde bede ham indenfor. Mon

Lucile skulde have meldt sig syg og være blevet hjemme? Aa, Snak, han havde jo lige set hende danse deroppe, friskere og mere straalende end nogen Sinde.

Men da han traadte ind i Stuen, blev han staaende som forstenet: derhenne ved Vinduet, paa Lucinas sædvanlige Plads, sad Gudrun, den af alle Mennesker i Verden, han i Øjeblikket nødigst vilde møde.

Gudrun blev i første Øjeblik bleg som et Lig; men hun fattede sig snart, Rødmen vendte tilbage til hendes Kinder, hun rejste sig og rakte Søren Haanden med et venligt Smil. Ak, det var ikke hendes gamle straalende Smil, tænkte Søren, — af den livsglade, overgivne Gudrun var intet mere tilbage.

Og han sagde til sig selv: Ogsaa dette er dit Værk! I Aften skal Du nok stilles Ansigt til Ansigt med alt det onde, Du har udrettet; det manglede blot, at Fader nu skulde træde ind ad Døren.

— Du optræder ikke i Aften? sagde Gudrun saa roligt, som om de var skiltes Dagen før.

—Nej, sagde Søren bittert, det er jo »Faust«;

der er ingen Roller, som er ubetydelige nok til mig.

— Det kan vel ikke komme altsammen paa engang, sagde Gudrun mildt. Jeg saa Dig i Gaar, og jeg var meget glad for det; Du skal nok naa vidt, skal Du se.

— Tror Du? sagde Søren; han blev staaende og drejede Hatten mellem sine Hænder. Ja, Du har jo altid haft et godt Haab.

— Og taber ikke Modet, selv om jeg bliver skuffet, sagde Gudrun. Hun saa, hvor forvirret hendes Nærværelse gjorde Søren, og rejste sig for at gaa. Han havde vel noget at tale med Lucinas Moder om.

— Farvel! Søren, sagde hun frejdigt og nikkede til ham med noget af den gamle Glans i Smilet. Vær Du blot ved godt Mod; vi tror allesammen paa Dig og venter os noget stort af Dig.

Hun gik. Søren satte sig uden at tænke over det paa den Plads, hun havde forladt, i Lucinas Stol.

— Ja, Hr. Smit, sagde Enkefru Grahn, da hun havde fulgt sin Gæst ud. Lucina er jo ikke hjemme.

— Jeg ved det, sagde Søren, jeg har lige været henne at se hende.

— Er Stykket allerede færdigt! sagde Fru Grahn forundret og saa til Uret, — det er jo umuligt; det gamle Værk plejer at gaa saa præcist.

— Ja, sagde Søren, jeg gik midt i det; jeg kunde ikke holde det ud. Aa, Fru Grahn, Fru Grahn, jeg holder det ikke ud . . .

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder. Fru Grahn vidste i første Øjeblik hverken ud eller ind. Saa listede hun sig stille om bag hans Stol og klappede ham paa Skulderen.

— Herregud, lille Søren, sagde hun, er det saadan fat? Nej, der er saavist ingen Lykke ved det for dem, som holder af Lucina. Hun er ikke saadan.

— Har hun sagt noget? foer Søren op.

— Saadan noget kan en Moder nok høre mellem Ordene, sagde Mette Christine med et lille Smil. Men hun er da kun et Barn endnu; det er ikke værd at tabe Modet. Skulde jeg raade, fik Du hende hellere i Dag end i Morgen, min stakkels Dreng. Ja, jeg maa jo nok sige du lige-

som i gamle Dage; jeg er jo nu en gammel Kone, og naar vi holder af hende begge to . . .

— Tak, Fru Grahn, sagde Søren, maa jeg bare sidde et Øjeblik; jeg skal straks gaa.

— Nej, men sid dog bare ,sagde Mette Christine, det er saamænd helt rart at se Dig sidde i hendes Stol; den staar dér saa tom, naar hun er borte.

— Om Forladelse, sagde Søren og foer op, som var han blevet grebet i en Helligbrøde. Jeg tænkte slet ikke paa det.

— Nej, men sikke dog noget Snak, sagde Mette Christine og kunde ikke lade være at le. Sæt Dig nu ned og lad os passiare lidt; kan Du ikke fortælle mig noget deroppe fra? Du véd jo, hvordan Lucina er; hun er jo ikke slem til at rende med Snak.

Og det lykkedes virkelig den gode Mette Christine at faa ham i lidt bedre Humør, saa de havde en hyggelig halv Time sammen. Men saa maatte han af Sted; han havde ingen Ro paa sig.

Og da han atter kom udenfor og vandrede rastløst gennem Gaderne, var hans Stemning endnu mere knugende tung end før. Han kunde

ikke glemme Mødet med Gudrun; hendes Ord blev ved at lyde i hans Øre:

— Vi tror allesammen paa Dig og venter os noget stort af Dig.

Ja, de havde Grund til at tro paa ham. Hendes Ord havde ramt ham som en svidende Spot.

— — —

Den næste Dag, da Lucile og Søren mødtes ved Prøven, sagde hun:

— Du var hjemme hos Moder i Gaar; jeg var ked af, at jeg ikke traf Dig. Hvorfor kommer Du aldrig, naar jeg er hjemme? Her paa Teatret kan vi jo aldrig komme til at tale ordentlig sammen.

— Tale? sagde Søren bittert. Han havde næsten ikke sovet om Natten og var i en ganske ophidset Stemning. — Hvad har vi to at tale sammen om?

— Aa, Søren, sagde Lucina bedrøvet, hvorfor er I dog allesammen saadan? Saa snart I ikke straks kan faa os med Hud og Haar, saa skal det være Fjendskab med det samme.

— Ja, sagde Søren, jeg kender ikke andet end de to Ting mellem os.

— Da ved Du dog godt, jeg holder af Dig,

Søren, sagde Lucina. Gudrun saarede Du jo ogsaa i Gaar. Hvorfor kan man ikke være Venner, selv om man ikke kan føje hinanden i alt?

— Aa, Du og Gudrun er lige gode, sagde Søren. I har ikke andet end Mælkevand i Jeres Aarer.

Han var rasende opbragt paa hende, tænkte, at i Grunden var hun vel kun en almindelig Kokette, der vilde lege med ham som Katten med Musen. Naar hun ikke elskede ham og hverken vilde eje eller havē ham, hvorfor kunde hun saa ikke holde sig fra ham og lade ham være i Fred?

Men saagu om han vilde lade hele sin Ungdom gaa hen i Sorg og Græmmelse for den hjerteløse Piges Skyld. Han skulde vise hende, at der var andre Kvinder i Verden end hende; hun skulde faa at se, at han kunde lade Fiolen sørge.

Og han gav sig til at gøre Stormkur til den lille Ella Hansen, en ny Figurantinde, som ikke var vanskelig at komme i Kast med; hun havde tydeligt ladet ham mærke, at hun var villig til at entrere med ham naar som helst.

Et Øjeblik efter dansede de to over Gulvet i kaade Spring. Lucile saa efter Søren med et

smerteligt Blik; saa vendte hun sig bort og gik ud i Kulissen.

Dér løb hun lige paa Hr. Bournonville og blev ganske forskrækket, saa ophidset han saa ud.

— Lucile, sagde han hæst og greb hendes Haand, jeg maa tale med Dem efter Prøven; jeg *maa*, hører De, bliv her, naar de andre er gaaet.

Lucile vaklede et Øjeblik, saa bøjede hun Hovedet svagt som til et Ja. Naar Bournonville var i den Stemning, var det lige saa godt at faa en Ende paa det først som sidst.

Bournonville stod et Øjeblik og saa ud over Scenen, hvor Par ved Par nu hvirvlede sig rundt, saa Støvet føg.

— Mine Damer og Herrer, tordnede han. Hvad er dette for Optøjer? Maa jeg bede Dem tage Plads, Hr. Funck. Hvor Fanden er Hr. Funck? Skal Balletdirektøren nu vente paa Hr. Repetitøren?

— Jeg er her, sagde Funck gnavent ovre fra den anden Kulisse. Jeg har været her længe. Det er Dem, der kommer for sent.

— Maa jeg bede mig fri for Deres Bemærkninger, raabte Hr. Bournonville. Jeg klager til

Direktionen. Hr. Regissør Fredstrup . . . er her ingen Regissør? Naa, maa jeg bede Dem for Fremtiden sørge for, at Personalet samles i Sømmelighed inden Prøven; her er ingen Dansebule . . . pføj! Her er jo ikke til at aande for Støv. Tør jeg spørge, hvem der er Mester for de Narrestreger?

— Det var mig, der begyndte at danse, sagde Søren med et Buk.

— Jeg kunde tænke det, svarede Bournonville med et ondt Blik. Aa Gud, at man skal have med al Verdens uopdragne Knægte at bestille.

— Hr. Balletmester, sagde Søren og traadte frem, jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg er immatrikuleret ved Københavns Universitet som Student.

— Ja, hvad Fanden blev De saa ikke paa Universitetet for? raabte Bournonville. Her er ingen Brug for Studenter uden Talent. Behag at tage Plads, Hr. Repetitør, Prøven kan begynde.

Og Prøven begyndte; det blev i Sandhed en Prøve, som sent gik Deltagerne af Minde.

Bournonville rasede og skældte, tordnede og lynede, trampede og skreg og var ikke langt fra at gaa over til Haandgribeligheder. Dans efter

Dans maatte tages om igen, og lige galt var og blev det.

— Aa, det er ingen Ballet, det er jo en Markedstrup, raabte Bournonville tilsidst rasende. Vi kan lige saa godt slette Prøven med det samme; jeg kan ikke stille noget op med saadan en Samling Dukker.

— Hr. Bournonville, sagde Funck opbragt. Baade paa Personalets og mine egne Vegne tror jeg at maatte nedlægge den bestemteste Protest imod . . .

— Aa gaa ad . . ., skreg Balletmesteren ude af sig selv. Prøven er forbi; jeg har ikke Tid til at staa her og kævles med Dem . . . au revoir, mine Damer og Herrer. I Morgen Klokken to.

Og han vendte Ryggen til den forskræmte og ophidsede Forsamling, der hadede ham lige saa bittert i dette Øjeblik, som den til Tider flammede af Begejstring . . . naar det ikke var Hidsigheden, men Geniets hellige Ild, der fik hans Øjne til at flamme.

Repetitør Funck skyndte sig op til Kammerherre Holstein for at klage. Bournonville stod med Skulderen lænet mod Bagsiden af en Kulisse og saa paa de andre, der vilde skynde sig

afsted, men i Forvirringen var endnu længere om at faa deres Sager samlet sammen end sædvanlig.

Tilsidst var ikke andre end Søren og Lucile tilbage; Søren lod ikke til at ville gaa.

— Pardon, Monsieur Smit, sagde Bournonville, hvis De ikke agter at tilbringe Natten her, turde jeg maaske gøre Dem opmærksom paa, at der afholdes ikke flere Prøver i Dag.

— Jeg venter paa Jomfru Grahn, sagde Søren. Hvis Hr. Balletdirektøren ikke har noget imod det, vilde jeg gerne følge hende hjem. Jeg er, som før sagt, en gammel Ven af Familien.

— Jeg ved det, sagde Bournonville med tirrende Ro. Maaske De imidlertid vilde gøre mig den Tjeneste at vente udenfor. Jeg har noget at tale med Jomfru Grahn om.

— Under fire Øjne? spurgte Søren.

— Under fire Øjne, sagde Bournonville som før.

— Tør jeg spørge, sagde Søren hurtigt, om det er efter Jomfru Grahns Ønske, at denne fortrolige Samtale finder Sted?

— Derom vilde De maaske rettest kunne hen-

vende Dem til Jomfru Grahn selv, sagde Bournonville.

Søren saa spørgende paa Lucina, der skyndte sig at svare:

— Hr. Bournonville har bedt mig om en Samtale. Vent paa mig udenfor, Søren, saa er Du rar. Det staar nok ikke saa længe paa.

Og Søren gik . . . med et langt, fast og udfordrende Blik til Hr. Bournonville, der ikke værdigede ham et Øjekast, men saa ufravendt paa Lucile.

— Som De ser, er vi ene nu, sagde Lucile, da de havde hørt Døren falde i efter Søren. Tør jeg nu spørge, hvad der foranlediger Hr. Dansedirektøren til at forlange en fortrolig Samtale paa et saa usædvanligt Sted?

— Bede, Lucile, sagde Bournonville pludselig blødt, bede om . . . Gud skal vide, jeg har ikke noget at kræve af Dem. Jeg har bedt Dem om en Samtale, fordi jeg har noget at bede Dem om . . bønfalde, tigge, trygle Dem om paa mine Knæ. Gud naade og hjælpe os begge to, hvis jeg kommer til at bede forgæves.

— De er ikke Dem selv mægtig, sagde Lu-

cile. Var det ikke bedre, om vi opsatte denne Samtale til en anden Gang?

— Nej, sagde Bournonville og tvang sig til at være rolig igen. Lad os faa en Ende paa det begge to. Ingen af os kan jo holde dette ud. De kan dog lige saa godt give mig Svar nu straks; saa véd vi, hvor Landet ligger.

— Hvis det er det sædvanlige, sagde Lucina og trak paa Skuldrene, saa er jeg mest bange for, at mit Svar neppe vil falde saaledes ud, som De ønsker.

— Det er altid det samme, sagde Bournonville vemodigt. Hvad andet skulde jeg spørge Dem om, Lucile? Hvad andet tror De, nogen Mand med Hjerte i Brystet og Blod i Aarerne vilde spørge Dem om? Men det er dog noget mere denne Gang . . . noget, som maaske kunde faa Dem til at tænke roligt over det, før De forkaster det. Lucile, vil De høre roligt paa mig?

— Hr. Bournonville, sagde Lucile, saa længe De selv taler roligt og ikke overskrider Sømmelighedens Grænser, skal jeg have en Engels Taalmodighed.

— Lucile, sagde Bournonville, tror De mig,

naar jeg siger, at jeg holder af Dem? Svar mig nu ærligt.

— Jeg tror, De tager fejl, sagde Lucile. De er sikkert overbevist om, at De virkelig holder af mig; men hvis De gjorde det, hvordan skulde De saa kunne forfølge mig, som De gør? Nej, Hr. Bournonville, De er forelsket i mig.

— Ja, sagde Bournonville. Jeg er forelsket i Dem, vanvittigt forelsket i Dem. De har fuldkommen Ret.

Hans Stemme skjalv, saa Lucina et Øjeblik blev bange; men han blev staaende saa roligt derhenne med korslagte Arme, lænet til Kulissen. Hun kunde ikke lade være med at se, hvor smuk han var, som han stod dér.

— Hr. Bournonville, sagde hun mildere, hvad Nytte er det til at tale mere om de Ting, der dog ikke kan blive anderledes? Hvis Deres Lidenskab er en Magt, saa er min Modvilje det vel ogsaa. Jeg kan ikke holde af Dem paa den Maade. Jeg kan ikke forklare det. Hvordan skulde man kunne forklare den Slags Ting? Men jeg er ikke forelsket i Dem . . . er det ikke nok? Vil De ikke respektere denne Følelse hos mig . . . eller Mangel paa Følelse, om De vil?

Det skjalv om Bournonvilles Mund; han havde Møje med at beherske den Lidenskab, der fik hele hans Legeme til at dirre, men han tvang sig og sagde roligt:

— Lucile . . . jeg sagde, at jeg havde et Forslag at gøre Dem.

— Jeg er lutter Øre, sagde Lucina.

— Scenen her er ikke noget for Dem, sagde Bournonville. Den er heller ikke noget for mig. Dette er ikke noget Land for Genier, i det mindste ikke i vor Kunst. Og vi er Genier begge to. Vi kunde lægge Verden for vore Fødder.

— Jeg er først nylig blevet Elev med Gage, sagde Lucina, det forekommer mig, at jeg i Betragtning af min Alder indtager en meget smuk Position her.

— Her lægger De København for Deres Fødder, sagde Bournonville. Derude vilde De kunne faa Paris og Wien, London og Petersborg til at juble over Deres Dans. Alderen vilde kun gøre Deres Triumf saa meget des større.

— For Libertinere, sagde Lucile koldt og trak paa Skuldrene. De véd jo meget vel, Hr. Direktør, at Publikum over hele Verden er det samme. En Balletdanserinde gør mest Lykke

ved at vække Herrernes Tilbøjeligheder; hun maa enten være kold eller give sig til Pris for den første den bedste.

— Har nogen krænket Dem her med den Slags Tilbud?

— Endnu ikke. Det skulde da være Hr. Dansedirektøren selv . . . før eller senere er jeg dog a prendre, n'est ce pas?

Bournonville maatte gøre en voldsom Anstrengelse for ikke at forløbe sig.

— Lucile, sagde han. De vil naa en saadan Kunstens Højde, at der vanskelig vil kunne blive Tale om den Slags. En Stjerne af første Rang er ikke saadan til Fals . . .

— Ikke saadan, sagde Lucile bittert. Nej, hun er vel nok dyrere end de andre.

— Lucile, om vi rejste sammen, tror De ikke saa, jeg skulde vide at beskytte Dem mod de næsvise Kavalerer, der gør det usikkert bag Kulisserne?

— Uden Tvivl, sagde Lucina spottende. Jeg tvivler ikke om, at Hr. Direktøren vilde have mig for sin egen Mund.

— Lucile, sagde Bournonville. De spotter;

driv mig dog ikke til det yderste. Har jeg nogen Sinde gjort Dem et fornærmeligt Forslag?

— Ikke i Ord, sagde Lucile. Men Deres Blikke, Deres . . . ja har ikke Deres hele Optræden været fornærmelig for en ung Pige, der gerne vilde bevare sin Jomfruelighed uberørt for sig selv, og for den, hun elsker?

— Maaske, sagde Bournonville. Jeg har ikke villet det . . . jeg kan ikke gøre for det. Jeg elsker Dem over alle Grænser.

— Ja, sagde Lucile haardt. Det er netop Sagen. Jeg kan ikke forbyde Dem at være forelsket i mig . . . men naar det gaar over alle Grænser . . .

— Jeg beder Dem tilgive mig, sagde Bournonville stille. Det skal ikke gentage sig; det lover jeg Dem.

— Lov ikke mere, end De kan holde, sagde Lucile.

— Jeg skal gøre, hvad jeg kan.

— Tak.

De stod begge tavse en Tid. Bournonville saa ned for sig, Lucile gjorde Mine til at gaa.

— Er der mere, De ønsker at sige, Hr. Bournonville?

— Lucina, sagde Bournonville, og kunde ikke længere holde sin Lidenskab tilbage, — tror De, jeg har Talent?

— Mere end det, sagde Lucile. Jeg anser Dem for vor største Danser. Hvorfor har De ikke nok i Deres Dans? Hvis jeg var et Geni som De saa . . .

— Jeg taler ikke om min Dans, sagde Bournonville. Den bryder De Dem jo ikke om; jeg ved jo hvor uvilligt De blot rækker mig Deres Haand til en pas de deux; men hvad mener De om mig som Digter og Komponist?

— Ja, sagde Lucile, og hun saa pludselig fuldt og varmt paa ham, dér mener jeg, ingen kan være større end De.

— Lucile, sagde Bournonville, hvad jeg har digtet og drømt og danset, det har været om Dem altsammen. De aner ikke, hvad jeg kunde yde, hvis De var min . .. hvis vi to virkelig tilhørte hinanden saa sikkert, som vi er Præst og Præstinde i det samme Kunstens Allerhelligste og vogter det samme Alter.

Lidenskaben løb af med ham nu, og Lucile kunde ikke tage sine Øjne fra ham . . . hun følte godt, at det var ikke hende alene, hans liden-

skabelige Ord gjaldt nu, ikke mest hende; det var deres fælles Kærlighed til den fælles Kunst, som rev ham med sig. Og hun følte med Uro, hvor svag det gjorde hende, at han netop nu begyndte at tale om det, som de havde fælles, og som var det eneste, der kunde give ham Magt over hende.

— Det er det eneste, som lammer mig i min Kunst, vedblev Bournonville. Jeg kunde danse uden Dem, om end ikke saa godt som nu; men jeg kan ikke komponere uden Dem . . . jeg kan ikke digte det, jeg drømmer . . . det er min Kærlighed til Dem, der giver min Tanke Kraft og min Fantasi Vinger. Og naar jeg saa ser Dem for mig, saa ser jeg det Ansigt, De viser mig under Prøverne, koldt og afvisende . . . ja selv under Forestillingerne, Lucile . . . naar De smiler til mig, saa smiler De kun for Publikums Skyld, jeg læser det i hvert af Deres Træk. Naar De danser imod mig, ser jeg paa hver af Deres Bevægelser, at De længes ikke til mig; de flyede gerne, Lucile, hvor herligt vilde De ikke danse, hvis jeg skrev en Ballet, hvor jeg var Deres onde Aand, og De skulde flygte fra mig og

sejre over mig, og danse Deres Jubel ud, over at De endelig var befriet for mig.

— Saa skriv en saadan Ballet, sagde Lucile. Naar det virkelig kun er Dem Kunsten om at gøre, saa digt i det mindste saadan, at jeg frit kan danse, som jeg vil.

— Jeg gør det ikke, sagde Bournonville.

— Saa lad mig danse, som jeg vil og kan.

— De danser ikke, som De kan; De er forblindet af Had.

— Jeg skulde danse som De vil; men De vil ikke skrive, som jeg kan danse?

— Lucile, sagde Bournonville heftigt og traadte frem fra Kulissen. Hvad er det ved mig, som er Dem imod?

— Ved jeg det? sagde Lucile. Hvad er der hos mig, som drager Dem? Der er dog saa mange Kvinder, som er langt smukkere end jeg; det ved De jo godt selv, og mange af dem er slet ikke ubønhørlige.

— Sig nu ikke noget, De slet ikke mener, sagde Bournonville. Hvem danser som De? Tror De, der for mig gives Skønhed udenfor Dansen? Lucile, De er for mig Terpsichore. De er Dan-

sens Gudinde, min Kunsts Genius, min Inspiration, alt.

— Hr. Bournonville, sagde Lucile og rev sig med Magt løs fra den Tryllekraft, hvormed hans Ord besnærede hende mod hendes Vilje. De vurderer mig jo altfor højt . . . kan vi ikke arbejde sammen som Kunstfæller og gode Kammerater? Blot De dog kunde rive Dem løs fra denne ulyksalige fikse Idé, for andet er det jo ikke..

— Lucile, sagde Bournonville heftigt, vil De rejse med mig? Ja eller nej.

— Nej, sagde Lucile, jeg kan ikke og jeg vil ikke.

— Farvel, sagde Bournonville. Han vendte sig og styrtede ud af Teatret.

Lucile blev selv et Øjeblik forskrækket over, hvad hun havde gjort; men det maatte jo nu gøres. Hun kunde aldrig gengælde Bournonvilles heftige Følelser. Saa maatte hun vel ogsaa have Lov til at elske, hvem hun vilde.

Men noget stak hende alligevel i Hjertet. For der var saa meget hos Bournonville, hun holdt af. Og Mesteren var han dog over dem alle. Og hvor meget skyldte hun ham ikke.

Men denne Tanke gjorde hende kold igen. For

han burde dog tænke paa, at hun var i hans Gæld; han kunde gerne skaane hendes Finfølelse. Det var ikke ridderligt af ham at trække Veksler paa den Taknemmelighedsgæld, hun stod i til ham.

Ude paa Torvet fandt hun Søren ventende endnu. Han gik op og ned og stampede i Brostenene. Bitterlig koldt var det, og rasende opbragt var han over, at det trak saa længe ud med denne Tete a tete.

— Naa, sagde Lucile, Du har vel gaaet og frosset dygtigt, stakkels Søren; men jeg kunde ikke slippe før.

— Nej, Du havde det vel hedt nok.

— Men Søren, sagde Lucina forundret, bliver Du nu ogsaa ond?

— Jeg mente det ikke, sagde Søren. Du maa ikke være vred; jeg fryser bare saa nederdrægtigt.

— Du kan ellers tro, det gik varmt nok til, sagde Lucile.

— Var der noget særligt?

— Det gamle, sagde Lucile.

Saa fulgtes de i Tavshed over Torvet og ned ad Store Kongensgade.

— Søren, sagde Lucile saa, tror Du, jeg mener Dig det vel?

— Ja.

— Jeg er ikke saadan skinsyg, véd Du vel, men det er mig ikke ligegyldigt, i hvis Hænder Du falder.

— Hvad mener Du nu?

— Vogt Dig for Ella Hansen.

— Ja, sagde Søren bittert, saadan er i allesammen. I giver mig en Hæl for en Taa, men raade over min Færd vil I alligevel.

— Hun er ikke noget for Dig.

— Det er Du jo heller ikke.

— Søren, sagde Lucile bedrøvet, Du maatte dog vide, at jeg under Dig det bedste.

— Det bedste er Du, sagde Søren, og det under Du mig jo ikke.

— Nej, I er allesammen ens, sagde Lucile heftigt og var Graaden nær. Mon nogen af Jer tænker paa, hvor megen Fortræd og Pine, I volder mig med det, I kalder Jeres Kærlighed.

— Nej, sagde Søren, den Slags tænker man vel ikke over.

De stod udenfor Lucinas Dør.

— Gaar Du med op? spurgte hun.

— Jeg skal have Elever, sagde Søren og tog Hatten i Haanden.

— Nej, Søren, sagde Lucile og greb hans Haand og trykkede den varmt, saadan vil vi to ikke skilles. Husker Du paa, at Du er den eneste Ven jeg har deroppe paa Teatret! Jeg kan maaske komme til at trænge til Dig, før vi tænker det.

— Jeg er rede, naar Du kalder, sagde Søren og trykkede hendes Haand varmt.

Og Lucina gik og til sin Moder, hvem hun ikke kunde faa sig til at betro den nye Modgang, Hr. Bournonvilles voldsomme Forelskelse havde bragt over hendes Hoved.

Men Søren gik i mørke Tanker gennem Gaderne til sit Hjem.

— Det bliver alligevel Bournonville, mumlede han mellem Tænderne. Pokker tro de Kvinder, de siger et og mener et andet. Og Kærlighed er før begyndt med Had. Jeg kunde fristes til at ønske, at det var mig, hun hadede og frygtede, hendes Venskab for mig, hvad er det andet end Kulde og Ligegyldighed?

Han tændte Lampen deroppe, hvor Skumrin-

gens Halvmørke havde gjort det uhyggeligt i de øde Stuer.

Saa bankede den første Elev. Og Søren var glad over at kunne kaste sig ind i Arbejdet; det giver dog altid som en Slags Glemsel.

4. KAPITEL

Uvejret bryder løs.

Lucile Grahn havde ventet, at Bournonville den næste Dag vilde rase endnu værre paa Prøven end sædvanlig; hun følte godt, hvor dødeligt hun havde krænket ham, og hvor utaknemlig han maatte finde hendes Færd, og ude af sig selv havde han jo været, da han forlod hende Dagen før.

Men Bournonville mødte hende netop straalende oplagt, skæmtsom og indtagende, saa de alle blev ganske forvirrede, han var og blev en mærkelig Mand. Man kunde daarligt blive vred paa ham, og selv kunde han ikke længe gemme paa Nag; naar han vilde, kunde han bedaare dem alle.

— Mine Damer og Herrer, sagde Bournonville, skal vi gøre Sagen bedre i Dag allesammen? Jeg blev heftig i Gaar, jeg haaber ikke at se mugne Ansigter i Dag af den Grund.

God Dag, min kære Hr. Repetitør Funck. De har sandelig skaffet mig en regederlig Næse af Hr. Kammerherren, men jeg gør Dem min oprigtige Undskyldning, jeg haaber ikke, De bærer Nag?

— Bevares, kære Hr. Direktør, sagde Funck elskværdigt. Mellem Kolleger . . . og vi er jo lidt iltre begge to.

— Som alle sande Kunstnere, sagde Hr. Bournonville. Og Funck følte sig højlig smigret, det var ikke hver Dag Dansedirektøren indbefattede ham i Kunstnernes Lag.

Og Prøven gik, som den skulde, Bournonville elektriserede dem allesammen, de ydede langt mere ,end de egentlig formaaede, og de høstede Ros og Anerkendelse hver og en.

— Monsieur Smit, sagde Bournonville endog til Søren, jeg gør Dem min Undskyldning for mine taabelige Bemærkninger i Gaar. De har en charmant Holdning, jeg beklager, De vil gaa til Skuespillet, jeg tror, De vilde være blevet en værdifuld Forøgelse af Balletten.

Hans Humør smittede alle de andre. Paa Hjemvejen sagde Søren til Lucile:

— Kan Du blive klog paa den Mand? Naar

han er som i Dag, kunde jeg elske ham og følge ham gennem tykt og tyndt.

— Han er et Geni, sagde Lucile. Det er netop det farlige ved ham. Du kan tro, vi maa ogsaa allesammen følge ham gennem tykt og tyndt og elske ham, ellers bliver vi sat paa Porten eller det, som er værre.

— Det var dog pænt af ham, at han saa uforbeholdent gjorde Undskyldning.

— Ja, Søren, Du er let at vinde, men Du kender ham ikke som jeg. Og jeg er glad ved, at han ikke ret længe vil være som i Dag, ellers endte det vel med, at jeg kom til at synes for godt om ham selv.

— Hvem vil Du nogen Sinde komme til at synes for godt om? sagde Søren bittert. Du er jo en Istap.

— Du kaldte mig en Gang for en Sommerfugl, sagde Lucile bedrøvet. Mon ikke det var en smukkere Lignelse og passede nok saa godt? Jeg kan ikke andet end danse, jeg flagrer fra Blomst til Blomst og I synes allesammen, det er kønt, hvorfor kommer I saa med Jeres plumpe Mandfolkehænder og vil kramme Støvet af mine Vinger?

— Tilgiv mig, Lucina, sagde Søren skamfuld. Det var dumt sagt af mig.

— I Aften *skal* Du gaa med op, sagde Lucile. Jeg véd ikke, hvordan det er, men jeg er alligevel blevet let og glad i Sindet, bare fordi Hr. Bournonville behagede at være i naadigt Lune, noget af en Gud eller Konge er der nu ved ham; ærlig talt, saa ryster vi vel allesammen en Smule i Knæene, bare han rynker sine Bryn.

— Jeg kan desværre ikke gaa med op i Aften, sagde Søren. Jeg har Elever, jeg er ikke nogen Gud, jeg maa føje mig efter de smaa Forhold, jeg lever i.

Nej, Søren, sagde Lucile og rakte ham Haanden. Du bliver aldrig Kunstner, Du er ikke noget Geni. Hvad vilde Du saa bryde Dig om dine Elever og din Smule Pligt, naar Du kunde være hele Aftenen sammen med mig.

— Lucina . . .

— Bryd Dig ikke om, hvad jeg sagde, Søren, Du gør fuldkommen ret i at passe din Pligt. Men Du hører ikke hjemme mellem os, Søren, Du skulde nu være traadt ind i din Faders Forretning og have giftet Dig med Gudrun; men det bliver vel ogsaa Enden paa det.

— Godnat, sagde Søren, tog sin Hat af og bukkede stift. Lucile greb hans Haand og rystede den hjærteligt, lo muntert til ham og løb op ad Trappen.

Søren gik hjem med Hjærtet fuld af Elskov og Fortvivlelse, Had og Harme. Hvad var hun saa andet end en almindelig Kokette, denne Lucile? Det var med Rette, hun havde skiftet Navn, hun var ikke mere den naturlige, uskyldige lille Lucina han huskede fra deres Barndom. Teatret havde fanget hende, hun var blevet fordærvet i Kulissernes pestsvangre Luft.

Men der var jo andre Kvinder, han holdt ikke sin Ensomhed ud mere; Gudrun havde han kastet Vrag paa, Lucile havde forstødt ham og holdt ham for Nar.

Men der var andre, som vilde blive hans, bare han rakte Haanden ud. Billedet af den lille kønne Ella Hansen steg igen frem for hans Tanke; hun var maaske nok en fræk Tingest, men hun gav sig ikke ud for andet, end hun var, hun var Teater helt igennem, og Teatret hørte han jo nu til for Resten af sit Liv — hvis han da ikke blev vraget dèr ogsaa.

Den næste Dag var Bournonville atter mun-

ter og huldsalig ved Prøven, og saaledes gik det i flere Dage, Søren talte næsten ikke med Lucile, han viede Ella Hansen hele sin Opmærksomhed. Kammeraterne begyndte allerede at drille dem og spurgte, hvornaar de skulde flytte sammen.

Og efter hver Prøve fulgte Søren Ella Hansen hjem.

Hun boede i Landemærket; det var helt underligt for Søren at komme i det gamle, kendte Kvarter; naturligvis undgik han omhyggeligt at komme gennem Pilestræde; Ella kunde ikke forstaa den Heftighed, hvormed han drog hende med sig en Dag, da hun vilde dreje ind derigennem. Han vilde ikke fortælle hende om sit Forhold til Forældrene, ikke endnu i hvert Fald.

Men en Dag mødte de gamle Alexander Smit i Grønnegade, han kom lige imod dem, der var ingen Vej udenom, de maatte forbi.

Og Søren hilste. Gamle Smit tog ceremonielt sin Hat af og bøjede sit Hoved let, ganske som naar han hilste paa en Forretningsforbindelse, det ikke i Øjeblikket var ham særlig magtpaaliggende at vinde; ikke en Trækning i hans Ansigt forraadte, at han her for første Gang gen-

saa den Søn, til hvem han havde næret saa stort et Haab, og som havde skuffet ham saa dybt.

— Gud, saa fine Bekendte Du har, sagde Ella da de var kommet forbi. Hvem var det?

— Det var min Fader, sagde Søren mørkt.

— Gud, og saa fornemt I hilste, er Postelinet gaaet i Stykker, hvad?

— Ja sagde Søren, vi er Uvenner.

— Teatret?

— Ja.

— Vær sød og gaa med op, sagde Ella. Endnu har Du jo aldrig set, hvorledes jeg bor.

Og Søren gik med op. Ella beboede et tarveligt Værelse med fattige, luvslidte Møbler, men hun havde fikset op alle Vegne med brogede Klude og Vifter og Billeder, for hende var denne Stue et Vidunder af Pragt og Hygge, hun var helt stolt over at kunne vise Søren den.

Han rynkede lidt paa Næsen — ikke ad Stuens smagløse Udstyr, for han saa det knapt, saa oprørt var hans Sind endnu af Mødet med Faderen; men der ligefrem stank i Stuen af indelukket Luft og Kvindeklæder og Eau de Cologne. Ella brugte næsten alle sine Penge til

Eau de Cologne, hun ligefrem hældte det ud over Møbler og Tæpper.

— Luk dog et Vindue op, sagde han og snappede efter Vejret.

— Gud, de er *sømmet* til, sagde hun og kastede Tøjet. Og nu er her saa rart lunt. Gud, hvor jeg elsker Dig, Søren, nu skal Du ikke slippe fra mig for det første.

Og hun kastede sig om hans Hals . . .

Det blev sent, inden Søren gik hjem; den Dag glemte han ganske sine Elever og Pligter. Han undrede sig selv over, at denne lille Ella saa let havde kunnet faa ham til at glemme alt, medens han havde været afvisende overfor Lucile.

Men det var jo det, at Lucile blot bød ham til Gæst i sin Stue, Ella havde givet ham sig selv.

Han gik en lang Tur. Han følte, at han havde gjort noget galt, han skulde vel egentlig skamme sig, men han kunde ikke gøre for det, han var i Grunden glad, det sang i ham, og han syntes, at denne lille frække Tøs havde givet ham meget mere end alle de andre.

Da han kom hjem, laa der nogle Pakker paa hans Bord; Moderen havde været der, mens han var borte.

— Ja, lille Mor, sagde han ved sig selv, den Svigerdatter vilde Du vist ikke blive fornøjet med, men det er da ogsaa kun til venstre Haand . . .

Og han lo helt forsorent, da han klædte sig af. Straks, han var kommet i Seng, sov han som en Sten — — — — — — —

Alexander Smit var ikke saa rolig, som han lod til, da han saa uventet stod Ansigt til Ansigt med Sønnen. Først havde han følt et Sting i Hjærtet, en uimodstaaelig Længsel havde draget ham imod denne Dreng, som endnu trods alt var hans Stolthed og Haab; havde Søren været alene, er det rimeligt, at den Gamle havde standset ham, og det var kommet til en Forklaring.

Men saa havde den Gamle jo set rigtigt paa Ella, og han havde hurtigt gættet sig til Situationen.

En rasende Harme var kogt op i ham.

For saadan en Tøjtes Skyld var det altsaa, at Søren havde forskudt den prægtige Gudrun og lagt to Hjem øde, for af hvad Slags det Fruentimmer var, det havde han set med et halvt Øje. Alexander Smit var en Kender fra de unge Dage.

Han kom hjem til Butikken som et Tordenvejr, gik rundt og snusede for at finde noget, han kunde lade sin retfærdige Vrede gaa ud over; han forlangte Regnskab for hver Smule, der var solgt, og undersøgte, saa godt han kunde, om det passede med Varerne.

— Her mangler jo en Skinke, sagde han pludselig. Og der er taget et stort Stykke af den Ost, saa stemmer Pengene ikke.

— Gud, sagde Jomfruen bag Disken befippet, det har saamænd Madammen selv vaaret og hente.

— Hm, kremtede Smit og gik med tunge Skridt ovenpaa. Men Mutter var der ikke.

Smit gik op og ned i de tomme Stuer og trængte sig længere og længere ind i Vrede . . . den Skarns Knægt! Havde han det ikke her som Blommen i et Æg, kunde han ikke faa, hvad han vilde? De skulde gerne have bygget et Hus til ham, bare han havde peget, hvor det skulde ligge.

Og saa rendte den utaknemlige Dreng dèr og smed sig væk til saadan en Makkedulle.

Han rev Døren op til Sørens gamle Stue,

saa ind i det gabende tomme Rum og knaldede Døren i igen, saa det sang.

Ingen Glæde var der mer ved nogen Ting. Tæsk skulde Drengen haft, fra han var lille, de havde været for gode ved ham, nu havde de flettet et Ris til deres egen Bag.

Nu kom Madam Smit pustende op ad Trappen, hun var ikke saa god til at trække Vejret mere, og hun havde løbet for at være hjemme, inden Manden kom; men nu var det jo for sent, og hun saa straks, at noget var rent galt fat.

— Naa, sagde han med ildevarslende Ro. Hvor har saa Du været henne?

— Aa, sagde Madammen, jeg var et Par Løb og saa saa jeg indom til Hansens.

— Jeg kan tænke det, sagde Smit i samme Tone, her skal vel være Gilde i Aften, siden Du har hentet alle de Varer dernede.

— Nej men Alexander da.

— Ti stille, tordnede han og fo'r imod hende, som han vilde slaa. Tror Du kanske, jeg er et gammelt Fjols, der hverken kan høre eller se. Du har været hos Drengen, nægt det ikke, Du render til ham bag min Ryg, stjæler fra mig for at føde den skidt Unge.

— Nej men Alexander, sagde Madam Smit oprørt, hun begyndte at faa Vejret igen, han er dog vores eget Barn.

— Har ingen Børn, raabte Smit.

— Og stjæler, sagde hun og hævede Stemmen, det finder jeg mig ikke i; hvad her er, er vel mit saa godt som dit . . .

— Ja, hvis Du vover . . .

Han var saa ophidset, at han næsten ikke kunde tale; han stod foran hende med løftet Haand . . . Aarerne svulmede i hans Pande.

— Alexander, næsten skreg hun, Du taaler det ikke, det ender da ogsaa med, at Du gaar hen og faar Poplesi.

Alt Blodet fo'r Smit fra Hovedet igen. Apopleksien var hans Skræk. Det var snart det eneste Vaaben, hun havde imod ham, naar han blev rasende.

— Hum, sagde han og gik hen til Vinduet. Den unge Herre var nok ikke hjemme.

— Nej, han var saamænd ikke, sagde Madammen forundret, men hvor kan Du nu vide det?

— Jeg mødte ham.

— Og det taler Du ikke et Ord om.

— I Grønnegade, sagde Smit. Han var ved at følge en af sine Kissemisser hjem.

— Nej hør nu, Alexander, fo'r hun op. Saa skammeligt Du taler bag hans Ryg; det er ikke mer end et Par Dage siden, han sagde til mig, at der var ikke noget af den Slags, og der er da ved Gud ikke noget ondt i det, fordi han gaar med en Pige paa Gaden.

— Ja, Du kan jo spørge ham selv ad, sagde Smit. Hvad Slags hun var af, saa jeg . . . jeg gider ikke mere høre hans Navn.

— Aa, sagde hun, Du var vel ikke for dydig selv, da Du var ung.

— Var jeg kanske Student? brølte Alexander. Og blev pludselig blaa i Panden igen. Skulde vi have kostet alt det paa ham, og saa skal han rende ved højlys Dag med saadan en Tøs til tre for en Mark — ptøj!

Og Alexander fo'r ud og slog Døren bragende i efter sig — — — —

Den næste Dag var Bournonville saadan paa Prøven, som ingen af Personalet havde set ham før. Han buldrede ikke, han spøgte heller ikke som i den sidste Tid; han var mild og alvorlig, talte, som om det anstrengte ham, og tørrede hvert Øjeblik Sveden af sin Pande.

— Han er nok syg, hviskede Solodanserinden Jomfru Werning til Lucile Grahn.

Men Lucile svarede ikke. Hun havde ikke sine Øjne fra Søren og Ella; de sad i Øjeblikket henne paa en Bænk i Kulissen og ventede, til deres Tur kom. Tæt op ad ham sad hun, hun havde lagt sin Arm om hans Skulder og hvilte sin Kind mod hans Arm.

Lucile fo'r sammen. Hun gættede straks, hvad der var foregaaet med dem. Nu var Søren ved at gaa helt fortabt, og det var hendes Skyld, og hun kunde ikke gøre det mindste for at frelse ham.

Saa var Prøven forbi; Lucile tøvede, hun vilde se, om Søren og Ella gik sammen. Saa hørte hun pludselig Bournonvilles Stemme ved sit Øre:

— Lucile, sagde han blødt, vil De unde mig et Øjebliks Samtale en Gang endnu?

— Aa, Hr. Bournonville, sagde hun utaalmodigt og vendte sig, hvorfor vil De dog blive ved med at pine os begge to? Det kan dog ikke blive anderledes, end jeg én Gang har sagt.

— Lucile, sagde han, jeg har prøvet paa at glemme det, men det vilde ikke gaa. De er i

mine Tanker Dag og Nat, Lucile, jeg spørger Dem endnu en Gang . . . vil De rejse med mig til Paris? Jeg skal skaffe os begge Orlov, og saa bliver vi dernede. Lucile, sig ikke nej, for mig gælder det Liv og Død.

Lucile stod et Øjeblik helt rystet, for hvis dette var ægte . . . hun tænkte paa Søren, som hun havde forstødt, og som nu i afmægtig Fortvivlelse var ved at kaste sig ned i en Søle, hvoraf de færreste kom op uden at være plettede for Livet . . . og nu Bournonville . . . hvorfor skulde hun dog have disse Menneskers Skæbne i sin Haand? Hun kunde ikke, nej, hun kunde jo ikke . . .

— Aa, Hr. Bournonville, sagde hun forpint, hvorfor er jeg dog ogsaa Kvinde? Kan I dog ikke lade mig være det Barn, jeg i Virkeligheden er.

— Lucile, sagde Bournonville, De er Kvinde, De véd det blot ikke selv.

— Nej, sagde Lucile og rettede sig pludseligt, det er umuligt. Jeg vil ikke, jeg kan ikke . . . Hr. Bournonville, jeg ønsker ikke mere at drøfte dette med Dem . . . vil De være saa god at lade mig komme forbi.

Bournonville stod og saa efter hende . . . længe blev han staaende paa samme Sted med Hænderne knyttet i afmægtigt Raseri. Saa sank han ned paa et Sætstykke, en malet Klippeblok. Med Hænderne for sit Ansigt sad han dèr og hulkede af Smerte.

Havde Rampens Lys været tændt og Teatret fyldt med Tilskuere, da vilde Huset have rystet af Jubel. Thi aldrig havde vel nogen Kunstner givet et saa ægte og gribende Udtryk for fortvivlet Sorg.

— Moder, sagde Lucile, da hun kom hjem, vi maa tænke paa at træffe vore Forberedelser; jeg véd ikke, hvad Dag jeg kan komme til at rejse.

— Aa Gud, Barn, sagde Mette Christine. Tænker Du paa det endnu. Er det Hr. Bournonville? For Søren er det da vel ikke?

— Nej, sagde Lucile. Det er Hr. Bournonville. Endnu er der ingen Ting sket, men jeg véd, det vil komme, han viger ikke fra sit Forsæt, og jeg er ingen Mand, jeg kan ikke tage Kampen op med ham her.

— Men saa læg da Tøjet, Barn, sagde Mette

Christine bekymret. Nu kommer jeg med Maden, den staar paa Varmen.

— Jeg skal ingen Ting have, Moder, sagde Lucile. Ikke nu, jeg maa hen til Gudrun. Det er rent galt med Søren, nu gaar den dumme Dreng i Fortvivlelse og kaster sig hen — —

Lucile traf Gudrun alene oppe i Stuen. Hattemageren var i Butikken, og Madammen til Barselkaffe.

— Gudrun, sagde Lucile straks, hun traadte ind, jeg maa tale med Dig, Du er en tapper Pige, er der nogen, som kan hjælpe Søren, er det Dig. Som det gaar, ender det bare med, at han gaar rent i Hundene.

— Hvad har han da gjort? udbrød Gudrun og blev ganske bleg.

— Ja, det er ikke noget, han kan kræves til Regnskab for af nogen, sagde Lucile, han har ikke forset sig imod nogen skreven Lov .... strengt taget er han jo en fri Mand og kan gøre, hvad han vil, ikke sandt? Men han ødelægger sig selv med aabne Øjne, og Du og jeg holder jo af ham.

— Hvad hedder hun? sagde Gudrun og bræk-

kede Naalen i Sytøjet, som hun havde taget fat paa igen.

— Jeg vidste nok, Du vilde forstaa halvkvædet Vise, sagde Lucile lettet. Det er en lille Figurantinde, Ella Hansen, hedder hun, en af den Slags, som gaar til Teatret, fordi det for dem er en Slags finere Børs véd Du, de unge Herrer giver mere dèr . . . hun har længe haft Øjnene ude efter Søren, og nu har hun faaet ham i sine Garn, han har jo plaget mig en Del, forstaar Du, og jeg kunde ikke faa ham snakket til Fornuft, hvorfor skulde jeg dog bryde det gamle Venskab, fordi han fik en Grille i Hovedet.

— Du skulde vist have gjort det, sagde Gudrun. Han har vel troet, Du koketterede med ham.

— Maaske, sagde Lucile tankefuldt. Du har vist Ret, Mandfolkene er saa dumme, jeg gjorde det i en god Mening. Nu er han altsaa blevet desperat og har kastet sig i Armene paa den ubetydelige Pige; hun er vist meget godmodig, men hun vil ødelægge ham i Bund og Grund.

— Véd Du, at han . . .

— Ja, sagde Lucile. Det kan jeg se paa hende.

Man faar et skarpt Blik for den Slags Ting ved Teatret.

— Han bryder sig altsaa ikke om hende?

— Hvor kan han det? Men hun er nu altsaa den første Kvinde, han har mødt, og som . . .

— Aa, sagde Gudrun og rev en Flænge i det Lommetørklæde, hun syede paa, jeg vilde saamænd have givet ham alt.

— Nej, men Gudrun, udbrød Lucile og blev helt rød. Hvem skulde dog troet, at Du kunde være saadan.

— Saadan er vel enhver Kvinde, der elsker, sagde Gudrun. Men jeg kan jo ikke vise ham det saadan som . . . hun har vel ligefrem kastet sig i Favnen paa ham.

— Den dumme Dreng, sagde Lucile og vidste ikke, hvor hun skulde se hen. Venindens Lidenskabelighed gjorde hende helt sky, saa uerfaren som hun selv var i alt, hvad Elskov hedder.

— Men Gudrun, tror Du, Du kan hjælpe ham?

— Jeg véd ikke, sagde Gudrun. Jeg kan jo ikke trænge mig paa; nu er han vel ogsaa glad ved den anden, hvad skulde jeg saa kunne hjælpe

ham med? Men kommer han til at trænge til mig . . .

— Gudrun, sagde Lucile, Du er ligefrem stor; det tror jeg ikke, jeg kunde have gjort.

— Aa, Du Barn, sagde Gudrun og smilte moderligt. Hvad véd Du om de Ting.

— Maaske dog, sagde Lucile med et underligt Smil. Jeg har mine Drømme véd Du, jeg venter paa, at den rette skal komme.

— Hvem er den rette?

— Aa, ham skal jeg kende straks, det kan Du være vis paa, jeg vil vide, at jeg er hans, i første Øjeblik jeg ser ham. — Og tog han en anden, saa kan Du love for, jeg skulde kradse Øjnene ud paa hende.

— Hvordan gaar det med Hr. Bournonville? spurgte Gudrun.

— Ja, sagde Lucile pludselig alvorlig, det er tungt. Han er desværre overbevist om, at jeg er den rette for ham.

— Kan Du holde ham Stangen? spurgte Gudrun. Jeg synes, Du maa være saa hjælpeløs og alene deroppe paa Teatret, Du hører dog slet ikke hjemme mellem alle de Mennesker.

— Nej desværre, sagde Lucile bedrøvet. Jeg

er hverken Fugl eller Fisk; svæver jeg, som de siger om mig, saa svæver jeg mellem to Verdener. *Lucina* er en lille Spidsborgerkvinde, der vil have sin Sjæl i Fred og hvile ud i et lykkeligt Hjem, naar hun er træt af at gøgle for de andre. *Lucile* Grahn derimod, det er en forfløjen Tøs, der danser, saa Skørterne hvirvler om Ørerne paa hende, og gør alle Mandfolk tossede i Hovedet.

— Kære Lucina, det maa ikke være let.

— Nej, lille Gudrun, det er ikke let; men hvorfor skulde det ogsaa være det? Véd Du hvad, kunde man rigtig kigge ind ad Nøglehullet til alle Mennesker, naar de troede sig alene, mon der saa var en eneste af dem, der havde det let?

— Lucina, sagde Gudrun lidt efter. Fortæl mig, hvordan det gaar med Dig og Bournonville, og . . .

— Og al Ting om Søren, Du søde, sagde Lucile og kyssede hende. Ja, det kan Du da være sikker paa, jeg skal . . .

— — — —

Den næste Dag var Bournonville atter mørk ved Prøven, paa en ny og helt uhyggelig Maade.

Han var ikke opfarende, ikke lidende eller ondskabsfuld heller; nej, selv i sin Kritik var han høflig og korrekt til det yderste, det vilde ikke have været muligt selv for hans værste Fjende at finde en eneste Knage at hænge sin Hat paa, der var end ikke en Betoning, som kunde afgive Grundlag for en Klage.

Men alle følte hans Nærværelse som lummer Luft. Før et Tordenvejr er der jo heller ikke hverken Lyn eller Bulder, man føler bare Angsten og Uhyggen, fordi man véd, det skal komme.

— Mine Damer og Herrer, sagde Bournonville, da Prøven var forbi. Jeg har en Meddelelse at gøre Dem.

Og det gøs i hver især, selv i dem, der havde den bedste Samvittighed. For naar Bonrnonville var ond, kunde ingen vide sig sikker.

— Der opføres, sagde Bournonville, for Tiden i Paris en Ballet, som hedder »Sylphiden«. Et vidunderligt Dansestykke; det er min Agt at føre det frem paa vor Scene.

Han saa sig om i Kredsen. Alles Ansigter var forvirrede, ingen kunde regne ud, hvor han vilde hen.

Saa hvilte hans Blik paa Lucile, og hun blev bleg; nu vidste hun, hvor han vilde hen. Det var hende, det gjaldt. Han vilde hævne sig over hendes Afslag. Hvor var han lav! I dette Øjeblik hadede og foragtede hun ham af sit ganske Hjærte.

— Lykkelig den, som faar Sylphidens Rolle, sagde Bournonville og tog ikke Blikket fra Lucile. Den, som hefter hendes lette Vinger paa Skulderen, kan flyve ind i den evige Berømmelses Lys under Titusinders Jubel og Bifald; det er den smukkeste Primadonnarolle, Balletten endnu har set, det vil næppe vække nogens Misundelse, at den er tildelt Lucile Grahn. Er hun ikke selvskreven dertil?

— Jo, jo, lød det rundtom fra, selv de misundeligste forstod da ogsaa, at de fik ikke Rollen alligevel, og fik de den, vilde det kun vække Publikums Mishag, at den ikke var blevet givet til Lucile Grahn.

— Hr. Balletmester, sagde Lucile, jeg tillader mig forud at gøre opmærksom paa, at det vil være uklogt at tildele mig et større Parti; mit Helbred er ikke stærkt.

— Nej, sagde Bournonville med drillende Ro,

det véd vi jo alle, at Lucile Grahn snart er for gammel til Balletten; jeg har længe set det paa hendes Dans, at hendes Nerver kan trænge til Ro.

— Hr. Balletmesteren, sagde Lucile heftigt, véd sikkert bedst selv, *hvad* det er, som i den senere Tid har tæret paa mit Helbred.

— Jomfru Grahn, sagde Bournonville og løftede sit blege Ansigt, lad os endelig ikke faa Historien med Madam Krätzmer om igen.

— Jo, sagde Lucile, spil De kun Deres Bøddelrolle om igen. De kan være forvisset om, at i mig skal De ikke finde nogen Madam Krätzmer; jeg har den Ære at melde mig upasselig fra i Dag. Adieu, Hr. Direktør.

Lucile gik roligt forbi ham og forlod Teatret. Han vovede ikke at holde hende tilbage. Han indgav ikke en Gang nogen Klage over hende; men han uddelte roligt Rollerne til den nye Ballet.

— Hr. Repetitør Funck, sagde han tilsidst, tør jeg bede Dem overrække Mademoiselle Grahn Udskriften af hendes Rolle, siden hun fik et saa pludseligt Ildebefindende. Det vilde være rigtigst at besørge det endnu i Aften. I Morgen

vilde det være i høj Grad ønskeligt, om Jomfru Grahn var rask nok til at indfinde sig til Prøven.

— — —

Da Lucile kom hjem, kastede hun sig træt paa den nærmeste Stol indenfor Døren.

— Lille Mor, sagde hun. Vil du ikke nok give mig et Glas Vand . . . ja, det betyder ingen Ting.

— Men Du min Gud raabte Mette Christine og styrtede efter Vand og Vin og Draaber, har han nu været paa Spil igen, det Afskum, og saa helligt han lovede . . .

— Tak, sagde Lucina og tog baade det ene og det andet for at berolige Moderen. Det gjorde godt, nu er jeg helt Karl igen.

Hun satte sig derpaa ind til det dækkede Bord.

— Nu skal vi spise, sagde hun. Jeg er saa sulten som en Ulv; saa kan vi snakke fornuftigt bagefter.

Og da de havde spist, sagde hun:

— Nu har Du vel ordnet alt, saadan som jeg bad Dig om?

— Ja, sagde Mette Christine, men skal vi da rejse?

— Ja, sagde Lucile, jeg véd ikke hvad Dag. Hvor meget har vi saa?

— Godt seks Hundrede Daler, sagde Mette Christine hovedrystende. Det er ikke meget at rejse ud i Verden med.

— Det er jo en Formue, sagde Lucile fornøjet. Det kan vi komme langt med. Og for Resten skal vi da foreløbig kun til Hamborg, saa skal jeg nok klare Resten.

— Jamen Barn, sagde Mette Christine, tænker Du da paa, at naar vi rejser, mister jeg jo min Pension.

— Aa, lille Mo'r, lo Lucile og kyssede Moderen ømt. Det Par Skilling; Du kan tro, jeg skal pensionere Dig ganske anderledes, naar Du bare lader mig raade for det hele.

— Ja raade? sagde Mette Christine. Jeg véd saamænd hverken ud eller ind. Men godt er det dog, at Grahn er sovet hen og ikke skulde opleve alt dette her.

Dørhammeren lød i det samme. Mette Christine gik ned og lukkede op. Det var Hr. Repetitør Funck.

— Jeg beder Tusinde Gange om Forladelse, Jomfru Grahn, sagde han. Hr. Balletmesteren

bad mig overlevere Dem Deres Rolle i Sylphiden endnu i Dag.

— Tak, sagde Lucile, vil De lægge det dèr, Hr. Funck. Jeg skal se paa det, naar jeg føler mig rask nok til det.

— Pardon, Jomfru Grahn, sagde Funck. Hr. Bournonville udtalte temmelig truende et Ønske om, at De vilde indfinde Dem ved Prøven i Morgen.

— Grand merci, sagde Lucile og bøjede Hovedet. Jeg skal gennemse Rollen. Hvis der ikke findes altfor uanstændige Partier deri, skal jeg indfinde mig til Prøven, saa vidt jeg kan, jeg ønsker ikke at gøre mig skyldig i Insubordination. Adieu, kære Hr. Funck, og Tusind Tak for Deres Elskværdighed.

Lucile bladede Rollen igennem uden at interessere sig videre for Indholdet, hun søgte blot efter den Episode, som hun vidste maatte findes der, hun var jo sikker paa, at Bournonville havde sin Tanke med Opførelsen af denne Ballet, hun skulde vel igen tvinges til et eller andet Kærtegn.

Og ganske rigtigt. Bournonville var i »Sylphiden« en ung Skotte, som blev fundet blundende

i Skoven, hun skulde, som »Sylphiden« komme og vække ham med et Kys paa hans Pande.

— Nej, det er for usselt, sagde hun til sig selv og kastede Rollen hen ad Bordet. Men jeg skal møde til Prøven i Morgen og tage Kampen op.

Den næste Dag mødte Lucile saa tidligt til Prøven, at ingen var kommen. Hun gik rundt paa Scenen og saa paa hver af de kendte Ting, følte paa Kulisserne, lod sin Haand glide kærtegnende hen over Sætstykkerne, — hun holdt dog af dette Teater, det var en Verden, hun havde levet i og nu snart skulde forlade, den Verden, hun var vaagnet til Bevidsthed i, her var hun blevet Kunstnerinde, her havde hun første Gang følt den ubeskrivelige Rus, det at høre Bifaldet bruse op fra det fyldte Teater, og vide, at man har fortjent det.

Og nu skulde hun forlade det altsammen, fordi en Mand vilde have, hun skulde være Kvinde . . . hans Kvinde.

Aa, de dumme Mænd.

Nu kom Søren alene — Lucile blev næsten forundret over det, hun kendte jo lidt til Ella Hansen og Piger af hendes Slags, saa hun tro-

ede egentlig allerede, de boede sammen. Søren var jo dog velhavende, Piger som Ella plejede at være som Vampyrer, slaa ned paa deres Offer og suge dem ud til sidste Blodsdraabe lige med det samme, inden andre kom dem i Forkøbet.

— Goddag, Lucile, sagde Søren, der var lige saa forundret over at se hende. Saa kom Du alligevel? Vi troede, Du var syg.

— Ja, sagde Lucile, det er jeg ogsaa, jeg er træt, lille Søren, træt af alt det smaalige og grimme, der klæber ved Kunsten her; men jeg tager Kampen op. Man skal ikke gaa af Vejen, naar man bliver udfordret. Du kan tro, det bliver en hed Prøve i Dag. Det er derfor, jeg er mødt saa tidligt; Hr. Bournonville skal ikke have det mindste Paaskud til at klage.

— »Sylphiden« er dejlig, sagde Søren.

— Ja, sagde Lucile. Hvordan har Ella det?

— Ella? . . . Angrebet kom saa pludseligt, at Søren blev ganske forvirret.

— Hvem mener Du?

— Din Ella, naturligvis, tror Du da, jeg er blind; naa, der kommer hun.

Og Lucile gik hen til Ella Hansen, der traadte ind i det samme.

— Jeg talte netop om Dig med Søren, sagde hun. Jeg er rigtig glad ved, at han endelig har fundet en, som vil holde af ham, saadan som Mændene vil.

— Er Du nu ond? sagde Ella kampberedt. Eller mener Du det?

— Begge Dele, sagde Lucile. Jeg er ond, fordi jeg er træt; men jeg vilde ønske, jeg var som Du. Hvad skal man ved Balletten, naar man ikke kender Kærlighed, og heller ikke bryder sig om at lære den at kende?

Hun gik fra Ella, der saa efter hende med aaben Mund, det var sjældent, Lucile Grahn uopfordret talte med nogen. Og havde hun nu bare villet gøre Nar? Ella kunde ikke blive klog paa det, dette laa over hendes Horizont.

Personalet var samlet. Hr. Bournonville traadte ind — atter en ny Bournonville. Den Mand vidste man aldrig, hvor man havde.

Han skældte og smeldte, saa blev han pludselig kold og højtidelig, gjorde Vold paa sig selv, saa de allesammen blev helt uhyggelige til Mode.

Men saa brød Lunet frem, hans uimodstaaelige Lune.

— Monsieur Smit, vær saa venlig at have Talentet i Deres Ben, naar De danser, jeg véd godt, De har den største Begavelse i Hovedet, men Publikum bryder sig ikke en Døjt om Hovedet, naar de har givet fire Mark for at se en Ballet. — Jomfru Werning, Mademoiselle, vær saa elskværdig at snurre Dem lidt hurtigere, De stjæler en Tomme af Deres dejlige Ben fra Tilskuerne, de sidste Tommer er de kønneste, Mademoiselle . . . parbleu.

Han gjorde en Bevægelse med Haanden, og alle standsede, det var Lucile, som skulde gøre Prøve paa sin Solo.

Der var ikke en, som ikke syntes, hun var vidunderlig. Hun havde den mærkelige Evne, at hun ikke engang vakte Misundelse hos Kvinderne, formodentlig fordi hun ikke vilde vide af Mændene at sige.

Og hun dansede den Dag, paa Prøven, guddommeligere, end hun nogen Sinde havde danset før; hun havde glemt sin Angst for Bournonville, den Spænding, hun havde udstaaet og udstod endnu, alle de blandede Følelser, som

bragte hendes Sind i Oprør: hendes Kærlighed til Kunstneren Bournonville og hendes Afsky for Manden, der begærede hende, hendes Vemod ved at skulle forlade det Teater, hun nu engang var kommen til at holde af, ja hendes Sorg over, at hun ikke havde kunnet gengælde Sørens Kærlighed, saa at han nu søgte og fandt en fattig Glæde hos en lille, forpjusket Fugl.

Alt dette blev i hendes bevægelige Sind til Musik, og efter denne Musik dansede hun. Repetitør Funchs Musik hørte hun slet ikke, hun glemte ogsaa den Rolle, som var hende foreskrevet, hun dansede ubevidst, ud af sin Natur, som hun maatte . . . ganske, som da hun var Barn.

Og de stod alle aandeløst betagne, og saa til . . .

Hr. Funck sænkede sin Violin. Han var den, som sidst forstod, hvad der foregik, fordi han havde været optaget af sin egen Musik.

Men Lucile følte det kun som en Lettelse, da Violinen tav. Nu var der intet mere, som forstyrrede de Toner, der lød i hendes Indre . . . og hun dansede friere og skønnere endnu.

End ikke Hr. Bournonville vovede at afbryde hende. Han tænkte heller ikke paa det. Han

stod, mest betaget af dem alle, og sugede hver af hendes Bevægelser ind med sit Blik . . . ja, han glemte tilsidst endog sit Begær, han følte sin ganske overvundet. Han blev bjergtaget af Rythmen og Stemningen. Med korstlagte Arme, lænet til Kulissen, stod han og stirrede ud i Rummet efter de Drømmesyner, som hendes Dans havde manet frem i hans Sind.

Saa sluttede hun sin Dans . . . 3—4 Kavalerer sprang frem for at føre hende hen til en Bænk. Bournonville var ikke imellem dem; han var endnu ikke vaagnet af sin Drøm. Søren sprang heller ikke til. Han havde det ganske som Bournonville. De to eneste Mænd, som i dette Øjeblik ikke var galante mod Lucile Grahn, det var de to eneste, som elskede hende med en Lidenskab, som virkelig var værd at kalde Elskov.

— Mine Damer og Herrer, sagde Bournonville roligt . . . hans Ansigt var som forklaret i Øjeblikket; der var intet Spor af uværdig Lidenskab i hans Træk; han var i Øjeblikket kun den store Kunstner, for hvem en dødelig havde aabnet Døren paa Klem, saa han havde faaet et Blik ind i Evigheden.

— Mine Damer og Herrer . . . Prøven er hæ-

vet. Efter denne Dans kan intet danses mere her i Dag.

Og de gik.

Bournonville nærmede sig Lucile, der stod alene og var ved at gøre sig i Stand til at gaa.

— Lucile Grahn, sagde han. Danseren og Balletdigteren August Bournonville udbeder sig den Ære at faa en kort Samtale med den Sylphide, som snart vil lægge Europa for sine Fødder.

— For Danseren og Balletdigteren er jeg altid til Tjeneste, sagde Lucile og fo'r sammen. Hun vidste, hvor farlig han var, endog for hende selv, naar han ikke var vred.

Og da de alle var gaaet, sagde Bournonville:

— Lucile, De har læst Deres Rolle?

— Ja, sagde Lucile.

— Hvad synes De om den?

— Meget smuk.

— Og De vil danse den?

— Ja.

— Lucile . . . De er ogsaa Sylphiden . . .

Hertil svarede hun intet; Bournonville forlod Kulissen og begyndte at gaa op og ned.

— Kunde jeg blot digte den Ballet, som var Dem værdig.

— Ja, sagde Lucile. Gid De kunde. Tillader Digteren August Bournonville, at jeg udtaler mig frit?

— Lucile, sagde Bournonville; han standsede midt paa Scenen; uden at tænke over det, lagde han Hænderne paa Hjertet, som han var vant til det fra sine Roller — ung og smuk som en Gud var han, dér han stod, og Lucile saa det.

Men hun sagde:

— Hr. Bournonville . . . var det ikke muligt, at vi to kunde komme overens? De nærer Ønsker, som jeg med min bedste Vilje ikke kan komme i Møde; men først og fremmest er De Kunstner. Er *jeg* ikke Kunstnerinde? Kunde vi ikke møde hinanden i vor fælles Kærlighed til den største af alle Kunster . . . det ordløse Digt, den stumme Musik . . . Dansen, som kun saa faa forstaar?

Bournonville slog ud med Haanden og gav sig igen til at gaa op og ned. Han svarede ikke.

— Bournonville, sagde hun, og vidste ikke, hvor uforsigtig hun var ved at komme ham i Møde. Hun tænkte ikke paa, at Elskere og Prokuratorer skal man enten tilfredsstille straks, eller ogsaa hurtigst muligt sparke dem ned ad

Trapperne. Bournonville . . . De er Mesteren. Min Svaghed kender De . . . jeg er endnu kun et Barn, endskønt jeg overfor Publikum kan gøre Fyldest i en Rolle som Kvinde. Skriv en Ballet for mig, hvori jeg faar Lov til at være den, jeg er . . .

— Sylphiden, sagde Bournonville. Har jeg maaske krammet Støvet af Deres Vinger? Aa, Lucile, De er utaknemmelig; havde jeg fulgt min Lidenskabs Røst . . .

— En Ballet, fortsatte Lucile, der var blevet bleg under hans Ord, hvor netop den unge Kvinde, som er Barn endnu, faar Lov til at udfolde sin Skønhed og sin ufordærvede Livsglæde . . .

— Vil De *saa* rejse med mig? spurgte han.

— Aa, Bournonville, sagde Lucile og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Hvorfor har De nu gjort det saadan for os begge to? Jeg kunde rejse med Dem til Verdens Ende, om det skulde være, hvis det blot var Kunsten, det gjaldt . . .

— Og det er det, sagde Bournonville og rakte sin Haand frem imod hende. Hvis De vil følge med mig, saa giver jeg mit Ord paa, at der skal aldrig komme et Ord om Kærlighed mere over mine Læber.

— Nej, sagde Lucile stille og sendte ham et Blik, der skar ham i Hjertet. Det er det frygtelig sørgelige ved det . . . jeg kender Dem jo, Bournonville, De vilde jo ikke kunne holde Deres Løfte . . .

— Lucina . . .

Han skreg det næsten og gik hen imod hende med løftet Haand.

Men han lod Haanden synke og sendte hende et Blik, hun aldrig glemte.

— Ja, Lucile, lille Lucile, Du har Ret, jeg vilde jo ikke kunne holde det Løfte . . .

— Tak, Bournonville, sagde hun varmt. Saa maa vi hellere skilles, ikke sandt?

— Skilles? raabte han. Skilles fra Dig? Jeg skulde ikke se dine yndige Øjne mere . . . Du skulde ikke mere danse for mig, saa jeg glemte alting? Aa, Lucile, hvor kan Du være saa ubarmhjertig . . .

— Ja, hvis De vilde, sagde Lucile heftigt, hvis De kunde beherske Dem . . . skammer De Dem da ikke over, at Begæret løber af med Deres Kærlighed til Kunsten? Aa, jeg skulde være en Mand . . . er De en Mand? Bournonville, giv mig Deres Ord paa, at De aldrig mere vil kom-

me ind paa dette Emne . . . saa bliver jeg her . . . saa bliver *vi* her. Og De ved det jo selv, vi to kan naa langt sammen.

Bournonville var under hendes Ord kommet i et voldsomt Oprør. Han gik ud mellem Kulisserne; det varede lidt, før han kom tilbage og sagde:

— Lucile . . . var De blot ikke saa ærlig og sød, som De er! Ja, det havde jeg nær ønsket . . . lille Lucile, jeg kan ikke give noget Ord, jeg vil aldrig kunne holde det . . .

— Kære Bournonville, sagde Lucile bevæget, De kunde vanskeligt have sagt noget, som rørte mit Hjerte mere end dette, men jeg kan jo ikke . . .

— Men Sylphiden? sagde Bournonville pludseligt. Er det ikke et herligt Stykke? Aa, Lucile, der er ingen i Verden, der kan danse Sylphiden uden De.

— Jeg vil danse hende, sagde hun. Og saa sætter jeg mit Haab til Skotterne . . . de har altid været end ædel Nation.

— Her ligger Skotten jo og sover, sagde Bournonville. De skal kun vække ham med et Kys.

— Kun, sagde Lucile, — aa, I Mænd, som regner et Kys saa ringe, at I kalder det for kun.

Hun saa paa Bournonville med et langt, bedrøvet Blik og vilde gaa.

— Og Sylphiden? sagde han.

— Jeg skal gøre, hvad jeg kan.

— Og Skotten?

— Au revoir, monsieur, sagde Lucile og gik med et Smil.

— — — —

Søren var kommet hjem fra Prøven, han havde haft sine Elever og skulde nu op til Ella. Han vidste godt, at alt var udvendigt hos hende, men han fandt dog Trøst hos Ella for sine tunge Tanker.

Og han begyndte paa sin Oversættelse af Shakespeare.

»Min nye Sejler, sandfast, sænkende sin Stortop under sine egne Spanter, kyssende selv sin Grav.«

— Ja, sagde han til sig selv, det er virkelig meget pænt lavet, men hvad kan det hjælpe mig altsammen? *Jeg* har jo kun min lille Ella. Og Gud ved, om hun i Grunden ikke er bedre end alle de andre?

Det bankede i det samme og han lukkede op, lidt gnaven. Han havde ikke megen Lyst til at tage imod Gæster, netop nu.

Men det var hans Moder, som stod udenfor.

— Lille Mor, sagde han, og jeg, som netop sad her og tænkte, at der var vist ingen, som holdt rigtig af mig.

— Jo, min lille, kære Søren, sagde Madam Smit, da hun havde sat sig og pustet ud. Der er en, som holder af Dig, saa længe vi trækker Vejret. Du maa ikke glemme, Søren, at vi Mødre, vi er noget andet end de smaa Kissemisser, I render rundt med, og som er glade for Jer, saa længe Natten varer.

— Nej, men Mor . . .

— Ja, jeg véd det, Søren, sagde Madam Smit hurtigt. Du skal ikke fortælle mig noget videre om det. Jeg er slet ikke vis paa, at hun og jeg kunde saa godt sammen . . . men hun er vel god imod Dig?

— Ja, sagde Søren, hun er altid god og skikkelig.

— Naa, sagde Madam Smit, er Du da saa endelig lykkelig?

— Nej, men Mor, det kan Du da begribe.

— Det tænkte jeg jo nok, sagde Madam Smit. Saa er jeg mere rolig. Unge Mennesker er unge Mennesker, det er godt og vel, men jeg sagde jo nok til Fatter, at dette her, det var bare som Tidsfordriv. Har Du Penge?

— Jeg mangler ingen Ting . . . aa, lille Mor, Du gaar ogsaa og gør Dig altfor mange Tanker for min Skyld.

— Der ligger et Par Dukater i Pakken, Søren. Men husker Du ellers Salomon i Skindergade?

— Ja, sagde Søren, hvis jeg kommer dér, saa er det galt fat.

Han omfavnede Moderen og kyssede hende ømt . . . naar nu hun gik, saa var han alene igen. Ella var jo alligevel intet, hun kunde ikke fylde nogen Plads i hans Liv.

— Naa ja, sagde Mutter Smit, det Ord vil jeg huske; naar Du trækker paa Salomon, saa er det galt fat.

— Det gør jeg aldrig, sagde Søren.

— Sig nu ikke det, sagde Madam Smit. Knibe kan vi allesammen komme i, og træk Du bare. Ved Du hvad, Søren, jeg tror ligefrem det *krænker* Fatter, at Du ikke har trukket paa

ham. Han holder slet ikke af, at Du er saa selvstændig.

— Lille Mor, sagde Søren, jeg vilde ønske, jeg var hjemme hos Jer igen.

— Nej, men *vilde* Du, sagde Madam Smit. Det skal jeg rigtig fortælle Fatter; der er ingen Ting, som vilde fornøje ham mere end det.

— Det er nu ikke saa morsomt, sagde Søren. Jeg er fløjet ud i Livet for at finde Lykken, og nu maa jeg flyve, Mor, flyve og flyve . . . ved Du, hvor Lykken er, Du lille, kære Mor?

— Aa ja, sagde Madam Smit, det ved jeg vel egentlig nok, bitte Søren. Som nu med Dig . . . jeg var da saa evig vis paa, at Du var Lykken for os, og saa fik vi alligevel allesammen den Sorg. Lykken er vel det, man ønsker og længes efter. Naar man saa faar det, saa er det jo ikke saa kønt altsammen.

— Lille Mor, sagde Søren og lagde sit Hoved mod hendes Skulder. Havde jeg dengang vidst alt det, jeg nu ved, saa var jeg blevet en bedre Dreng for Jer.

— Aa Snak, sagde Madam Smit og rejste sig. Skal Du nu sidde her og faa mig til at vande Høns? Du er saamænd god nok, som Du er. Og glem nu ikke Salomon . . .

Søren blev siddende en Tid efter, at hun var gaaet. Han skammede sig. Moderen var altfor god og forstaaende. Han vilde ønske, hun havde skændt dygtigt paa ham for det med Ella; det havde været lettere at bære.

Og nu havde han slet ikke Lyst til at gaa hen til Ella.

— Bare jeg nu kunde være sammen med Lucina, sagde han til sig selv. Men nu er Fru Grahn jo syg.

Mette Christine var nemlig gaaet til Sengs. Det var ikke noget af Betydning; men hun var jo ikke mere saa stærk som i de unge Dage, og Spændingen i den sidste Tid havde været hende for meget. Hun forstod jo nu, at de virkelig vilde komme til at rejse; det var Alvor, det som foregik oppe paa Teatret nu. Hr. Bournonville havde glemt sit Ord . . . naa, Lucile var jo ogsaa saa sød; det undrede saamænd ikke Mette Christine, at et Mandfolk kunde blive tosset i Hovedet for hendes Skyld.

Men hun gruede for Rejsen; hun huskede fra den Gang, hun kom herover fra Jylland, hvor besværligt det var, og Paris maatte jo da være meget længere borte.

Saa oprandt den Dag, da Sylphiden skulde prøves første Gang. Hele Balletkoret var i stor Spænding. De vidste jo alle, at Lucile skulde vække Bournonville med et Kys, og de havde før set Prøver paa hendes Modvilje mod selv det mindste Kærtegn fra Balletmesteren . . . og sidste Gang havde hun ført sin Krig igennem.

Bournonville var straalende munter, og alt ved Prøven gik, som det skulde. Naar Læreren er i godt Humør, er Eleverne altid meget mere begavede, end man skulde tro.

Og nu laa han dér og sov, den unge Skotte. Sylphiden kom dansende, de lette Vinger paa hendes Skuldre dirrede, selv dirrede hun af Betagelse over Stykkets Skønhed. Dette var da sandelig Musik; om hun havde været død, var hun staaet op af sin Grav for at danse efter den, tænkte hun.

Og hun bøjede sig over Bournonville.

Hvorfor skulde hun ikke give ham det uskyldige Kys paa Panden, som Rollen foreskrev? Hun var lige ved at være forelsket i ham, saa smuk og sød og morsom han var i Dag . . .

Og hendes Læber berørte hans Pande.

Men i det samme kom hun til at tænke paa, at saadan som alting nu var blevet imellem dem, vilde han vel opfatte dette som et Tegn, et Signal . . . et Symbol paa, at nu overgav hun sig til ham. Han vilde forlange mere, og naar hun saa vægrede sig, vilde han ikke tro hende, han vilde henvise til dette Kys.

Og det frøs paa hendes Læber. Hendes Kærtegn blev til en Grimace.

Bournonville fo'r rasende op.

— Mademoiselle Grahn, raabte han, kalder De dette for at agere? Jeg følte det, som om en Skrubtudse satte sig paa min Pande. Hvordan tror De, jeg kan danse, naar De viser mig Deres dégout saa aabenlyst, at selv Deres Kærtegn gør mig utilpas! Behag at lade, som om De kysser mig i det mindste; saa meget Skuespillerinde maa De vel være . . . om igen!

Og Scenen gik om. Lucile følte selv, hvor hun havde gjort ham Uret. Denne Gang samlede hun al sin Tanke om hans Kunstnerstorhed, hans guddommelige Dans, der var som en Skønhedsaabenbaring for dem, der forstod den. Hun glemte, eller prøvede paa at glemme, at det var en Mand, en forelsket Mand, som laa dér og efter sin Rolle lod, som om han sov.

Og hun aandede et Kys hen i Luften over hans Pande.

Bournonville rejste sig. Prøven gik videre. Balletmesteren var ildevarslende mørk.

Og da alt var færdigt, gik han hen til Lucile, som stod alene i Scenens Baggrund.

— Lucile, sagde han heftigt, dette maa ikke gentage sig.

— Nej, sagde Lucile, hun mærkede selv, hvordan Blodet veg fra hendes Ansigt. Jeg ønsker heller ikke nogen Gentagelse. Jeg afgiver Rollen . . . jeg er syg.

— De er ikke syg, sagde Bournonville haardt. Og de afgiver ikke Rollen. Men De vil behage at udføre den saaledes, at det ikke bliver en Parodi.

— Hr. Bournonville, sagde Lucile, et Kys bliver altid en Parodi, naar det udføres paa Kommando.

— Eh bien, sagde Bournonville, saa er Deres Hjerte vel saa rigt, at De kan finde et eller andet Minde om mig, som gør min Pande værdig at berøres af Deres smukke Læber.

Lucile var stærkt rystet, da hun kom hjem

den Dag, og efter Moderens Raad gik hun til Sengs.

— Jeg tror, jeg melder mig syg, sagde hun, da hun havde fortalt Moderen alt. Det er den eneste Maade, jeg kan slippe fra det paa.

— Herregud, sagde Mette Christine, er han Dig nu *saa* meget imod? Du kunde da gerne give ham den Smule Kys paa Panden.

— Ja, sagde Lucile, det er dumt. Men det er jo det andet, der ligger bagved. Jeg føler det, som om jeg udleverede mig til ham.

— Jamen Barn, det er Du da selv Herre over.

— Ja, er jeg? sagde Lucile. Hvis han var mig ligegyldig . . . hvis det var Larcher, som agerede Skotten, for Eksempel, saa skulde jeg med stor Sindsro give ham det Kys.

— Barn, sagde Mette Christine og slog Hænderne sammen, naar det kommer til Stykket, elsker Du vel Hr. Bournonville . . .

— Gør jeg? sagde Lucile. Naar man gyser af Rædsel blot ved den mindste Berøring af en Mands Haand, mon det saa er Tegn paa, at man er forelsket i ham? Aa, Moder, Kunsten er saa stor og smuk i sig selv, hvorfor skal alt det andet være? Forstaar Du da ikke, at jeg *kan* ikke

danse sammen med den Mand, fordi for ham er det ikke blot Teater, det er mig selv, han vil have fat i.

— Jo, sagde Mette Christine, jeg forstaar Dig. Melder Du Dig syg?

— Ja, sagde Lucile, Du maa helst sende Bud efter Dr. Rahlff.

Og Teaterlægen kom.

— Kære lille Jomfru Grahn, sagde han, da han havde undersøgt hende. De fejler ikke det, Gud har ladet skabe. Men vil De have en Attest? Hvad skal vi kalde det?

— Det er kønt af Dem, Dr. Rahlff, sagde hun. De forstaar, hvad der er i Vejen. Men naar De mener, jeg er rask nok til det, staar jeg op igen og passer mine Ting. Man skal ikke krybe under Dynen for en Smule Modgang.

— De er et brillant Stykke Pigebarn, sagde den gamle Doktor. De er af et andet Stof end Madam Krätzmer. Jeg vil sige Dem, at hvis Hr. Bournonville faar Dem forkert i Halsen, vil det glæde mig grinagtigt . . . for Resten tror jeg ogsaa, det vil komme den høje Direktion rigtig godt tilpas.

Lucile mødte til Prøven den næste Dag, som

om intet var hændet, og hun gennemførte sin Dans. Men hun dansede ikke, som hun plejede. Hendes Bevægelser var underlig stive og kejtede. Hun tænkte hele Tiden paa den ulykkelige Scene, hvor hun skulde vække Bournonville med et Kys.

— Jomfru Grahn, sagde Bournonville skærende, maa jeg bede Dem tage de Pas om igen. Man skulde ikke tro, det var Primadonnaen ved den kongelige danske Ballet, der præsterede noget saadant. De bevæger Dem jo som en Bondepige, der skal have Træskoene skubbet af i en Fart.

Og Lucile dansede taalmodigt om og om igen. Hun vidste jo, han havde Ret. Hun dansede slet. Som alle Genier kunde hun ikke yde det middelmaadige, det blot brugbare. Hun dansede som en Engel, naar Inspirationen var over hende; men naar hun var kold og maatte tvinge sig til det, var der mange af Balletkorpsets Smaapiger, som dansede bedre end hun.

Og da den ulyksalige Scene kom, aandede hun atter sit Kys hen i Luften over hans Pande . . . hun havde nu besluttet sig til, at hun ikke i *noget* Fald vilde berøre hans Pande med sine

Læber. Det var jo ikke dette enkelte Kys, det drejede sig om; dette var en Styrkeprøve imellem dem. Gav hun efter her, vilde hun være hans værgeløse Bytte.

— — — —

Kammerherre Holstein sad inde i sit Kontor og røg en fortræffelig Cigar. Han var i ypperligt Humør i Øjeblikket. Han havde faaet en superb Dejeuner . . . ja, Maden var jo altid god, hvor han spiste, og Vinen . . . Men der havde været en henrivende ung, mørk Dame til Stede, som ganske havde fortryllet ham ved sit Vid . . .

— Saa for Pokker . . . kom . . . ind!

Ja vist var det Bournonville. Aldrig kunde man heller nyde Livets Glæde et Øjeblik i Fred — nu var der naturligvis en hel Pose Vrøvl igen.

— Kære Hr. Direktør, sagde Kammerherren smilende og bukkede let i Stolen — han rejste sig ikke — det er snart længe siden, jeg har set Dem. Jeg har ligefrem savnet Deres smaa elskværdige Kontraer. De er jo vor kære Scenes pikante Sauce, ha, ha . . . Men vil De ikke tage Plads? De gør mig ganske nervøs ved at gaa

saa heftigt . . . hvad er der løs? Jomfru Grahn er da vel ikke i Færd med at uddanne sig til en ny Madam Krätzmer . . .?

— Jo, sagde Bournonville, jeg tillader mig at forebringe den aller alvorligste Klage over Jomfru Lucile Grahn, der bevidst — og vidnefast — udviser en ganske utilladelig Insubordination.

— Fy føj, sagde Kammerherren, det ser jo alvorligt ud. Hvad er det saa, hun ikke vil?

Og Bournonville forklarede Sagen.

— Vil De ikke ryge, sagde Kammerherren. Det er en fortrinlig Cigar — ved De hvad, Bournonville, egentlig er det et stift Stykke, at Direktionen skal straffe de smaa Damer, fordi de ikke vil give Dem et Kys . . .

— Deres Ekscellence, sagde Bournonville og afslog Cigaren.

— Kære Hr. Bournonville, sagde Kammerherren. De er jo en Verdensmand — hvorfor vil De aldrig afgøre Sagerne med mig ved en god Cigar, saadan at man faar en anstændig Ordning paa dem? Jeg holder ikke af de grove Udtryk, men jeg kunde fristes til at sige, at De ønsker at lave en Ballade.

— Min Kompliment, sagde Bournonville, en fortræffelig Vittighed, men desværre maa jeg i dette Tilfælde meddele Hr. Kammerherren, at en skriftlig Klage . . .

— Det er dumt, Bournonville, sagde Kammerherren. For det første er det dumt, at De afslaar min gode Cigar, naar jeg byder Dem den . . . for det andet burde De sidde ned og tage Sagerne lidt mere olympisk, kære Mester.

— Bournonville satte sig og tændte Cigaren.

— Og nu, da De har fulgt mine Raad og sidder dér, sagde Kammerherren, bliver jeg næsten bange for, at jeg har raadet Dem forkert. Tror De, man har saa mørkt et Ansigt paa Olympen, mon cher?

— Deres Ekscellence, sagde Bournonville, jeg stoler altsaa paa, at Jomfru Grahn faar en meget alvorlig Paamindelse . . .

— Kære Hr. Bournonville, sagde Kammerherren, De vil da vel ikke opføre Madam Krätzmer Nummer to?

— Nummer hundrede, om fornødent, sagde Bournonville koldt og lagde Cigaren, der ikke smagte ham. Han røg selv et bedre Mærke end Kammerherren mente at have Raad til. Deres

Ekscellence vil forstaa, at jeg er nødt til at holde Disciplin ved den mig anbetroede Ballet.

— Altsaa, sagde Kammerherren, der endnu vovede at anslaa den spøgefulde Tone, jeg skal indkalde Mademoiselle Grahn for Direktionen og meddele hende Hans Majestæts allerhøjeste Utilfredshed med, at hun ikke vil kysse Dem?

— Deres Ekscellence, sagde Bournonville og rejste sig, forstaar sikkert nu Sagen til Bunds. Jomfru Grahn skal ikke kysse mig; hun optræder som Sylphiden, hun skal vække den sovende Skotte med et Kys . . .

— Hr. Direktør, sagde Kammerherre Holstein, Sagen skal efter Deres Ønske blive indberettet til Direktionen.

Da Bournonville var gaaet, gik Kammerherren en lille Tid op og ned ad Gulvet.

— Egentlig er de jo morsomme, de Børn, sagde han til sig selv. Han vilde ikke have sin Siesta ødelagt. — Men Gud bevare mig, hvis de to for Alvor ramler sammen.

Den næste Dag ved Prøven var Luften lummer. Man hørte det straks paa Hr. Bournonville, at nu skulde det gaa løs.

— Mademoiselle Grahn, sagde han, er det De-

res Mening fortsat at udføre Deres Rolle saa slet?

— Jeg kan ikke gøre det bedre, sagde hun.

— Jeg kan ikke danse mit Parti, naar De viser Dem saa uartig . . . vil De behage at holde Dem til Rollen. Jeg har allerede indgivet min Klage til Direktionen.

—Jeg skal udføre min Rolle saa vidt mine Evner tillader det, sagde Lucile.

— — — —

Kammerherren sad i sit Kontor sammen med Professor Molbech og drøftede Sagen.

— Hvad skal vi foretage os, Hr. Professor? sagde Kammerherren nervøst. Jeg har gjort alt, hvad jeg formaaede, men de er nu ogsaa stejle begge to.

— Det kommer mig for, sagde Professor Molbech, at det før eller senere vil blive nødvendigt at formaa Hr. Bournonville til at udvise lidt mere Hensynsfuldhed.

— Kære Hr. Professor, sagde Kammerherren, De kender ham jo . . . og han har Kongelig Majestæts Protektion . . .

— Jomfru Grahn er ubetinget vor Scenes største Geni, sagde Professor Molbech. Et nyt

Sammenstød mellem Hr. Dansedirektøren og Ballettens Primadonna vilde sikkert ogsaa paa allerhøjeste Sted virke meget pinligt.

— Ja, kan De forklare det, kære Hr. Professor, sagde Holstein. Jeg har opgivet ham.

— Jeg skal gøre, hvad jeg kan, sagde Professor Molbech.

Men paa Hjemvejen glemte Professor Molbech det. Han var ved at udarbejde sin store danske Ordbog, og en Skomagerdreng, han løb imod paa et Hjørne, sagde til ham:

— Kan han humme sig?

— Humme sig? sagde Professor Molbech . . . ja sandelig, det er virkelig et godt dansk Ord.

Og han gik hjem og skrev det ned i sin Ordbog.

Endelig oprandt den Aften, da »Sylphiden« skulde have Première. Bournonville laa og sov som Skotten . . . med et Pap-Klippestykke til Hovedpude.

Han ventede. Mon Lucile nu vilde kysse ham paa Panden, som hun skulde, eller vilde hun ogsaa nu, ved den officielle Première holde ham for Nar? Det skjalv om hans Mund, skønt han jo i Henhold til sin Rolle skulde sove roligt;

men heldigvis kunde Publikum ikke se andet, end at han sov.

Lucile kom. Huset bragede af Bifald. Og dansende nærmede hun sig den sovende Bournonville.

Og hun aandede sit Kys hen i Luften over hans Pande.

Bournonville forraadte ikke med en Trækning det Raseri, som gjorde ham det næsten umuligt at blive liggende.

Efter Forestillingen, da han havde taget sin Kavaj paa og mødte Lucile Grahn i Gangen, sagde han:

— Mademoiselle, jeg haaber, dette kun har været en forbigaaende Indisposition.

— Godnat, Hr. Direktør sagde Lucile og gik.

— — — —

Den næste Dag, da Kammerherre Holstein sad i sit Kontor og ærgrede sig over, at hans Havannacigar ikke trak, som den skulde — de kunde nu ogsaa gerne passe deres Sager derovre paa Filippinerne — bankede det haardt og hurtigt paa Døren.

— Naa, sagde Kammerherren. Hr. Bournonville er dog altid at foretrække for en daarlig Cigar . . . kom ind!

— Deres Ekscellence, sagde Bournonville, saa snart han havde aabnet Døren, jeg tillader mig at andrage om, at Jomfru Grahn maa blive indkaldt for at modtage en Tilrettevisning. Den unge Dame tillader sig i Gaar ved Premièren at parodiere sin Rolle; det er mig umuligt at danse med en saa overjordisk Danserinde. Saafremt Direktionen ikke vil tage sig af mit Andragende, tør jeg maaske underdanigst . . .

— Kære Hr. Bournonville, sagde Kammerherren.

Men Bournonville var allerede ude af Døren og af Teatret.

Kammerherren ringede og bad Rasmussen, det nye Teaterbud, som var kommet i Jensens Sted, da denne gik over i Toldetaten, om at anmode Dr. Ryge om at komme, hvis han endnu ikke havde forladt Teatret.

Og Dr. Ryge indfandt sig.

— Deres Ekscellence ønsker?

— Ja, hvad ønsker jeg, kære Hr. Inspektør, sagde Kammerherren. Bare De kunde sige mig det. Jeg ved hverken ud eller ind . . . nu har vi jo straks Historien med Madam Krätzmer om igen. Det er Hr. Bournonville og Jomfru Grahn.

— Hans Majestæt har jo nu ophævet Bestemmelsen om Hensættelse af Teatrets Kunstnere i Blaataarn, sagde Ryge. Det vilde dog i hvert Fald blive en mildere Arrest.

— De har jo kendt Bournonville fra Dreng af, kære Doktor, sagde Kammerherren, kunde De ikke tale et Ord med ham?

— Lille August eksisterer ikke mere, sagde Dr. Ryge og trak paa Skuldrene. Det er den store og geniale Dansedirektør, vi har med at gøre nu for Tiden.

— Han giver sig ikke, sagde Kammerherren. Jeg tænker stærkt paa at indgive min underdanigste Ansøgning om Afsked . . . Forholdene her er undertiden altfor peuible.

— Ja, sagde Dr. Ryge, vi kære Kunstnere kan jo være en Smule besværlige engang imellem.

— Ja, var bare alle som De, sagde Kammerherren og rejste sig med et Buk, da Dr. Ryge gik.

— — — —

Lucile sad oppe i Klareboderne hos Gudrun. Hattemageren var der ogsaa, og Madammen, det var jo helt højtideligt det, at Lucina nu virkelig tænkte paa at rejse.

— Men det er kun i al Fortrolighed, jeg siger det, sagde Lucile. Det skal jo næsten være en Flugt . . . og endnu er der da den Mulighed, at Hr. Bournonville kan beherske sig selv.

— Hvordan gaar det Søren? sagde Gudrun.

— Han ser ikke glad ud, sagde Lucile. Ja, de dumme Mandfolk . . . at han nogensinde har kunnet tænke sig, at Ella Hansen skulde være noget for ham.

— Nej, sagde Gudrun, Mænd er saa hastige i Sindet; havde Søren blot haft en Smule Taalmodighed, saa var det vel gaaet altsammen.

— Du har saamænd haft alt for megen Taalmodighed, min Pige, sagde Madam Hansen.

— Ja, sagde Hattemageren.

Lucile tog Afsked. De lovede hende alle tre, at ikke et Ord skulde komme over deres Læber om hendes paatænkte Rejse.

Den næste Dag ved Prøven sagde Hr. Bournonville:

— Mine Damer og Herrer, i Morgen afholdes en ekstra Prøve paa Hofteatret . . . Klokken 1½ præcis.

Lucina fo'r sammen. Hun følte at dette var rettet imod hende. Hun anede kun ikke hvor Slaget vilde falde.

Det var »Toreadoren« Bournonville vilde lancere en ny Prøve paa; og den forløb over al Maade tilfredsstillende; men Balletmesterens Ansigt var alligevel mørkt.

— Jomfru Grahn sagde han da Prøven var til Ende. Tør jeg udbede mig en Samtale . ., . som De ved, har jeg indgivet en Klage over Dem til Direktionen; men jeg vilde anse det for rettest, om vi forhandlede os tilrette. De har Tid?

— Ja, sagde Lucile, jeg ønsker ikke at vise Insubordination, naar det er muligt at undgaa det.

Og de andre gik.

— Lucile, sagde Bournonville, dette maa have en Ende.

— Det maa alting, Hr. Bournonville, sagde Lucile. Men maaske De har tænkt Dem Muligheden af at gøre mig en Undskyldning? Det vilde virkelig være en meget smuk Afslutning paa denne Historie.

— Lucile, sagde Bournonville, jeg bryder mig ikke det mindste om den Smule Kys paa min Pande i Balletten . . . ja, De ser, jeg er ærlig. De kan afkræfte hele min Klage til Direktionen, om De vil. Aa Lucile, lille Lucina, er der da ikke

én Streng i Deres Hjerte, som dirrer, naar jeg lægger min Kærlighed for Deres Fødder?

— Jo, sagde Lucile og mødte roligt hans Blik, der er flere Strenge, som synger i mit Hjerte, naar De digter og danser og . . . aa Bournonville, hvorfor vil De nu endelig kræve det eneste af mig, jeg ikke kan give?

— Lucile, sagde han, vil De rejse med mig?

— Nej, sagde Lucile.

— Du véd ikke, hvad Elskov er, sagde Bournonville, som nu ganske glemte sig selv. Blodet i dine Aarer er frosset . . . men jeg *vil*, Lucina, jeg *vil* . . .

Han sprang imod hende, og hun satte i et Spring ned over Rampen. Hun forstod straks, at nu var Dyret oppe i ham; han havde ikke mindste Magt over sig selv.

Hun stødte sig lidt dernede paa den mørke Tilskuerplads, men hun løb videre.

Bournonville var bag efter hende. Hun sprang over Stolene i Parkettet, da hun forstod, at Vildskaben virkelig var løbet af med ham.

Og Bournonville fo'r efter. Saa naaede hun Døren og slap ud og fik den laaset.

Bournonville dundrede paa den som en rasen-

de. Men Portneren var optaget dernede af at skaffe Jomfru Grahn en Vogn.

Og Bournonville sank ned paa en Bænk i det halvmørke Rum.

— Ja, tænkte han, nu har jeg brudt mit Ord, og hvad fik jeg saa for det? Aa Fader, Fader, Du havde Ret; den Heftighed blev min Ulykke.

— — —

Mette Christine blev ganske forskrækket, da Lucile kom hjem.

— Nu rejser vi, sagde Lucile. Jeg bestilte en Landauer paa Vejen. Er Du færdig, Moder? Jeg vil ikke være en Time i Byen mere.

— Aa Gud, sagde Mette Christine, har han gjort Dig noget?

— Nej, sagde Lucile, men det var ikke hans Skyld.

Og i Skumringen bortførte Landaueren Mette Christine og Lucile.

Først fra Hamborg skrev hun til den høje Direktion og bad allerunderdanigst om Orlov.

Bournonville var rasende, han stampede som en tirret Tyr op og ned i Kammerherre Holsteins Kontor, saa Excellensen mere end nogensinde glædede sig over sit tykke ,bløde Gulvtæppe.

— Det er virkelig en smuk Historie, De har lavet os dèr sagde Excellensen. De maatte dog have kunnet vise en Smule Hensyn, saa at denne Skandale var blevet undgaaet.

— Hensyn? sagde Bournonville, det snerpede, oprørske Fruentimmer.

— De maa jo have ophidset hende over al Maade. Jeg vil sige Dem, min gode Hr. Balletmester, at der fortælles de utroligste Ting om, hvad der skal være foregaaet paa den ominøse Prøve paa Hofteatret.

— Deres Excellense har ikke vist mig fornøden Støtte, sagde Bournonville, hvis hun havde siddet i Blaataarn, som jeg forlangte, kunde hun dog ikke være flygtet.

— Meget sandt, sagde Kammerherren, men den høje Direktion ønsker nu engang ikke mere at udnytte Blaataarns Arrest, vi har sandelig haft Spektakler nok af den Art, har De glemt Madam Krätzmer og det Postyr hendes Fængsling vakte? Dette er næsten værre end det andet.

— Den høje Direktion er en Samling gamle Nathuer, sagde Bournonville. Man holder Disciplin, eller man holder det ikke.

— Hr. Balletmesteren glemmer Dem selv,

sagde Kammerherren koldt. Som De vil erindre, var det Hans Majestæt selv, der ved sin personlige Indgriben skaffede Madam Krätzmer paa fri Fod.

— Hun fik da, Gud være lovet, sin Afsked, sagde Bournonville mellem Tænderne.

— Meget rigtigt, sagde Kammerherren, uden Pension. Det forekommer mig, at De nu maatte have hævnet Dem tilstrækkeligt paa den ulykkelige Dame. De har næppe glemt, at jeg assisterede Dem dengang, det fortryder jeg næsten nu, jeg troede kun, De forlangte et Sonoffer for Deres Vrede.

— Et Eksempel statueret, sagde Bournonville. Subordinationen maa opretholdes for enhver Pris.

— Saa var der Historien med Jomfru Werning, blev Kammerherren roligt ved. Det var det samme paa en anden Maade, om end det fik et mindre ubehageligt Forløb.

— Hun faldt til Føje, sagde Bournonville.

— Hun var af et blødere Stof, sagde Kammerherren. De har gjort Erfaring nok til at vide, at Jomfru Grahn er af en haardere Kaliber.

Bournonville stod tavs ved Vinduet nu og trommede paa Ruden.

— En fordømt ubehagelig Historie, vedblev Kammerherren. Hele Byen taler om hendes Rejse, som alle forstaar er en Flugt. Der er næppe et Middagsbord eller en Vinstue, hvor man ikke laster os for det skete.

— Hun maa knækkes, sagde Bournonville.

— Bøjes, mener De? sagde Kammerherren ironisk. I Hamborg?

— Hans Majestæts Arm rækker vel ogsaa langt, sagde Bournonville.

— Bah, sagde Kammerherren, De véd jo meget godt, at Jomfru Grahn altid har nydt godt af Allerhøjeste Protektion — Prinsesse Vilhelmine.

— Tør jeg spørge, hvad Deres Ekscellence agter at foretage Dem?

— Ih, tigge hende om at vende hjem, sagde Kammerherren.

— Og hvis hun afslaar Deres . . . Tiggeri?

— True hende, min kære Hr. Balletmester, med Alverdens Ulykker.

— Og hvis hun lader haant om Direktionens Trusler?

— Ja saa . . . Kammerherren trak paa Skuldrene. De maa have mig undskyldt. Nogen ny Skandale vil jeg ikke hjælpe Dem med at gøre ud af denne Sag.

— Adieu, Deres Excellense.

— Adieu, Hr. Balletmester. Maaske, hvis De selv rejste til Hamborg . . .

Kammerherren fortrød straks, at han havde afskudt denne lidt for giftige Pil. Bournonville blev blodrød og fo'r temmelig uceremonielt ud af Døren.

Og naturligvis gjorde Direktionen, hvad den formaaede. Det haglede virkelig ned over Lucile i Hamborg baade med Bønner og Trusler, men hun stod fast paa sit; hun nægtede rent ud at vende tilbage og optræde oftere under Bournonvilles Ledelse; hun anmodede blot om sin Afsked. Hun vakte allerede stor Opsigt i Hamborg ved sin Dans; det vilde volde mange Ubehageligheder, om man skred alvorligt ind imod hende.

Ydermere traadte Prinsesse Vilhelmine endnu engang alvorligt i Skranken for sin unge Veninde, hvem hun havde været en af de første til at yde sin Hyldest og Hjælp.

Og Bournonville led et afgørende Nederlag. Jomfru Grahn fik først sin Orlov bevilget, senere sin definitive Afsked fra Teatret.

Duponchel, Balletmesteren ved den store Opera i Paris, hørte fra Hamborg om hendes Ry og indbød hende til Seinestaden. Lucile fulgte Kaldet, og straks efter sin Ankomst dansede hun en Pas de deux i »Don Juan«. Ogsaa her lagde hun Publikum for sine Fødder, og hun fik »Sylphiden«s Rolle . . . den, der var blevet saa skæbnesvanger for hende i København.

Fanny Elsler, Operaens første Danserinde, følte sig krænket og tilsidesat over den Lykke, hendes unge og ukendte Medbejlerinde gjorde saa hurtigt. Hun forlod Paris. Og nu var Lucile Primadonna ved den største og berømteste Ballet i Verden.

5. KAPITEL

Søren og Ella.

Kammerherren havde Ret i, at Lucile Grahns Bortrejse, som alle forstod var en Flugt fra Balletmesteren, havde vakt en uhyre Opsigt i det teaterinteresserede København, og der var ikke mange ,som ikke lagde hele Skylden paa Bournonville. En Aften, da den før saa forgudede Bournonville viste sig som »Toreadoren«, blev han pebet ud, saa snart han viste sig. Han sprang rasende op og fo'r ud af Scenen uden at være at formaa til at vise sig paany.

Men den, som Luciles Afrejse havde gjort stærkest Indtryk paa, var Søren Smit. Han hensank en Tid ganske i sløv Fortvivlelse.

Ganske vist havde Lucile aldrig givet ham noget Haab; men han havde dog hver Dag kunnet se hende og tale med hende; han kunde se hendes Dans, hver Aften hun optraadte. Nu var alt paa Teatret Øde og Tomhed.

Og helt havde han vel aldrig opgivet Haabet; dertil havde hans Forelskelse været for heftig. Han saa jo, hvor strengt hun holdt sig alle andre fra Livet, han saa hendes voksende Afsky for Bournonville, hans farligste Medbejler. Og hvorfor skulde hun ikke tilsidst kunne vende sit Hjerte til ham?

Hun vidste jo dog, at han kun havde kastet sig i Armene paa Ella Hansen af Fortvivlelse over hendes Afslag.

Endnu var hun halvt et Barn; i Aarenes Løb kunde han have vundet hendes Kærlighed. Han var dog sikkert den af dem alle, som stod hendes Hjerte nærmest.

Søren gik ikke paa Teatret i denne Tid; han havde meldt sig syg, og da han ikke havde andet end ligegyldige Smaaroller, som enhver kunde erstatte ham i, var der ikke en Kat, som gøede ad ham ad den Grund. For Resten tænkte han paa at begære sin Afsked, hvad han saa meget lettere kunde opnaa, som han stadig ingen Gage oppebar. Ella saa han ikke noget til; han var led ved at tænke paa hende nu, da Lucile opfyldte hele hans Sind . . . den lille Lucina, som han sagtens aldrig mere vilde faa at se.

Om det saa var sine Elever, sendte Søren dem Afbud; Uge efter Uge gik, uden at han lod høre fra sig, og saa opsagde Eleverne jo deres Timer.

Dette kom Dr. Ryge for Øre; det var jo ham, der havde anbefalet Søren og havde et Slags Ansvar for ham; han gik op til ham og blev med megen Møje lukket ind. Han talte ordentlig Donners til Søren og søgte at ruske op i ham; men det var til ingen Nytte.

— Du er en køn Fyr, sagde han. Din Tjeneste ved Teatret forsømmer Du, dine Timer forsømmer Du . . . Og alt det for et Pokkers Pigebarns Skyld, som danser rundt i Hamborg og ikke skænker nogen af os en Tanke. Naa, og den lille Pige, Du har slaaet Dig paa af Fortvivlelse over, at Du ikke kunde faa den, Du vilde have, hende forsømmer Du sagtens ogsaa? Hun gaar og ser helt forgrædt og forgræmmet ud oppe paa Teatret. Hun var din tredje Kæreste, Søren, maaske vi snart skal præsenteres for Numer fire. Fy for Pokker, er Du et Mandfolk, som lader Dig knække ned af en Smule Modgang. Tag Dig sammen, Mand . . .

— Jeg er ligeglad med det hele, sagde Søren og slog ud med Haanden.

— Du er ligeglad med det hele, ja! vrængede Dr. Ryge og efterabede hans Haandbevægelse. Tror Du maaske ogsaa dine Forældre er ligeglade?

— Moder har ikke været her længe, sagde Søren. Fader har sagtens forbudt hende det. Hvad han mener om mig, kender Doktoren fuldt saa godt som jeg.

— Han mener, at Du er en skidt Knægt, og det har han Pinedød ogsaa Ret i, tordnede Ryge. Lad gaa, at Du render fra Teatret og hende Tøsen og alt det andet, skønt Gud véd, hvor mange Ting Du nu er rendt fra . . . det vilde formodentlig alligevel glæde din Gamle . . . men rusk Dig saa op og gaa hjem til ham og forson Dig med ham.

— Aldrig, sagde Søren, jeg skulde gaa først til ham, som har forstødt mig, og udsætte mig for at blive sat paa Porten en Gang til?

— Snak, sagde Dr. Ryge. Han længes jo efter dig som en Mus efter Grøden og er parat til at modtage dig med aabne Arme.

— Jeg gør det ikke, sagde Søren. Jeg har ikke engang villet trække en Øre af de Penge, han har sat ud for mig hos Salomon.

— Nej, stort skal det jo være, sagde Dr. Ryge tørt. Tør man forresten spørge, hvad den unge Herre agter at gøre, naar der ingen Penge mere indgaar i Kassen?

— Den Tid den Sorg, sagde Søren afvisende. Jeg er ikke blank, jeg har Penge nok til en rum Tid endnu.

— Det var som Pokker, sagde Ryge. Saa skulde du saamænd hellere slaa til Skaglerne som et ordentligt Mandfolk end sidde her og hænge, hvad godt skulde der komme ud af det?

— Jeg har, saadan at jeg kan klare mig en Tid med Sparsommelighed, sagde Søren, den Doktoren ellers plejer at anbefale.

— Hm, brummede Doktoren, hver Ting til sin Tid . . . hvad har Du at spare for? Du sidder her og bestiller ingen Ting, hverken lever eller dør . . . digter Du ikke engang?

— Nej, sagde Søren, endnu har jeg ikke alt dette her paa tilstrækkelig Afstand.

— Uf, fnyste Ryge, jeg kunde give Dig en Dragt Klø lige her paa Stedet . . . har Du heller ikke Gudrun nok paa Afstand. For hun var pinedød den bedste af dem alle sammen, dit Asen.

— Hr. Doktor . . .

— Ja, digt om hende, for Pokker. Saa gaar Tiden da med det.

— Nej, Hr. Doktor, sagde Søren. Gudrun tænker jeg saa lidt som muligt paa.

— Da kan Du være sikker paa, at hun tænker en hel Del paa Dig, dit Høved. Tror Du maaske ogsaa hun er ligeglad, hvad . . . enten Du gaar i Hundene eller ikke? Aa, Søren, hvor har Du baaret Dig ad som et Asen! Ved Du hvad, hvis jeg var i dit Sted tog jeg min Hat og min Kavaj og gik lige paa Stedet hen til hende og friede én Gang til.

— Efter det som er sket?

— Hun tog Dig min Sjæl straks, Du aner jo ikke, hvad for en prægtig Pige Du har stødt fra Dig i hende.

Søren svarede ikke, hen sad og drejede en Papirkniv nervøst mellem sine Fingre.

Og Dr. Ryge rejste sig for at gaa.

— Nu skal jeg lade Dig i Fred for denne Gang, sagde han. Men Du kan stole paa, det varer ikke længe, før Du hører fra mig igen.

Da Søren havde fulgt ham ud, satte han sig igen ved Vinduet med Haanden under Kinden

og saa ud paa Gaden. Han sad halvt gemt bag Gardinet, for at ingen skulde se, han var hjemme. Hans kæreste Bøger laa paa et lille Bord foran ham, men han skænkede dem ikke et Blik.

Pludselig slog et af Dr. Ryges Ord ned i ham; der kom Liv i ham, han rejste sig op og gik op og ned ad Gulvet.

Vist var det dumt at sidde her og spare til Glæde for ingen. Tabt var det altsammen, Hjem og Forældre, Gudrun og Lucile, Stilling og Indtægt, Haab og Ære . . . om ellers nogen, da havde *han* vel Grund og Ret til at slaa til Skaglerne.

Og han havde jo Ella; hun kunde være meget morsom og sød, og hun vilde sikkert hellere end gerne være med til at sætte lidt Fart og Kulør paa Livet. Han havde længe undret sig over, saa taalmodigt hun altid bar hans højtidelige Maade at tage alting paa. Hun maatte være meget forelsket i ham, det lille Pus, for hun kedede sig vist lumsk i hans Selskab.

Men Pengene rakte ikke til.

Tænk, om han havde Penge nok, om han virkelig var rig, saa kunde han rejse til Paris . . . aa, Lucina.

Igen var hans Tanker hos hende, de altid kredsede om; han syntes aldrig, han havde elsket hende saa højt som nu, da hun var uigenkaldelig tabt for ham.

Det bankede i det samme, og han hørte, det var Ella. Men nu var hans Hjerte koldt imod hende igen, og han lukkede ikke op.

Hun tiggede og bad. Nu havde hun jo ikke set ham i mange Uger, hun længtes saa meget efter ham . . . Hvorfor maatte hun dog ikke trøste ham, naar han var bedrøvet?

— Gaa din Vej, sagde han haardt. Jeg er syg, og jeg vil være alene.

— Jamen saa vil jeg ind og pleje Dig, sagde Ella og hamrede i Døren. Hører Du, Du skal lukke op, naar Du er syg, ellers henter jeg en Smed.

Men Søren svarede slet ikke. Han hørte, hvordan hun satte sig hulkende paa Trappen derude; han fik ondt af hende og var lige ved at lukke hende ind . . . stakkels lille Ella, hun kunde dog ikke gøre det mindste for det altsammen.

Men saa rejste hun sig og gik med et arrigt Spark mod Døren. Ned ad Trappen fløjtede hun et lystigt Refræn for rigtigt at drille.

Og Søren kunde ikke lade være med at smile; vist var hun morsom, den lille; men hvad brød han sig i Grunden om hende. Ingen Interesser havde de tilfælles; de kunde slet ikke tale sammen; det var kun evig det samme banale Pjank, som bandt dem til hinanden.

Og atter gled hans Tanker til Paris, hvor Lucile havde skrevet til Jomfru Werning, at hun snart skulde hen; hun havde faaet de gunstigste Betingelser tilbudt fra Balletmesteren ved Operaen.

Om han dog havde Penge nok! Blot det atter at skulle se hende hver Dag, at skulle kunne møde hende paa Gaden . . . maaske kunde han ogsaa med sine Evner og Kundskaber dernede i den fremmede By bryde sig en Bane, saa at han kunde komme paa Højde med hende og vinde hende tilsidst.

Han *kunde* jo gaa til Salomon; Faderen havde sikkert været rundhaandet og sat saa meget ud for ham, at han kunde leve sorgfrit en Tid, selv paa Rejse.

I hvert Fald kendte han selv Salomon saa godt, at han let kunde trække paa sin Mødrenearv hos ham mod god Rente.

Søren gik atter helt oplivet frem og tilbage gennem sine to Stuer, der nu var blevet ham som et Fængsel . . . et selvgjort Fængsel. Den blotte Tanke om at sprænge Murene gjorde ham helt godt.

Men nej, han vilde ikke trække paa Salomon, ikke før i den yderste Nød.

Og hvad skulde han kunne udrette i Paris? Hvordan skulde han kunne bryde sig en Bane i de store, fremmede Forhold, hvor han ikke havde en Ven, naar han var spillet saa ynkelig fallit herhjemme, hvor alt var lagt tilrette for ham fra lille af.

Og Lucile . . . han havde ikke kunnet vinde hende herhjemme, hvor de dog stod nogenlunde paa lige Trin. Hvordan skulde han gøre sig Haab om at blive hendes Ven derude, hvor hun vilde naa Berømmelsens Tinder og kunde faa sig ti Venner for én, bare hun strakte Haanden ud?

Dumme, taabelige Tanker.

Og Søren sank atter hen i sin Krog ved Vinduet, halvt bag Gardinet, foran det lille Bord, der lokkede og kaldte saa venligt med alle hans Yndlingsbøger, uden at han tog mindste Notits af dem.

Trin paa Trappen, og det gøs i ham ved Tanken

Nu kom Moderen; han kendte allerede hendes om, at han skulde staa Ansigt til Ansigt med hende for første Gang efter at han saadan havde kastet alt over Bord.

Han var lige ved ikke at lukke op. Han *kunde* jo dog være ude.

Men saa lød hendes Stemme saa bønligt:

— Lille Søren, jeg véd, Du er hjemme; kan Du være rar og lukke op.

Og hun rokkede ind i Stuen; hun var blevet saa gammel i den sidste Tid, syntes han; bare paa de faa Uger.

— Ja, lille Søren, sagde Madam Smit, i Dag har jeg hverken Penge eller Pakkenelliker med; jeg kunde ikke for Fatter; han er blevet endnu mere galhovedet paa Dig end før, over alt det, en hører om Dig .

— Ja, sagde Søren blot.

— Og nu er Du gaaet fra Teatret?

— Ikke endnu, jeg er bare sygemeldt.

— Men Du vil altsaa gaa fra det ogsaa?

Søren nikkede.

— Herregud ja, naar Du saa nu bare vilde flytte hjem til os igen og tage Dig noget for-

nuftigt til. Hvad er det ellers, som staar Dig i Hovedet nu?

— Ingen Ting.

— Nej, jeg kan tænke det. De siger jo ogsaa nu, at Du har opgivet dine Informationer, eller hvad det er, de kalder det Kram?

— Ja, sagde Søren.

— Ja, det var blot det, jeg vilde vide, sagde Madam Smit og rejste sig. For saa kan jeg regne ud, at det maa snart knibe med Pengene.

— Jeg har endnu, Tak Moder.

— Husk saa Salomon . . .

— Tak, Moder . . .

Hun vendte sig i Døren imod ham med taareblændende Øjne og sagde:

— Ja, Gud bevare Dig saa, min Dreng; vi andre kan jo ikke gøre saadan noget videre . . .

Søren sank et Øjeblik helt sammen, da hun var gaaet. Ja, han havde gjort det altsammen smukt og godt. Han havde fundet sit Kald og fulgt det. Hans Livs Maal var en fuldkommen Undergang i al denne Usseldom og Tarvelighed, han havde været længe om at se det, men nu saa han det saa skarpt, at det skar i Øjnene.

Og et Øjeblik gled hans Tanker om i Klare-

boderne til Gudrun, den trofaste Gudrun, der engang var saa lys og munter og saa forhaabningsfuldt rede til at drage med ham ud i den vide Verden.

Den Rejse havde dog nok været hans Livs Eventyr . . . sammen med Gudrun havde maaske, naar alt kom til alt, den bedste Lykke ventet ham . . . siden han forlod hende for at gribe efter et Gøglebillede, var al Lykken veget fra ham.

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder og sad dér længe efter, at Mørket havde sænket sig over Gaden.

Nu var alt sammen forbi, alle Broer kastet af.

Men saa rejste han sig saa heftigt, at det lille Bord foran ham væltede, og de kostbare Bøger flød hen ad Gulvet. Han tog dem ikke op.

Var alt Haab ude, saa var der dog adskillig Fornøjelse tilbage, skulde han gaa til Bunds, saa skulde det være Knald og Fald.

Vist havde Dr. Ryge Ret; man gjorde bedre i at lade Fiolen sørge og drukne sin Sorg end at sidde og hænge med Næbbet og græmme sig til Døde til Glæde for ingen.

Ella kunde han dog skaffe en Smule Fornøjelse, saa længe Pengene rakte.

Han talte sin Beholdning og stak den i Lommen: der var nok for det første, og flere kunde vel skaffes, naar de var forbi . . . nu kunde det være lige meget med det hele.

Han greb sin Hat og Kavaj og mere løb end gik over til Ellas Hybel i Landemærket . . . saa var hun ikke hjemme, naturligvis. Hun var vel paa Teatret, det havde han ikke tænkt paa. Men han tog en Vogn for at hente hende, i Aften skulde der ikke spares, han vilde have hende med lige med det samme.

Han lod Vognen holde udenfor Teatret og sendte Kusken op med et Brev til Jomfru Ella Hansen. Selv var han jo sygemeldt, og om end alle og enhver deroppe vidste god Besked med, hvordan det havde sig med hans Sygdom, syntes han dog det var for frækt at vise sig spillevende midt imellem dem under selve Forestillingen — det kunde mulig ogsaa volde Ella Ubehageligheder.

Men Kusken kom tilbage med Brevet: Jomfru Ella Hansen var ikke paa Teatret i Aften, hun havde sendt Sygemelding.

Saa for Pokker, tænkte Søren, og hjemme var hun heller ikke . . . saa var hun naturligvis ogsaa blevet desperat og løb grassat paa egen Haand.

Eh bien, han skulde vide at more sig selv, Venner fandt han nok af, naar man havde Penge . . . maaske kunde han ogsaa løbe paa hende et eller andet Sted.

Han kørte til en Vinstue i Badstuestræde, hvor han var kendt . . . der traf han ganske rigtig flere af de unge Elever oppe fra Teatret og enkelte af Danserne, som havde fri i Aften, da der ikke opførtes nogen Ballet, men kun et Divertissement i et Syngestykke.

Füssel og Stramboe var der, de sad i en Krog af den dybe Kælder og drak Portvin, og da de fik Øje paa Søren, raabte Stramboe ud fra Halvmørket:

— Sandelig om vi ikke dér har Hr. Søren Smit lyslevende opstandet fra de Døde! Er det Dig selv eller dit Genfærd, Du Kunstens Pryd? Hvor længe vil du, at vi skal savne Dig paa Thalias Scene, der er ikke ét Stykke, som gaar ordentligt over Brædderne, siden Du saa skammeligt lod os i Stikken.

— Og Terpsichore græder, sagde Füssel, Ella Tpersichore Hansen har røde Øjne og ødelægger enhver Ballet ved at danse som om hun fulgte Lig.

— Lad nu Søren i Fred, sagde Johan Jomtou, Forfatteren, den tidligere Redaktør af Skillingsbladet og Tilskueren. Han holdt gerne til rundt paa de Vinstuer, hvor Kunstnerne kom, og kendte dem alle.

— Lad Søren i Fred, sine Kærestesorger skal man have for sig selv. Men Du faar nok Strambuks, naar Du kommer paa Teatret igen. Du kan være vis paa din Nærværelse her bliver rapporteret allerede i Morgen, Du sygemeldte Mand.

— Teatret? sagde Søren og hilste med et Sving med Hatten, hvad bryder jeg mig om Teatret? Jeg giver Fanden i den hele Direktion.

Han gik hen til et andet Bord, hvor et Par andre unge Elever fra Teatret sad, Adrian og Theobald, ogsaa kaldet David og Goliath paa Grund af den uhyre Forskel i Størrelse imellem dem . . . paa Talentet var der ingen Forskel, de havde ingen Ting at tale om, nogen af dem.

— Hm, sagde Füssel og rystede paa Hovedet,

Søren huer mig ikke rigtig. Han ligner jo ikke sig selv, jeg har aldrig set ham med det Friskfyrvæsen. Og saa bande den høje Direktion, han, den stilfærdige Søren Smit, Teatrets Dydsmønster.

— Ja, sagde Stramboe, de Kærestesorger har slaaet sig paa Hjernen. Det er den gamle Historie: det stille Vand har den dybe Grund. Vi skal nok se, han tager Revanche nu. Den Slags Naturer plejer gerne at blive helt vilde, naar de først begynder.

— Hans Time er kommen, sagde Jørgensen-Jomtou, og stødte sit Portvinsglas mod de to andres. Velkommen skal han være i vort Lag. Har man først én Gang besteget Kunstens trange Vej, ender man dog som Dranker før eller senere; det er ligesaa godt at faa det overstaaet først som sidst.

— Han har bestilt Portvin, af den gamle, sagde Stramboe. Vil I se til Knægten — hvor Pokker er han blevet Kender fra?

— Faderen handler jo, sagde Fussel. Storkøbmand . . . Skibe paa Portugal. Og der er Penge paa Lommen . . . jeg siger min Tro ikke nej, hvis han byder os paa et Glas med.

— Jeg véd ikke, sagde Stramboe og trak Brynene sammen. Det er dog Dumheder, han er ved at lave. Og den pæne unge Mand, som aldrig har drukket før.

Men Jomtou, som ikke kunde fordrage Højtidelighed paa Værtshuset, citerede Wessel:

Han drak, jeg selv paa Kro vil drikke,
for andet kommer jeg dér ikke . . .

Værten, den tykke Mads Agerup — det var i de gode gamle Dage, da alle Værter var tykke — stod med Armen støttet paa en Tønde Vin og skottede til den flotte unge Hr. Smit, som altid havde været ligesom lidt paaholdende før, men som nu havde rekvireret en hel Flaske af hans allerbedste Portvin. Død og Kritte, her skulde nok staa et Slag . . . ja, Vin skal de rtil, enten man saa har faaet sig en Kæreste eller er blevet af med hende igen.

Søren følte sig snart helt vel tilpas af den stærke Vin, og han morede sig over Adrian og Theobald . . . Goliath, Kæmpen, var godmodig og tung i det som en stor, lømlet Hundehvalp . . . den lille David var ilter og opfarende som en Terrier.

— Vi sad netop og disputerede om Dramaet og Vaudevillen, sagde David. Dér véd jeg da, jeg finder Medhold hos Dig, Søren . . . det store Drama er og bliver dog Teatrets Grundpille, den evige Kilde, hvoraf virkelig Sindets Foryngelse og Styrke øses. Det er ogsaa kun i Dramaet, Skuespillerens Geni kan udfolde sig og komme til sin Ret. Medens Heibergs Vaudeviller . . .

— Vaudevillerne er sgu morsommere end de andre, sagde Goliath. Det kan gerne være, at Dramaet er det mest opløftende og alt det dér — men det er min Sæl en Kunst at kunne faa Folk til at le.

— Lamperøg, sagde David, Duft, Nipseri, Barnestreger . . . skal vi komme til at le, maa vi saa bede om Fader Holberg.

— Det kan der saagu være noget i, som Matrosen sagde, da han styrtede i Atlanterhavet, lo Goliath. Skaal Du gamle Støder; men vi har slet ikke faaet Sørens Mening at høre . . . hvad siger Du, min Søn?

— Jeg? sagde Søren og skænkede sit Glas fuldt af den lyse Vin og hævedet det op i det sparsomme Skær fra Spædelysene. Jeg siger

Fanden i Vold med Dramaet og hele Molevitten . . . Længe leve alt det lyse og muntre, Sorg og Græmmelse kan man saamænd faa nok af, uden at man behøver at gaa i Teatret for at se det.

— Nej, hør nu, din Forræder, fo'r David op. Du har altid før sagt, at netop i Dramaet laa den eneste . . .

— Altid før? sagde Søren og lo. Før er ikke nu, mine Venner! Fanden i Vold med Sorgen, leve Glæden og Vinen og alle muntre Svende og tykke Værter i hele Staden . . . Skaal!

— Bravo! raabte Jomtou henne fra den anden Krog. Og Fanden i Vold med den høje Direktion!

— Ja, gentog Søren. Fanden i Vold med den høje Direktion! Mine Venner, jeg tager min Afsked fra Teatret i Morgen, hvis jeg da ikke allerede har faaet den forinden. Dette er et Afskedskalas! Faar vi Punchen i Kog og Lysene paa det store Bord. Alle her i Stuen er mine Gæster. Humøret op, mine Venner! Man lever dog kun én Gang.

— Det er Pinedød ingen Løgn, sagde tykke Mads Agerup og skyndte sig at efterkomme Ordren. Det var noget, han kunde lide, at faa Sel-

skabet samlet og et glad Lag i Gang; han var naturligvis selvskreven Gæst, og det var slige smaa Gilder, som gav en Vinstue dens Renommé.

Han fik Lysene sat paa Bordet i de store Tinstager, og Kobberkedlen over.

— Hvad Slags Punch skal det være, unge Herre? sagde han tilbage over Skulderen.

— Aa, Du Mads, raabte Søren og vinkede overgivent til ham, lad Du os faa den bedste Blanding af dine allerlumskeste Ingredienser. Du kender nok bedst, hvordan Brygget skal være, og der er ingen smalle Steder her i Stuen i Aften.

Og tykke Mads Agerup blandede Drikken med straalende Øjne. Hans røde Ansigt skinnede som en Kobberkedel, som han stod bøjet dér over Ildstedet og hældte i og rørte rundt og smagte til.

Og Stuen var allerede fyldt med aromatisk Duft. Herrerne rykkede sammen om det store Bord midt i Stuen, de kendte alle hverandre, saa Præsentationen var unødvendig.

Og nu satte Mads den flammende Bolle paa Bordet og skænkede i Glassene.

— Hans Majestæt længe leve! sagde Mads Agerup efter gammel Skik og tømte det første Glas.

— Ja, lad ham det, brummede Jomtou. Men det bliver vist ikke ret længe, efter hvad de siger.

— Det bliver heller ikke godt, før vi faar en Konstitution, raabte David, som var ivrig til Politik, som til alt andet, Christian er Folkets Haab.

— Mine Herrer, sagde Mads Agerup og skævede til Døren, ingen Politik, jeg beder Dem, jeg kunde gerne gaa hen og miste min Næring.

— Ja, sagde Søren og styrtede et Glas af den hede Drik i sig. Fanden i Vold med Statssagerne.

— Det er svært, saa Du er Fandenivolsk i Aften, sagde Stramboe ironisk. Men jeg vil dog advare Dig lidt, Du uerfarne Yngling, for hvis Du bliver ved at drikke i det Tempo, saa bliver det din egen Forstand, der ryger Fanden i Vold.

— Lad ryge! sagde Søren og skænkede i Glasset igen. Der ryger værre Ting hver Dag end min Smule Forstand.

— Bravo! raabte Jomtou. Du er jo en Aller-

helvedes Karl i Aften, Søren. Og nu vil vi have en Sang.

Og han istemte med sin skærende Stemme:

»I et Vinhus vil jeg sige mit Farvel . . .«

— Ja, sagde Søren og hævede sit Glas, et Vinhus er Stedet for den, som har maattet sige Farvel til alt.

— Sludder, sagde Füssel, lad nu være med at blive elegisk.

— Hvor er for Resten Ella- sagde Goliath. Hende har Du vel ikke sagt Farvel til endnu, vil jeg haabe . . .?

— Ja, hvor er hun? sagde Søren. Jeg har været paa Teatret, dér havde hun meldt sig syg — hjemme var hun heller ikke.

— Ja, sagde Goliath, lader Du den Pige gaa, saa tager jeg hende, hun var lige noget for mig.

— Skal vi tage ud at søge efter hende? sagde Søren og sprang op. Jeg har en Vogn holdende udenfor, og en til kan vi jo faa fat paa i en Fart.

— Vist ikke nej, dit gale Spektakel, sagde Stramboe og puffede ham ned paa Stolen igen. Nu bliver vi her . . . og hvad skal Du gaa her og smide dine Penge i Rendestenen for? Nu

sender Mads Agerup den Vogn hjem, det er jo kun Tossestreger.

Han vekslede et Blik med Værten, der skyndte sig at udføre Ordren. Han var allerede blevet ganske hed om Ørerne ved Tanken om, at hele det gode Selskab saadan skulde blive ført bort lige for Næsen af ham.

Søren gjorde ingen videre Modstand; han var allerede temmelig overvældet af de stærke, søde Drikke. Lidt efter ravede han hen til Væggen, kastede sig paa Bænken dér og sov snart de Retfærdiges — eller Uretfærdiges — Søvn.

— Jeg holder ikke rigtig af den Stemning, han er i i Aften, sagde Füssel. Vi maa passe lidt paa ham, at han ingen Dumheder gør.

— Pyt, sagde Stramboe. Den Overgang kender vi jo allesammen, det skal have sin Tid; han har været dydig alt for længe.

— Maaske vi skulde have fulgt ham ud at lede efter Ella Hansen, sagde David. Hun er vel den, der har mest Magt over ham nu.

— Nej, hør nu, bitte Børn! raabte Jomtou og slog i Bordet. Skal her være Gilde, saa lad her være Gilde, om saa Søren er blevet fuld ti Gange, saa skal Punchen drikkes. Tror I maaske,

det var hans Mening, at vi skulde sidde her som en Flok Hængehoveder og drikke Gravøl over ham, fordi han er faldet i Søvn?

— Der er snart heller ikke en Draabe, sagde tykke Mads Agerup, han havde været henne og bredt en Kappe over den sovende og stod nu og rystede den tomme Bolle.

— Aa, sagde Jomtou, den var værre. Er der nogen af Jer, Drenge, der er ved Mynt? Jeg har ikkun fire Skilling, og de er her.

De ransagede alle deres Lommer og kastede Pengene paa Bordet. Det blev kun til to Mark.

— Saa maa vi vække ham, sagde Jomtou, der er ikke andet at gøre. Søren vilde aldrig tilgive os det, hvis vi sad her tørmundede, mens han sov.

— Nej, lad nu ham sove, sagde Mads Agerup. Kom med de to Mark, saa giver jeg Resten til.

For Mads Agerup vilde have, at hans Gæster skulde befinde sig vel; og naar de ikke var fedtede, var han heller ikke bange for at give en Omgang selv.

Saa kom der en ny Omgang paa Bordet, og Sangen lød:

Fryd Dig ved Livet
i dine Dages Vaar,
pluk Glædens Roser,
før de forgaar . . .

Og Snakken begyndte igen; det gik løs med gamle og nye Teaterskandaler, indtil de kom til at tale om Bournonville, og Jomtou istemte:

At Slyngler hæves til Ærens Top
og Ordener hænges paa Idioter . . .

Men den vægrede de tilstedeværende Kunstnere fra Balletten sig ved at synge.

— Bournonville har genskabt den danske Ballet, sagde Füssel. Hvor straaler ikke hans Geni mod stakkels Larchers Brugbarhed! Rasende hidsig er han og uforskammet og uretfærdig, et vældigt Temperament, naturligvis ogsaa overfor Kvinder; men en Slyngel, nej, det er han min Sæl ikke. Det er den skammeligste Bagtalelse, de Rygter, der gaar om ham og Lucile Grahn.

— Naa ja, sagde Stramboe, efter hende var han nu da, det har vi da allesammen været Vid-

ne til. Men Slyngel er der jo ikke nogen Mening i at kalde ham. Herregud, hvad skulde det lille Lam ogsaa være saa snerpet for? Nok dansede hun dejligt, og Pokkers køn var hun; men hun var da ikke bedre end de andre. Det er vel ikke noget uhørt, at Balletmesteren beder en af de dansende Damer om en lille Imødekommenhed.

— Hm, sagde Jomtou, det er dog vist almindeligt, at Balletmesteren respekterer det, naar Damen siger Nej.

— Det gjorde han vel ogsaa, sagde Füssel heftigt. Man skulde tro, her var Tale om et Voldtægtsforsøg.

— Ja, var der ikke det? sagde Jomtou drillende. Den Dag, efter Prøven paa Hofteatret, da de var alene.

— Ingen ved, hvad der foregik paa Hofteatret den Dag, skar Füssel ind.

— Ikke? sagde Jomtou i samme Tone. Jo, jeg kender dog en, som véd det. De var nemlig ikke alene paa Teatret, Hr. Bournonville og Jomfru Grahn, da det passerede. De troede, de var det, men der var et Vidne.

— Hvad for noget? raabte de andre og bøj-

ede sig spændt lyttende frem. Hvem var det? Hvad saa han?

— Hvem det var, kan være ligemeget, sagde Jomtou. Jeg vil ikke udsætte ham for Ubehageligheder, og I kan vel tænke Jer, hvordan det vil gaa ham, hvis han blev udsat for Bournonvilles Forfølgelser.

— Men hvad saa han da? spurgte Füssel, selv hans Forargelse blev nu behersket af Nysgerrigheden.

— Ja, han saa ikke alt, hvad der skete; men han saa Lucile Grahn springe ned fra Scenen og over Stoleraderne. Og Bournonville var efter hende som et vildt Dyr, over hele Tilskuerpladsen gik den vilde Jagt, indtil hun endelig var saa heldig at naa Døren først og faa den smækket i bag sig.

— Det er umuligt, det er utroligt, sagde de andre i Munden paa hverandre. Saa maatte Bournonville have været vanvittig.

— Min Meddeler siger ogsaa, at han saa ud som en afsindig, sagde Jomtou. Og da hun var smuttet ud og havde knaldet Døren i for Næsen af ham, sank han ned paa en af Bænkene og hulkede som et Barn.

— Jeg tror det ikke, sagde Füssel.

— Naa, sagde Jomtou, nogen Grund maa der vel have været til, at Mademoiselle Grahn saa brat rejste til Hamborg og fik Lov til at blive der. Hr. Bournonville kunde vel have ramt hende ogsaa der, om han havde turdet; han plejer ikke saadan at lade sin Hævn sove.

— Jeg kan ikke tro det, sagde Füssel igen. I alle Fald er Bournonville saa stor, at man kan forstaa, Lidenskaben kunde løbe af med ham; han er et Geni, en Naturkraft, som ikke saadan kan kræves til Regnskab for sine Handlinger af Publikum.

— Lucile Grahn er ogsaa et Geni, sagde Jomtou for at lede Samtalen ind i et andet Spor. Guddommelig er hun. Og hvad end her er sket, saa har Bournonville sikkert gjort hende den største Tjeneste. noget Menneske kunde gøre hende, ved at tvinge hende til at rejse.

— Ja, sagde Füssel, i Paris vil hun blive større, end hun nogen Sinde kunde være blevet i vor lille By.

— Og uden Sammenstødet med Bournonville, sagde Stramboe, var hun næppe nogen Sinde sluppet herfra. Hun var guddommelig, jeg sav-

ner hende hver Dag, jeg tror jeg vil spare sammen og tage et Svip til Paris.

— Skal vi lade hende leve? sagde Jomtou. Og den gamle Vise lød:

Og Skam for den, som ikke
Lucile Grahns Skaal vil drikke.

Søren var faret op af sin tunge Søvn og stod og saa sig forvildet om.

Og da Sangen var endt, og Hurraraabene var døet hen, raabte han:

— Lucile!

— saa smerteligt, at de alle fo'r sammen og vendte sig imod ham.

— Lucile, blev han ved at gentage. Lille Lucina.

Og han sank hulkende ned paa Bænken med Ansigtet skjult i sine Hænder.

Füssel gik hen til ham og lagde sine Hænder paa hans Skuldre.

— Saa, saa, Søren, sagde han, tag det nu ikke saa tungt, det er jo bare Vinen. Du er ikke vant til at drikke saa meget. Mand Dig nu op, saa skal vi følge Dig hjem. Eller skal jeg sende Bud

efter en Vogn? Det var ogsaa dumt, vi sendte den bort.

— Vist ikke nej, sagde Søren og hulkede endnu, ellers Tak, men det er straks ovre.

Han blev siddende lidt. Saa gik han udenfor og fik lidt koldt Vand over Hovedet. Et Øjeblik efter var han frisk og tilsyneladende munter inde hos de andre igen.

— Venner, sagde han, vil I gaa med mig nu, saa vil vi ud og søge Ella op? For i Aften skal der slaas et Slag.

— Lad gaa, sagde Stramboe, der kan vel ikke være saa farlig mange Steder, hvor hun kan forstikke sig, og vi kender jo Smuthullerne.

— Ja, sagde Jomtou og rejste sig, vi er jo gamle Rotter, de fleste af os.

— Nej, vent, sagde Søren, da der lavedes til almindeligt Opbrud. Tror I, jeg er saadan en ussel Karl, at jeg vil gaa herfra med mit forsmædelige Nederlag som en uafvaskelig Plet paa min Ære? Jeg vil efterlade mig et bedre Ry. Mads Agerup, tag den søde Punch væk og lad os faa et Par Flasker ordentlig Champagne, saa vi kan gaa herfra som hele Karle.

— Med Fornøjelse, sagde tykke Mads og løb

med Bollen. Det var den Slags Gæster, Mads kunde lide, naar ellers de havde Penge nok og ikke ruinerede sig ved det, og det vidste man da, at Grosserer Alexander Smit sad lunere inden Døre end de fleste, og Søren var eneste Barn, jo han skulde have den bedste Vin hver Gang, om ogsaa han tød og lavede lidt Ballade engang imellem.

Og Søren skænkede rundt og løftede sit Glas.

— Skaal, Venner! Skaal for Kammeratskabet og de kønne Piger! Ned med den store Kærlighed og alt det Vrøvl. Længe leve de søde smaa Piger, som der ikke er noget Vrøvl med.

Skaalen blev drukket under Jubel og Glassene fyldtes igen. Skaal fulgte paa Skaal, indtil Flaskerne var tomme.

— Skaal for den ædle Giver! — Skaal for Druen! — Skaal for vor tykke Vært!

Og saa sang de Hokus Pocus filias.

— Og nu, sagde Søren, gaar vi ud og leder efter Ella.

Han kastede sit Glas i Gulvet, og de andre fulgte hans Eksempel under stormende Jubel. Mads Agerup saa fornøjet til. Jo, det var en af de rigtige store Aftener.

Og pyt med Glassene, de rundede Regningen saa rart af opefter.

Arm i Arm gik de syngende ned ad Gaderne, til de omme i Klerkegade løb paa en Vægter, som skældte ud.

— Kig! sagde Stramboe.

— Kuk, kuk, sagde Goliath.

— Gaa Du kun hjem og sov, sagde Jomtou, vi gamle Drenge skal nok passe paa Byen saa længe.

— Saa skulde da ogsaa! sagde Vægteren arrigt og vilde støde i sin Pibe. Men Jomtou spændte Ben for ham i det samme, saa han gik paa Næsen, og leende løb de i fuld Fart om Hjørnet, mens Piben skingrede efter dem og besvaredes af andre længere borte.

— Hver for sig, sagde Stramboe, saa mødes vi paa Graabrødreplads.

De skiltes og slentrede hver sin Vej med Hænderne i Lommen. De saa interesseret paa Vægterne, som kom farende alle Vegne fra, og ikke kunde begribe, hvor det lystige Kompagni var blevet af, det var som sunket i Jorden.

Paa Graabrødreplads samledes de igen og gav sig til at undersøge Danseboderne, det var vel

sandsynligst, at Ella slukkede sin Sorg paa en af dem.

De fandt hende i en af de værste . . . en rigtig Smugkro omme i Grønnegade; der dansede hun med en Matros med blussende Kinder og straalende Øjne, glorød i Kinderne af de Drikkevarer, hun havde nydt. Haaret havde løsnet sig og bølgede hende ned over Ryggen.

Hun var knusende sød at se paa, hun og den kønne Matros udgjorde et flot og rask Par; men det var jo alligevel lidt langt ned for Ella at komme, hun var jo dog ansat ved Teatret endnu.

— Nu har jeg Guddøde mig nok af det, sagde Stramboe halvhøjt til Füssel. Her gaar de og søler sig hver i sit for at slukke Sorgen.

— Hys, sagde Füssel. Se paa Søren. Jeg er meget bange for, her bliver Ballade.

Søren stod ganske rigtig og stirrede paa det dansende Par med Øjne som en tirret Tyr. Det saa ud, som om han vilde springe paa Matrosen med det samme.

Men Stramboe tog et fast Tag under Armen paa ham.

— Er Du tosset, Mand, tag det nu roligt,

sagde han, hun har jo da Lov til at danse med hvem hun vil.

— Den . . . Tøjte! mumlede Søren mellem de sammenbidte Tænder. Jo, jeg skal lære hende.

— Naa, sagde Stramboe roligt, Du har jo nu vel selv vist hende af og ladet hende gaa for Lud og koldt Vand i det sidste . . . saa for Pokker, vent dog i det mindste til Dansen er forbi.

Heldigvis standsede Musiken i det samme; for Søren havde allerede revet sig løs og stormede hen over Gulvet.

— God Aften, sagde han og tog Ella haardt i Armen. Naa, her finder jeg Dig endelig, vi har ledt efter Dig over hele Byen. Lad os saa gaa hjem; her er ikke noget Sted for Dig.

— Det er vel noget, Damen selv bestemmer, sagde Matrosen, og satte Hænderne i Siden. Og kan han saa tage Næverne til sig, saadan et Postelinsfaar; hvad skal han staa der og rage paa min Pige for?

— Din Pige, sagde Søren. Hun er min Kæreste, at Du ved det. Gaa Du hen og dans med en af dine Lige.

— Din snottede Hvalp . . .

Søren havde sig i det samme en Kindhest, saa

han trimlede, og Matrosen kastede sig over ham.

Ella skreg, men gjorde ikke noget for at stifte Fred imellem dem. Hun saa til med lysende Øjne. Piger af hendes Slags har nu alle Dage godt kunnet lide, at der flød en Smule Blod for deres Skyld.

Da Vennerne ilede til og fik de kæmpende skilt ad, flød Blodet allerede rigeligt fra Sørens Næse og Mund. Der var adskillige Matroser til Stede, som vilde hjælpe deres Kammerat, og det trak en Tid op til almindeligt Slagsmaal.

Men saa fik Værten det fine Selskab paa Døren . . . det var nu ligegodt Matroserne, som han tjente sine Penge paa; saa fik de vel ogsaa have Lov til at more sig for deres egen Mynt.

Og skulde han have Slagsmaal, hver Gang to blev uenige om en Pige, saa kunde han lige saa gerne lukke Boden med det samme.

De kom saa udenfor og vilde følge Søren hjem, saa forslaaet og rasende, han var; men han rev sig løs og var stædig. Der var ikke Tale om, at han vilde gaa, før han fik Ella med sig.

Lidt efter kom hun . . . alene. Det var lykke-

des hende at slippe fra Matroserne, og hun mente, Søren var halvdød.

Men dér stod han og knyttede Hænderne og truede.

— Din Tøjte, raabte han. Saa Du er blevet en Allemandspige? Og det tror Du, jeg vil finde mig i. Nu gaar vi hjem til Dig paa Øjeblikket, saa skal Du faa, hvad Du fortjener.

— Saa det tror Du, spottede Ella og løftede Kjolen for at gaa forbi. Saadan som jeg har rendt Dig paa Døre og tigget, og Du har ikke engang villet lukket mig ind. Og nu skulde jeg hoppe, bare fordi Du truer . . . pføj! Nej, Du maa hellere tage Dig en anden Kæreste, som Du kan sparke til som en Hund.

Og hun fejede forbi ham ned ad Gaden. Men Søren fo'r efter hende i Spring og greb hende under Armen.

— Hold din Mund, sagde han. Nu gaar vi hjem til Dig. Hvis Du gør Modstand eller skriger, saa kvæler jeg Dig midt paa Gaden . . . kommer Du? Det skal blive en Aften, Du kommer til at huske; den Streg skal Du ikke gøre mig mere end een Gang.

Og Ella saa skræmt paa ham og fulgte.

De andre stod og saa efter dem. Füssel rystede paa Hovedet.

— Den fine, pæne, fornuftige Søren, sagde han, hvem skulde tro, at han kunde blive saadan.

— Hvor Vinen gaar ind, gaar Forstanden ud, sagde Jomtau.

— Snak, sagde Stramboe, dette her er saamænd det forstandigste, han kunde gøre.

— Han prygler hende, naar de kommer hjem, sagde Füssel.

— Netop, sagde Stramboe. Det er det, hun trænger mest af alt til . . . bagefter vil hun elske ham højere end nogen Sinde.

— Du er en Kyniker, min gode Stramboe, sagde Füssel.

— Det er saadan, den Slags Piger vil have det, sagde Stramboe og trak paa Skuldrene.

Saa drev Vennerne af og skiltes snart efter for at gaa hver til sit . . . ingen af dem var i Stemning til at svire mere den Nat.

Søren pryglede ganske rigtig Ella grundigt igennem den Nat, og saa gik han, uden at bryde sig det mindste om hendes Klager, hjem til sig selv.

Og det slog til, som Stramboe havde sagt; hun var nu mere forelsket i ham end nogen Sinde.

Da Søren vaagnede næste Morgen, stod alle Nattens Begivenheder først for ham i en forvirret Taage. Han følte et stærkt Ubehag uden at gøre sig klart, hvad der var i Vejen . . . kun følte han, at alting var endnu mere haabløst end før.

Saa huskede han Soldet paa Vinstuen og Jagten gennem Byen efter Ella. Slagsmaalet paa Danseboden.

Hvor havde han været modbydelig fuld; han vilde aldrig mere kunne se noget Menneske i Øjnene.

Hvad maatte de ikke tænke om ham, alle de andre. For nu talte de vel om det allesammen i Dag, baade i Byen og paa Teatret . . . hans Forældre vilde faa det at vide . . . og Gudrun.

Det var endda en Guds Lykke, at Lucile var saa langt borte; hun vilde dog i det mindste ikke faa noget at høre om hans Skam . . . skønt de skrev naturligvis.

Nej, det var haabløst altsammen; nu var han da for Alvor gaaet til Bunds; nu kunde hans

Forældre med fuld Ret forstøde ham. Nu vilde Hattemagerens glæde sig og takke deres Gud, fordi Gudrun ikke var faldet i hans uværdige Hænder.

Og Gudrun . . .

— Nej, nu var alt forspildt; dette kunde aldrig gøres godt igen; han *kunde* ikke holde ud at tænke paa det.

Og han vendte sig om paa den anden Side for at sove videre . . . sank hen i en Døs, men fo'r saa op, fordi han pludselig syntes, han var midt i et af Optrinene fra i Gaar.

Og fuld af Væmmelse kastede han sig om paa den anden Side med samme Resultat.

Pludselig fo'r han over Ende med et Skrig. Ella, aa Gud, Ella, nu huskede han det . . . han havde pryglet hende igennem som en Hund . . . aa nej, hvor var det dog afskyeligt; hvor havde han dog kunnet være saa raa.

Han kastede sig om med Ansigtet i Hovedpuden og hulkede som et Barn.

Hys . . . han syntes, der var nogen, der puslede ved Laasen? Nej, det var vel kun hans Fantasi, der var opskræmt nu. Han maatte ud af Sengen nu, ellers blev han gal.

Og han sprang op og pøsede koldt Vand over sig, saa det flød hen over Gulvet.

Da han var paaklædt, gik han op og ned og syntes ikke det hele var fuldt saa galt som før. Herregud, han var vel ikke den første, som havde drukket sig fuld . . . Og han havde da ærligt betalt Rusen selv.

Han fo'r pludselig med Haanden til Lommen, fik Tegnebogen frem og talte. Naa ja, der var jo gaaet en Del med, men de fleste af Pengene var der da endnu.

Det gik nok altsammen.

Det værste var det med Ella . . . men nu var han vis paa at der var nogen, som puslede ved Døren.

— Kom ind! raabte han. Og da ingen svarede, rev han Døre nop.

Ella stod derude og rystede af Kulde, helt pakket ind i sit Sjal, saa man kun saa Næsetippen og Øjnene.

— Du maa ikke være vred, sagde hun, jeg har staaet her længe. Jeg længtes saadan efter at se Dig, men jeg turde ikke forstyrre Dig; jeg tænkte jo nok, at Du vilde sove længe.

Hun saa' saa sød og ydmyg og angerfuld ud,

at Søren blev endnu mere opbragt paa sig selv, fordi han havde slaaet hende.

— Herregud, dit lille Skind, sagde han og trak hende indenfor. Har Du staaet her og frosset? Du kunde jo da have banket paa.

— Jeg vidste ikke, om Du vilde lukke mig ind, sagde hun. Saa længe jeg stod derude, var der dog en Smule Haab. Søren, er Du meget vred paa mig for det i Gaar?

— Vred? sagde Søren og vendte Ansigtet bort. Vist er jeg ikke vred.

— Maa jeg blive her lidt?

— Ja, naturligvis; men her er jo hundekoldt. Nu skal jeg tænde op . . .

—Nej, lad dog mig.

Og Ella fik tændt op, vadsket Gulv og luftet ud; det hele gik saa flinkt og var saa uvant og hyggeligt, at Søren sad i Sofaen og blev helt vel tilmode.

— Og saa skal vi vel have Kaffe? spurgte hun. Du har jo en Kedel . . .er der Bønner?

Hun snusede til dem.

— Nej, ved Du hvad, de er for gamle. Nu skal jeg hente nogle friske og Smør og Brød.

— Hør, Ella, raabte han efter hende. Vent

lidt, her er Penge . . . og køb saa noget ordentligt Mad med det samme, saa vi kan faa os en rigtig Frokost, hvad? Vi trænger vist til det begge to.

— Ja, sagde Ella fornøjet. Vil Du have Dram til?

— Vorherre bevares, sagde Søren og skar en forfærdelig Grimace. Se hellere at faa fat paa en Seltersvand eller noget Mælk.

Ella købte ind, saa de kunde have levet af det i en Uge, alt det lækreste og dyreste, hun kunde finde. Hun var flot anlagt og ikke vant til at have saa mange Penge mellem Hænder.

Snart sad de og delikaterede sig. Søren kneb det lidt for at faa Maden ned, men Ella aad.

Da de sad ved Kaffen . . . Søren havde faaet sin Pibe tændt, men den vilde ikke rigtig smage, saa han suttede kun paa den for Skams Skyld . . . lød der kendte Trin paa Trappen og en sagte Banken.

Søren blev rød i Hovedet. Han hørte, det var Moderen; han vilde have været nok saa glad, om hun ikke netop var kommet i Dag.

— Kom ind, sagde han.

Og Madam Smit traadte ind med en stor

Kurv paa Armen. Hun snappede efter Vejret som sædvanlig og saa sky til Ella, før hun satte sig. Saa kastede hun et Blik rundt i den rene, ryddelige Stue og paa det veldækkede Bord, og hendes Ansigt klarede op.

— Naa, Gud ha' Lov, sagde hun. Du lider ingen Nød, ser jeg. Saa kunde jeg for saa vidt have sparet min Kurv, ak ja. Jeg saa mit Snit, medens Fatter var et Løb nede ved Havnen, ja, jeg gjorde saamænd.

— Tak, lille Mor, sagde Søren, det smager altid bedst, det som kommer fra Dig.

— Naa ja, ja, sagde Madam Smit, saa er der da ogsaa noget i Kurven, som man alle Tider har Brug for, især naar man . . .

Hun saa skarpt prøvende paa Ella, som blev rød og saa til Siden.

— Det er Ella, Moder, sagde Søren. Jomfru Hansen, som jeg har fortalt Dig om . . . hun er god imod mig, kan Du se. Jeg ved snart ikke, hvad jeg skulde gøre uden hende.

— Ak Gud ja, sagde Madam Smit og sukkede. Naar man tænker paa, hvad Du kunde have siddet med nu . . .

Hun saa pludselig mildt paa Ella og nikkede.

— Naa, jaja, lille Ella, sagde hun. Det er jo ikke saa nemt for en gammel Kone at vænne sig til de nye Moder. Men vær hun blot god mod min stakkels Dreng; det skal hun ikke komme til at fortryde.

Hun rejste sig for at gaa.

— Ja, ja, sagde hun, jeg kommer saa igen en anden Gang, om Gud og Fatter vil. Følger Du mig ned, lille Søren, jeg er ikke saa sikker i Trapperne mere.

Ella var forstandig nok til at blive siddende; hun forstod, at Moder og Søn helst vilde tale sammen alene.

Da de var kommet ned til Gadedøren, sagde Madam Smit:

— Gifter Du hende?

— Nej, men Moder . . .

— Jeg holder ikke rigtig af det, sagde Madam Smit. Hun ser jo rar nok ud, Pigen. Er det nu ikke Synd at holde hende for Nar?

— Aa, Moder, sagde Søren, hun tænker slet ikke paa saadan noget.

— Gud ha' Lov, sagde Moderen, ja, saa er det vel ogsaa bedst, som det er . . .

Og Madam Smit gik . . . da hun kom hjem i

Pilestræde, var Alexander der allerede. Han tog Gulvet i lange Skridt og skævede bistert til hende.

— Naa, sagde han, nu har man nok været henne og kæle for Knægten igen .

— Aa Gud ja, sagde Madam Smit, en Moder er jo kun en Moder, og den stakkels Dreng kan vel trænge til, at nogen er en Smule gode ved ham.

— Jo, jeg skal love for det, sagde Smit. Han er en sød Dreng.

— Herregud, hvad er det nu? sagde Madam Smit forskrækket.

— Hvad der er? fo'r Smit op. Han gaar og laver Ballade og Skandale paa Gaden, gør han. Rasmussen, Toldkontrolløren, havde set ham og hans Selskab paa Gaden i Gaar, Blodet flød ud af Næsen paa ham og knippeldrukken var han . . . han var lige blevet smidt ud af en Dansebule, mente Rasmussen . . . jo, man har Ære af ham.

— Naa hvad, sagde Madammen . . . unge Mennesker . . . den Slags Optøjer laver vel de fornemme saa tit . . .

— Han er ikke fornem, sagde Smit vred. Han

skulde se og blive det; tror Du maaske, han vinder frem ad den Vej?

— Naa ja, Herregud, sagde Madammen, naar han saa endda kan blive lykkelig paa sin Manér.

— Er han kanske da det? vrissede Smit. Saa var jeg med Rasmussen nedenom hos Mads Agerup og fik et Glas Portvin; og Mads kommer jo med den gamle dyre; han troede, sagde han, det skulde være den samme, som den unge Herre fik af i Gaar . . . Naa, sagde jeg, saa Drengen var her nede? — Ja, sagde Mads, og han var i svært Humør, han gav Champus over det hele.

— Aa hvad, vi har jo Raad til det, sagde Madam Smit. Du skulde glæde Dig over, at han køber det bedste og trakterer, saa Du ikke har den Skam, at han er fedtet. Du er jo da ellers flot nok selv. Ja, om han drak Brændevin og den Slags . . .

— Jo, det manglede bare, sagde Smit. Men har han Raad til dette hersens?

— Det har han vel, sagde Madammen bekymret. Hvor skulde han ellers tage det fra? Hos Salomon har han vel ikke været endnu?

— Nej, desværre, sagde Smit. Naar bare, at

det ikke er den fordømte Tøs, som tjener Pengene til ham.

— Nej, men Alexander, hvor kan Du? Jeg saa hende jo lige nu; hun saa rigtig sød ud.

— Naa, hun var der?

— Ja, og saa ordentligt hun havde gjort . . . de sad ved Bordet, da jeg kom.

— Bor hun hos ham?

— Ja, hvad ved jeg? Jeg vilde jo ikke spørge.

— Aa, Mutter, Mutter, sagde Smit, naar man tænker sig, som den Dreng kunde haft det.

— Aa Gud ja, sukkede Madam Smit. Men det kan jo rette sig, Alexander; det er aldrig værd at give Haabet op.

— — Imidlertid sad Søren og Ella og halvblundede og smaasnakkede oppe i Lejligheden i Læderstræde.

— Saa fint, Du har det, sagde Ella med et Suk. Hele to Værelser, og alting saa kønt og solidt.

— Ja, sagde Søren, men Du bor ogsaa skrækkeligt. Kan Du ikke lige saa godt blive her?

— Maa jeg? raabte Ella og blev ganske rød af Glæde.

— Ja, sagde Søren. Lad os to slaa vore Pjal-

ter sammen; vi gaar jo og har det altfor ene begge to.

— Aa, Søren, sagde hun og fløj ham om Halsen, hvor er Du sød og god. Jeg løber og flytter min Smule Sager lige med det samme.

I det samme lød Dørhammeren tungt og haardt dernede. Gadedøren maatte paa en eller anden Maade være gaaet i Laas. Og Ella løb ned for at lukke op.

Det var Dr. Ryge. Han skævede til hende med et halvt bistert, halvt godmodigt Smil, og hun fløj op ad Trapperne.

— Gud, Søren, sagde hun aandeløs. Det er Doktoren; nu er vi evigt ulykkelige.

— Hvorfor det? sagde Søren og rejste sig for at tage imod sin Gæst. Hvad kommer det Doktoren ved, at Du er her?

— Meget rigtigt, min Søn, sagde Dr. Ryge, der traadte ind i det samme; han var for langt oppe i Aarene til at tage Trapperne i et Spring. Det kommer ikke Doktoren ved . . . saa meget mere, som Du jo kun har fulgt mine Raad paa en Maade.

— Vil Doktoren ikke tage Plads?

— Tak, sagde Ryge og satte sig. Du begynder

da ogsaa rigtig grundigt . . . hvordan har Næsen det?

— Naa, De ved det allerede? Ja, jeg gjorde jo en Del Skandale.

— Pyt med Skandalen, sagde Ryge. Du havde vist rigtig godt af at komme af med noget af det tunge, sure Blod. Og den lille Jomfru dér holder Hus for Dig nu?

— Vi har netop aftalt . . .

— Saa kommer Du Dig nok, sagde Ryge. Har Patienten Kræfter nok til at høre en alvorlig Meddelelse fra Direktionen?

— Jo Tak, sagde Søren smilende. Jeg kan næsten tænke mig . . .

—Ja, sagde Ryge, man har altsaa indtil videre ikke Brug for Hr. Elev Søren Smits Tjeneste ved Teatret, hvorfor han ikke behøver at indfinde sig ved Prøverne, før det tilkendegives ham ved Regissøren.

— Naa, sagde Søren, Afsked paa graat Papir.

— Paa Luksuspapir, lille Søren, sagde Ryge. Nu kan Du selv indgive Begæring om Afsked med nogenlunde Afstand . . . ja, var det ikke det, Du vilde?

— Jo, sagde Søren, hvad skulde jeg ved Teatret?

— Nej, sagde Ryge tørt, hvad skulde Du ved Teatret? Se Du nu og mor Dig, saa Blodet kommer i Lave. Og nu gaar Du vel ikke for langt til den anden Side, hvad? Du er ligesom et løbsk Pendul.

Doktoren vendte sig mod Ella og sagde med paataget Strenghed:

— Jomfruen var sygemeldt i Gaar . . . forhaabentlig ikke noget alvorligt?

— Nej, sagde Ella, der var ganske forvirret over den strenge Doktors Maade at være paa. Jeg skal indfinde mig til Forestillingen i Aften.

— Det glæder mig særdeles, sagde Dr. Ryge. Jeg skal underrette Dr. Rahlff, saa behøver han ikke at se til Dem dennegang . . . det vilde jo ogsaa være mindre heldigt, om Teaterlægen kom og ikke fandt Patienten hjemme.

Doktoren gik . . . han vilde ikke følges ned. Han raabte nede fra Trappen:

— Naa, Farvel, Børn, og mor Jer godt.

Saa hørte de Døren brage i efter ham.

— Gud, sagde Ella og satte sig paa Sørens Skød, at Dr. Ryge kan være saadan; oppe paa Teatret er han jo altid, som om han var færdig at æde os.

— Ja, sagde Søren, han og jeg er nu ogsaa gode, gamle Venner.

— Og hvad vil Du nu? sagde Ella, nu da Du ikke har Teatret mere?

— More mig, sagde Søren og omfavnede hende leende. Du hørte jo selv, hvad Doktoren sagde . . . det er en Kur.

— — Dr. Ryge gik lige fra Læderstræde om i Pilestræde til Smit. Han traf dem begge to oppe paa Salen endnu.

— Naa, sagde Ryge oprømt, straks han kom ind, jeg kan da hilse fra Sønnen; jeg har lige været oppe hos ham. Endelig har jeg da en god Efterretning til Dem.

— En god Efterretning? sagde Smit vantro. Da er det ellers ikke meget godt, man hører fra den Kant nu.

— Jo, sagde Ryge, han har endelig taget sin Afsked fra Teatret.

— Skal *det* være en god Efterretning? sagde Smit gnaven. Han render fra det ene til det andet — for Resten kan det da være mig et Fedt.

— Passiar min gode Smit, sagde Ryge. De vil da ikke bilde en gammel Rotte som mig ind, at De er ligeglad med, hvordan det gaar Deres eneste Søn?

— Jeg har ingen, sagde Smit haardt. Det var dengang.

— Passiar igen, sagde Ryge. De har en Søn, som oven i Købet er ved at blive spillevende igen.

— Ja, sagde Smit, han er jo begyndt at røre sig en Del paa Værtshus.

— Det er en Overgang, sagde Ryge. Ydermere er De naturligvis kisteglad over, at han er gaaet fra Teatret. Husker De ikke, hvor indtrængende De bad mig forpurre, at han kom dertil?

— Doktoren mente jo, det skulde kurere ham, parerede Smit. Jeg synes egentlig ikke, at Kuren har hjulpet.

— Jo, sagde Ryge, det kommer. Hvad Værtshusene angaar, saa har De vel ogsaa rørt Dem en Del dér i Deres Dage, hvad?

— Og Tøsen, han lever med?

— Hører med til Kuren, sagde Ryge og lagde begge Hænder paa Smits Skuldre. Hør nu, Smit, og De med, Madam . . . jeg forstaar mig en Smule baade paa Dokterkunst og paa Mennesker . . . og jeg giver Dem mit ærlige Ord paa, at jeg faar Ret. Inden der er gaaet tre Aar er

Søren Kompagnon i Deres Forretning og gift med Hattemagerens Gudrun, og jeg skulde tage meget fejl, om De ikke allerede til den Tid har et lille Barnebarn, De kan dikkedikke under Hagen.

— Gud give, Dokteren havde Ret, sagde Smit og rystede tvivlende paa Hovedet. Men det ser ikke ud efter det.

— Det gaar næsten aldrig, som det ser ud til, sagde Ryge. Og nu har Fatter og Mutter bare at holde Humøret oppe og have den aabne Favn og Fedekalven parat, til han vender hjem; men én Ting vil jeg sige Dem, Smit, han kommer til at slaa nogle ordentlige Volter først. De faar Pinedød ikke den forlorne Søn for en Slik. De kommer til at bløde . . .

— Skidt med det, sagde Smit. Naar bare det saa endte godt, vi har Raad til det.

— Lykkelige Mand, sagde Ryge. Nu skal De se, hvor jeg kan spaa.

— Han er dog ligegodt en herlig Mand, sagde Madammen, da han var gaaet. Det var helt trøsteligt at høre.

— Bah, sagde Smit, det var jo da kuns løs Snak.

— Ja, Du vil nu jo heller ikke haabe noget godt, sagde Madammen og tørrede Øjnene. Hvad skal vi da gaa i Jorden for af bare Sorg, naar at det ingen Nytte er til?

— Gaar Du ned og passer Butiken, sagde Smit arrigt, eller skal jeg gaa ned og passe den?

— Nu gaar jeg, nu gaar jeg, sagde Madam Smit. Men jeg blev nu lige godt saa glad.

Og Smit gik ogsaa smaafløjtende deroppe, det var længe siden, der havde lydt en munter Tone i det øde Hus. Men det *kunde* jo nu ligegodt have sin Rimelighed, som Doktoren sagde.

Det var kanske bedst; han løb om til Salomon og varskoede ham, for det var vel lidt knapt, det han havde sat ud for Søren.

— Gud maa vide, hvor han nu skal hen, sagde Madam Smit til sig selv, da hun saa ham gaa ud. Ligemeget, jeg vil hen og tale med Gudrun om det. Aa Jomfru, vil De sige til Smit, naar han kommer, at jeg er taget et Løb over til Hattemagerens.

Og Jomfruen var igen alene med Svendene om at styre Butikken, hvor der var varmt nok om Ørerne. Døren stod ikke, og det kunde nok gøres nødigt, om Principalerne tog en Haand i

med. Gud maa vide, hvad de rendte og piskede efter. Jomfruen var bestemt paa at forlange en Daler i Paalæg fra næste Kvartal.

Hattemagerens sad og drak Kaffe, da Madam Smit kom, og hun blev straks placeret med en Kop foran sig.

— Saa frisk Gudrun ser ud, sagde Madam Smit og nikkede til den unge Pige, der ellers var bleg nok om Næbbet. Ja, jeg er saamænd ogsaa i helt godt Humør selv.

— Ja, spøgte Hattemageren. De ser ud, som om De kom med en hel Pose gode Nyheder.

— Ja saamænd, det er ikke langt fra, sagde Madam Smit, medens Gudrun blev rød i Kinderne og saa spændt paa hende. Ellers er det da kuns Ønsker og Forhaabninger, men dem har der jo da ogsaa været dyrt Køb paa i de sidste Tider. Jeg var oppe hos Drengen før, jeg smutter jo op, naar at jeg kan, og nu er han da gaaet fra Teatret.

— Stakkels Søren, sagde Gudrun, er det nu ogsaa gaaet i Stykker for ham?

— Ja, det er netop udmærket, sagde Madam Smit. Dr. Ryge forklarede os det.

— Jamen lille Madam, sagde Hattemageren, hvad er han gaaet *til*?

— Aa, han solder og solder og bruger en Masse Penge.

— Skal det være gode Nyheder, spurgte Madam Hansen.

— Ja, det er den Vej, han skal ud, sagde Madam Smit. Jeg kan ikke forklare det altsammen, saadan som Doktoren lagde det ud . . . nu lever Drengen jo da ogsaa sammen med en Figurantinde fra Teatret, hun er nok rigtig god ved ham.

— Nej, men lille Madam, sagde Hattemageren med et ængsteligt Blik paa Gudrun, der var blevet blussende rød, nu tror jeg da sandelig ogsaa, De er blevet rent forstyrret i Hovedet.

— Ja, nu har jeg fortalt det, som det er, sagde Madam Smit uforstyrret, og Doktor Ryge sagde, at han kunde love os, at inden et Par Aar sad han som Kompagnon hos Fatter og gift med hende der og alt saadan noget. Ja, jeg er nu saa evig vis paa, at Doktoren faar Ret, Drengen var syg, sagde han, han skulde bare rase ud.

De to gamle rystede paa Hovedet, da hun var gaaet. Men Gudrun gemte hendes Ord i sit Hjærte, hun syntes virkelig, der var et Slags Haab i alt dette, hun syntes, hun kunde forstaa

noget af det . . . havde hun ikke nok tænkt, det maatte lysne lidt en Gang.

— Stakkels lille Barn, sagde Madam Hansen og klappede hende over Haaret. At Du skal sidde og høre paa alt det.

— Jeg tror, Doktoren og Madam Smit har Ret, sagde Gudrun. Du skal se, vi faar ham nok tilbage en Gang igen.

— Som Du holder af ham, Barn, sagde Moderen. Og nu det med hende, Figurantinden.

— Ja, hvad bryder jeg mig om det, sagde Gudrun og blev rød igen. Nogen skal han vel have at holde af. Naar bare jeg faar ham tilbage engang igen.

Om Aftenen den Dag, da Dr. Ryge havde overbragt Søren Direktionens Ordre, og han havde indgivet sin Afskedsbegæring, blev det et Hundevejr. Vinden peb og Regnen piskede i Ruderne, saa den lille Ella var ganske ulykkelig over, at hun skulde til Teatret. Men hun var jo nødt til at møde, nu da Dr. Ryge selv havde set, at hun ikke fejlede noget, ellers var hun sikker paa at faa sin Afsked.

— Uf, sikken et Vejr, sagde hun og krøb sammen i Lænestolen foran Kaminen. Bare

jeg dog virkelig var syg; jeg dør, hvis jeg skal gaa den lange Vej til Teatret og hjem igen . . . tænk bare paa Højbro! Huha . . . skidt, jeg tror, jeg sender Afbud; jeg kan jo da endelig godt være blevet syg her.

— Vist ikke nej, sagde Søren, nu da Dr. Ryge har set Dig . . . Du vilde faa din Afsked paa graat Papir.

— Ja, hvad saa, sagde Ella, nu har jeg jo Dig.

Hun saa forskrækket paa ham; i det samme hun havde sagt det. I et Glimt saa denne lille letsindige Fugl hele sin usikre Stilling . . . hun havde ham ikke et Øjeblik længere, end han var forelsket i hende; før eller senere vilde han gaa fra hende med en anden. Det kom mest an paa hende selv, hvor længe det skulle vare . . . den sikreste Vej til at gøre ham ked af hende, var naturligvis at gøre sig til en Klods om Benet paa ham.

— Du lille Nar, sagde Søren, som ogsaa var blevet uhyggelig til Mode ved hendes Ord, der kastede saa grelt et Lys over, hvor flygtigt og tilfældigt deres Forhold var. Jeg kan jo dø i Morgen, og for Resten er jeg slet ikke saa vel-

havende, som Du tror. Se her — det er alt, hvad jeg i Øjeblikket ejer og har.

— Maa jeg se, sagde Ella og tog hans Tegnebog. Ti, tyve, tredive . . . halvtreds . . . hundrede Rigsdaler! Gud, at Du er saa rig! Saadan en Bunke Penge har jeg aldrig før set paa een Gang.

— Ak, lille Ella, sagde Søren og lo, Du skal se, de faar hurtigt Ben at gaa paa, især nu, da vi er to.

— Jeg mente det heller ikke, sagde Ella og sprang ned af Sofaen. Nu skal jeg gaa . . . men ækelt er det.

— Vel skal Du ikke gaa i det Vejr, Barn, sagde Søren og trak i sin Kavaj. Gør Du Dig nu blot i Stand, saa skal jeg hente en Vogn.

— Hvor Du er sød! sagde Ella.

Og hun trallede foran Spejlet. Og hun gjorde sig særlig fin; hun syntes næsten hun var som en af de fornemme Damer, der skulde i Teatret bare for at more sig, og ikke en lille fattig Figurantinde, der skulde gøgle for de andre . . . komme i Vogn! Naada, hvor Kammeraterne vilde gøre store Øjne.

Og Søren kom med Vognen. Han havde endda

købt et Par gule Roser under Vejs, som han stak i hendes Bryst, og han fik adskillige hede Kys bag Vognens Gardiner til Belønning, mens Karossen sligrede over Højbro.

— Jeg kommer naturligvis og henter Dig, sagde han, da de holdt ved Teatret.

— Vil Du ikke med ind?

— Ikke i Aften, sagde han. Det er jo næsten ingen Rolle . . . Du er kun inde et Øjeblik engang imellem. Men jeg holder her, saasnart Forestillingen er forbi.

Saa kørte han ud og gjorde en Del Indkøb og lod Vognen holde ved Mads Agerups Værtshus i Badstuestræde, hvor Kusken fik Ordre til at hente ham igen om to Timer.

— God Aften, Mads, sagde han fornøjet, da han traadte ind i den tomme Vinstue.

Der sad kun en sammenkrøben Skikkelse og drak Brændevin i den mørkeste Krog, og saa stod tykke Mads foran Ovnen og varmede sin brede Bag.

— Her er nok god Plads til mig, kan jeg se.

— Ak ja, sagde Mads, i det Gudsens Vejr. Naa, De ser jo helt munter ud i Aften; ja, saa-

dan er det, naar man holder sig til de gode Sager, de slaar ikke saa haardt.

— Har ingen af de andre været her?

— Ikke en Sjæl . . . men det er sandt, unge Herre, den Gamle var her i Eftermiddags.

— Hvad for en Gamle? spurgte Sø.ren ubehagelig berørt .

— Grossereren naturligvis — Fatter, sagde Mads Agerup.

Han var en stor Gavtyv — han havde med Vilje fortalt den Gamle om Sønnens Flothed den foregaaende Aften for at føle sine Folk paa Tænderne. Saa længe der var Kontanter paa Bordet, kunde det jo være ham lige meget, men hvis der skulde blive Spørgsmaal om Kredit, var det jo rart nok at vide, hvem der stod bag ved.

Men Mads havde ikke kunnet læse noget i Alexander Smits ellers saa aabne Ansigt; nu vilde han benytte Lejligheden til at pumpe Sønnen lidt paa Tomandshaand.

— Ja, jeg snakkede begribelig ikke noget om det i Gaar, sagde han lunt og puffede Søren fortroligt i Siden.

— Naa ikke det, sagde Søren afvisende. Da er jeg ellers gammel nok til selv at raade for, hvor jeg tilbringer mine Aftener.

— Begribelig, begribelig, sagde Mads hurtig. Det var ikke saadan ment; men det er jo saadan med de gamle, at de ikke altid holder af, at de unge flotter sig, selv om de har slidt to Par Spenderbukser selv.

— Min Fader har slet ikke noget at gøre med mine Pengeaffærer mere, sagde Søren og blev skamfuld i det samme ved at tænke paa den stakkels Sum, han havde i sin Lomme.

— Nej, jeg kan tænke det, sagde Mads. Kandidaten tjener vel godt ved Teatret?

— Jeg har taget min Afsked fra Teatret, sagde Søren og smilte. Han forstod nu, hvor Mads vilde hen og tænkte, det var ingen Skade til at imponere ham en Smule.

— Jeg lever af mine private Midler, lille Mads. Vil De maaske laane Penge af mig. Jeg har desværre kun et hundrede Rigsdaler eller saa hos mig; men jeg kan trække hos Salomon i Skindergade, saa snart han aabner i Morgen. Hvor meget drejer det sig om?

— Ha, ha, lo Mads og blev dygtig flov. Ja, Kandidaten spøger . . . men det var ikke saadan ment. Man bli'r jo immer litd nysgerrig unge Herre; det følger med Forretningen her, hvor

man hører og siger saa meget . . . et Glas af den gamle lyse, hvad? Mig Forlov at traktere?

Nu kom Adrian og Theobald . . . David og Goliath . . . de satte sig stilfærdigt i en Krog og bestilte stilfærdigt et Krus Øl, da de saa Mads Agerup sidde sammen med Søren. De stod temmelig højt anskrevet paa den sorte Tavle og vovede sig ikke gerne herned, naar her ikke var større Selskab, saa de kunde gøre nogenlunde Regning paa et Traktement.

Og medens Søren med et halvt Øre hørte efter Kromandens lune Passiar og indskød de nødvendige Bemærkninger, morede han sig med at lytte over imod Bordet, hvor de to unge Elever sad .. David ivrigt talende, Goliath godmodigt lyttende, men af og til afskærende den lille iltre med en temmelig rammende Bemærkning.

— Jeg holder absolut med Professor Heiberg, sagde David. De tre Eenheder maa der helst ikke viges fra . . . Tidens og Stedets og Handlingens.

— Naa Shakespeare sagde Goliath, han hoppede da godt rundt i det baade med det ene og det andet.

— Ja, Shakespeare, sagde den lille ærgerligt. Det er jo saa længe siden; hvis han havde levet nu, han var jo dog en halv Barbar.

Ak Gud ja, vist var Shakespeare en halv Barbar, Gud være lovet. Søren saa over mod Krogen, hvor den ensomme Gæst nu ikke mere sad sammenkrøbet i Mørket; han havde rettet sig og flyttet sig lidt længere frem imod Lyset. Søren havde straks set, hvordan det var fat med ham: nu havde han faaet saa meget Brændevin, at han ikke rystede længere, Æren og Livet var reddet for den Gang.

Og det foer et Øjeblik igennem Sørens Sind: Saadan vil Du maaske ogsaa blive. Engang vil Du maaske liste Dig i Skumringen langs Husrækkerne for at finde en mørk Krog i en Kælder, hvor Du kan drikke Brændevin, uden at nogen kan se, at Du ryster . . .

Han greb sit Glas og stødte det mod Værtens.

— Skaal Mads, sagde han, man bliver helt melankolsk af det Vejr. Mon ikke vore to Venner derovre vil gøre os Selskab. David og Goliath, et Glas Portvin, eller hvad vil I have? Flyt Jer herover . . .

Og David og Goliath lod Shakespeare og Enhederne være, hvad de var. Og satte sig hen ved det store Bord; nu syntes det vanskelige Ernæringsspørgsmaal at være løst for i Aften.

Saa kom Jomtou . . . han havde været paa sin Fribillet i Teatret, men var gaaet efter første Akt. Det var »Elverhøj«; han havde set det fem Gange; han kunde ikke mere holde det ud.

— Og saadan noget skal være dramatisk Kunst, brummede han, et Miskmask af Folkeviser og Hurrah og Elverpiger og Kongerøgelse . . . Bestillingsarbejde ved et Prinsessebryllup . . naa, man maa lade Mester Heiberg, at han er en dygtig Kok . . .

— Kok? foer lille David op. Heiberg? Tidens klareste Aand; De er ikke værdig at løse hans Skotvinge . . .

— Jeg gjorde det min Sæl heller ikke for en Mark, min lille Ven, sagde Jomtau. Ellers kan han være god nok for sig . . . men hvergang jeg ser Elverhøj, ærgrer jeg mig nu lige godt; det er ligesom noget i Stykket, der ikke er ægte. Dette her med de to Konger og de forbyttede Børn, hvad? En tynd Pind at koge Suppe paa.

— Hvad gaar De saa hen og ser det for? spurgte Søren.

— Musiken vel, sagde Jomtau og trak paa Skulderen. Kuhlau er jo dejlig. De kan tro, det Stykke var snart blevet taget af Plakaten, hvis

ikke Kuhlau havde gjort det udødeligt . . . nej, maa jeg bede om Vaudevillerne, det er noget Heiberg forstaar sig paa.

— Naa dog, sagde David iltert, det skulde De rigtig skrive i Deres Avis, saa vilde Heiberg blive glad.

— Ja, sagde Jomtau godmodigt, vi er allesammen i skidt Humør i Aften; det er det forbandede Vejr. Naa, min kære Søren Smit, De er nok ikke forknyt; jeg troede, De havde slidt Spenderbukserne op i Gaar. Er jeg inviteret med i Laget?

— Naturligvis, sagde Søren og slog ud med Haanden. Over hele Stuen, saa mange der vil.

Og den forhutlede Fyr i Krogen rykkede nærmere med lysende Øjne . . . skulde det ogsaa gælde ham? Han havde drukket for sin eneste Skilling og gruede for Natten.

Jo, det gjaldt ogsaa ham, naturligvis; han fik Rompunsch, saa meget han vilde have, og sov snart med Armene paa Bordet.

Saa kom de andre dryssende, en efter en, men Humør vilde der ikke komme; der er Tider, hvor selv den ædleste Drue ikke kan sætte Sindet i Svingning for mere end et kort Nu, hvor Ly-

stigheden bliver en Grimace og Sindet flakker søvnigt langs Jorden, som var der lagt Bly paa dets Vinger.

Nu var de to Timer saa gaaet, Vognen holdt for Døren, og Mads Agerup fulgte trods Vejret bukkende sin Guldfugl til Vogns- og lukkede Vogndøren efter ham med Huen i Haanden.

— Naa Mads, sagde Jomtau, da Værten kom ned igen, dèr har Du nok skudt Papegøjen, pluk nu ikke alle Fjerene af ham paa èn Gang.

— Naa, sagde Mads spydigt, det forekommer mig, at Redaktøren plukker sig et lille Nap selv, ellers skal der Kræfter til at plukke ham bar, Faderen er stenrig.

— De er Uvenner, sagde Jomtau drillende. Jeg véd det fra paalidelig Kilde, at den unge Søren ikke tør sætte sine Ben i det fædrene Hus. Pas paa, Du ikke gør i Nælderne, bitte Mads.

— Naa, hvad rager det mig, hvordan han staar sig med Faderen? sagde Mads. Han har jo Penge nok og er vel god for flere.

— Ja, Du har naturligvis forhørt Dig, din Skælm, sagde Jomtau og lo. Jeg er vis paa, at mig gav Du ikke Kredit for en Daler.

— Saamænd gjorde jeg saa, sagde Mads og strøg Vandet af Haaret. Redaktøren har immer været flink baade med det ene og det andet, saa med Maade . . .

— Bravo, sagde Jomtau, lad os saa faa en Bolle Punch til at drukne det forbandede Klima i.

— Jeg giver det halve, sagde Mads. Og staar først Bollen paa Bordet, kommer der nok Gæster til.

— — —

Da Søren og Ella var kommet hjem, tændte han alle Lysene i Stuerne og pakkede de Herligheder ud, han havde købt. Det var en hel lækker Souper, og en Flaske Champagne manglede ikke. Ella slog henrykt Hænderne sammen, da han havde dækket det altsammen op.

— Nej men Søren, sagde hun, saa flot har vi da ikke Raad til at leve, det er jo ligesom vi var Grever.

— Ikke hver Aften, sagde Søren, men i Aften er vi Grever, er det ikke første Aften her i vort Hjem? Skaal, lille Grevinde, og til Lykke med Debuten.

— Nej, Du er knusende sød, sagde Ella og

fløj hen paa Skødet af ham med Glasset i Haanden. Hun blev siddende dèr og spiste af hans Tallerken og madede ham og lod sig made og drak af hans Glas, dèr, hvor han lige havde sat sin Mund. Ak ja, hvad kan saadan et lille forelsket Pigebarn ikke finde paa?

De havde det grumme fornøjeligt, og Søren glemte virkelig for en Stund sine Sorger og sin Skam og sin Haabløshed; han var i det mindste ikke alene længere, han havde en lille Fugl, som vilde fløjte, naar han gav den Sukker, og som altid fløjtede mere end godt nok til ham.

Den næste Dag blev de liggende længe, Ella skulde ikke til Prøve den Dag, og Søren havde jo ikke noget at bestille.

Omme i Pilestræde, ved Morgenberlingeren og Kaffen, sagde Alexander Smit halvt bistert, halvt skæmtende til Madammen:

— Naa, Mutter, skal Du ikke hen og se til Kyllingen i Dag?

— Jeg véd ikke, sagde hun midt imellem Latter og Graad, for det var dog saadan en Lykke, at hun nu kunde tale med Alexander om Drengen og ikke mere behøvede at se til ham i Smug.

Men gaa derhen i de første Dage vilde hun nu alligevel ikke. Herregud, selv om de unge ikke var saadan gift, var det dog som en Slags Hvedebrødsdage for dem.

— Jeg kan ikke vide, naar vi har Salomon, sagde Smit lunt. Han lovede mig at se herom, saa snart Knægten havde været hos ham. Du skal se, det varer ikke ret mange Dage.

— Gid det var saa vel, sagde Madammen. Det var dog det værste, om han skulde gaa og sulte.

— Ja skæmtede Smit videre, om Doktor Ryge har Ret, saa skulde vi jo være glade til, om han svirede alle Pengene op lige med det sammie. Naa, Fyren kan nu vel heller ikke slaa større Sving, end som at Alexander Smits Kasse kan svare til.

Det var, som der var taget et Tryk af Hjemmet ved det, Dr. Ryge havde sagt i Gaar; alene det, at høre Smit spørge igen, endda gøre Løjer med Søren og det dér.

Jo, Madammen takkede sin Gud i sit stille Sind, og om Søndagen derpaa gik hun til Alters. — — —

— — Da Ella og Søren var kommet op, og hun havde faaet varmt og hyggeligt i Stuerne,

sad de ved Kaffen og dasede; de havde flyttet et lille Bord hen foran et af Vinduerne og saa ud. Regnen var holdt op nu, Luften klarede, det var ved at slaa om til Frost.

— Søren sagde hun, skulde vi ikke gaa en Tur nu i det Vejr?

— Lad os det, mit Barn, sagde Søren. Det fo'r ham et Øjeblik gennem Hovedet, at det var saa sin egen Sag at vise sig for meget med hende paa Gaden ved højlys Dag, det var jo ikke godt at vide, hvem de kunde møde.

Men han slog det hen; hun var jo nu hans Tilværelse, han skyldte ingen Regnskab, han kunde hilse frimodigt paa hvem som helst, for saa vidt da.

Og han bød hende Armen og førte hende ud over Langelinie.

Skæbnen vilde, at de paa Hjemvejen i Grønningen mødte Gudrun et Sted, hvor Vejen var for smal til, at de kunde undgaa hinanden. Søren følte det, som snørede Hjertet sig sammen i hans Bryst — han var lige ved at se til den anden Side og lade, som om han ikke saa hende.

Men han tvang sig og hilste høfligt.

Gudrun blev lidt rød, men hun bøjede Hove-

det med et venligt Smil, og lod sit Blik glide prøvende hen over Ella.

— Gud, hvor hun var sød, sagde Ella, da de var kommet forbi. Hvem var det?

— Det var — det var en ung Dame, jeg har været forlovet med engang.

— Nej, nu har jeg aldrig . . . slog hun op?

— Nej, det var mig, der hævede Forlovelsen; det var for Resten saadan en Slags Overenskomst.

— Er Du tosset, Dreng, udbrød Ella. Om jeg begriber, hvad Du vil rende med mig for, naar Du kunde have en Kæreste som hende.

Ellas plumpe og rørende Bemærkning satte ham i godt Humør igen, og da de kom hjem, satte han sig til at klimpre paa Spinettet og nynne smaa franske Viser for hende.

— Hvor Du er dygtig, sagde hun, jeg tror, Du kan alting. Jeg vilde ønske, jeg havde lært noget mere.

— Du er sød, som Du er, sagde Søren. Smaa Piger skal slet ikke vide saa meget.

Hen i Skumringen, da de havde siddet og næbbedes i Sofaen en Tid, gik Ella hen til Vinduet.

— Det er klingrende Frost, sagde hun. Uf, bare dog det vilde regne igen eller fyge ned med Sne, saa man ikke kunde se en Haand for sig.

— Nej, men hvorfor dog? sagde Søren. Du skal jo paa Teatret i Aften, og i Gaar var Du jo netop saa ulykkelig over Vejret.

— Ja, men det var saa morsomt at køre, sagde Ella surmulende. Og hvis det nu var rigtig slemt Vejr kunde det jo være, Du gav en Vogn igen.

— Lille Sisken, sagde Søren og lo. Du er forfærdelig sød. Du skal faa en Vogn i Aften og hver eneste Aften, naar Du skal paa Teatret, saa længe jeg har en Skillnng i Lommen, er Du saa glad?

— Søren sagde hun og sprang hen paa Skødet af ham, Du er jo tosset, men Du véd ikke, hvor jeg knuselsker Dig.

Ella fik sin Vogn denne Aften og den næste, og Kammeraterne var ved at revne af Misundelse, det var næsten det morsomste af det hele; om det saa var Grev Schulenburg, som lige havde arrangeret en Udpibning af Bournonville, fik han Kig paa hende og begyndte at gøre Kur til hende bag Kulisserne. Hun blev ogsaa køn-

nere for hver Dag, hun straalede af Lykke og Velvære.

Og Dagen igennem havde de det fornøjeligt hjemme; men i daarligt Vejr, naar der ingen Prøve var, kunde Tiden falde hende lidt lang; og Søren, som var begyndt at granske i sine Bøger igen, var jo ikke lige oplagt til Løjer.

Og Aftenerne, de mørke Aftener, naar hun ikke skulde optræde, kunde oprigtig talt være dygtig kedelige.

— Søren, sagde hun en Dag og satte sig paa hans Skød, vi lever saa alene altid, skulde vi ikke gøre et Selskab en Gang?

— Du siger minsandten noget, sagde Søren. Men . . .

Og han viste hende sin Tegnebog, hvor der ikke var mere end en eneste Tidalerseddel tilbage.

— Gud, sagde hun, har Du ikke flere Penge? Men skidt, i Overmorgen er det Kvartal, saa faar jeg min Gage.

— Femogtyve Daler, spøgte han.

— Ja, sagde hun fortrydeligt, det kan vi da nok gøre et lille Gilde for.

— Ja, sagde Søren og lo, og skal vi saa bagefter leve af at bide Negle?

— Det var da ogsaa kedeligt, sukkede Ella. Det kunde have været saa morsomt; tror Du slet ikke, Du kan skaffe Penge?

— Jo naturligvis — Masser. Jeg skal hente dem allerede i Morgen, tænk Du bare paa, hvem Du vil have bedt med.

— Hvor Du er sød, sagde Ella og tænkte slet ikke over, hvor han vilde skaffe Pengene fra, og om det maaske vilde falde ham svært.

Han krympede sig unægtelig lidt ved det; men han havde i samme Øjeblik besluttet at gaa til Salomon i Skindergade. Han havde altid vist Tanken fra sig som umulig, han vilde ikke trække paa Faderens Pung før i den yderste Nød, det vilde jo dog være det samme som en ydmygende Erkendelse af, at han havde lidt et Nederlag, og at han var ude af Stand til at ernære sig selv.

Men nu var han jo for saa vidt i den yderste Nød, hans Nederlag var aabenbart for alle. Og naar det kom til Stykket, var det jo da hans egne Penge, der var stillet til hans Raadighed af Faderen, ud af en Formue, der en Gang blev hans.

Den næste Formiddag skød Søren Hjertet op i Livet og begav sig paa Vej.

Der laa omtrent midt i Skindergade et lille, toetages Hus, der saa ud, som om det var dødt. Ud til Gaden viste det kun en lukket Port — fine, store, brunmalede Luger og øverst en Hejsearm, hvorfra et halvraaddent Tov med en rusten Jernkrog hang melankolsk ned; den kendte ikke mere til Bevægelse, uden naar Vinden fik den til at svinge formaalsløst frem og tilbage eller skratte mod Muren.

En Fremmed vilde ikke let falde paa, at der boede Mennesker i dette Hus, der syntes at være en glemt Rest af en Købmands Fallitbo. Men Søren vidste, at Salomon havde indrettet sin Hule her, Særling, som han var. Inde i Gaarden gik der en udvendig Trappe med et skrøbeligt Rækværk op til en lille Stue, der ved en simpel Bræddevæg var skilt af fra det store Pakrum. Dér boede Salomon, derfra ledede han sine Forretninger, og dér vidste hans Forbindelser, at de kunde træffe ham til enhver Tid.

Der lugtede ikke godt i Gaarden. En af Salomons Forretninger var nemlig den, at han opkøbte Kludesamlernes Varer, og det flød i

Gaardsrummet med gammelt Jern og Dynger af afgnavede Ben. Forøvrigt var han en hovedrig Mand, en Slags Vekselmægler for Storkøbmændene i Staden, og han financierede selv flere solide oversøiske Foretagender.

Søren kendte Vejen, han havde som Dreng besørget mangt et Ærinde for Faderen til den gamle Jøde; han entrede op ad Trappen og bankede paa.

— Herein! snerrede en spinkel Stemme. Og Søren traadte ind.

Salomon stod ved sin Pult henne ved Vinduet og skrev. Han skævede kun over Brillerne for at se, hvem der kom, saa skrev han uforstyrret videre, fem Minutter . . . ti . . .

— Du Gott und Vater, sagde Salomon og drejede Hovedet halvt, har det da saa forskrækkelig Hast? Nu kommer jeg, nu kommer jeg.

Han tørrede det skrevne omhyggeligt af med Trækpapiret, slog Pennen godt af og tørrede den i Foret af sin Frakke. Saa tog han en stor Skildpaddes Snusdaase fra Pulten og vendte sig mod sin Gæst; han snusede ustandselig, mens han talte, og stødte hele Tiden Tommelfingeren op mod Næsen.

— Hu — hu — hu — hvad var det saa? Den ærede Herres Navn?

— Mit Navn er Smit, Søn af Grosserer Alexander Smit.

— Hu, hu, hu . . . nej, var det det? Saa det var lille Søren? Ja, ja, ja. Tiden gaar, min unge Mand, og vi bliver ældre Aar for Aar, hu, hu — tag Plads, unge Herre, tag Plads. Og hvad var det saa til Tjeneste?

— Min Fader har maaske forberedt Dem paa mit Besøg?

— Forberedt og forberedt; maaske kommer den Søren, har han sagt, det er mange Aar siden, og nu er De her altsaa, og hvad var det saa?

— Jeg vilde gerne trække paa Dem.

— Trække paa mig? Hu, hu, hu; der er mange i København, som vilde give meget til, at de kunde trække paa mig, unge Mand, træk De mal væk. Hvor meget?

— Hvor meget kan jeg trække? spurgte Søren ikke uden Ængstelse for Svaret, deraf afhang jo nu foreløbig hele hans Fremtid.

— Hvor meget De kan trække, hu, hu, hu — vil De ikke have en Pris? Tja, trækker De ti

Daler, saa faar De dem, trækker De hundrede, saa faar De dem ogsaa, og trækker De Totusinde, saa faar De dem ogsaa; men hvad skulde en ung Mand som De vel med to Tusinde Rigsdaler paa én Gang? Skal De maaske rejse?

Det fo'r Søren gennem Hovedet, at nu kunde han virkeliggøre sine Drømme, nu var han rig nok, han kunde hæve alle sine Penge, rejse til Paris og være hos Lucile.

Men nu var der jo Ella, han kunde ikke lade hende i Stikken, var ogsaa kommet til at holde af hende. Og der var Moderen ,og Faderen med, han havde dog været god imod ham ved at sørge saa rigeligt for ham, han kunde ikke gøre ham den Sorg, det dog sikkert vilde være ham, om hans eneste Søn drog af Landet.

— Jeg vilde gerne have fem Hundrede Daler, sagde Søren.

— Fem Hundrede Daler kan De faa, sagde Salomon. Vil De kvittere her, hu, hu ,hu . . . vær saa god, en, to, tre, fire, fem . . . havde det været Tusinde Daler, saa havde jeg maattet bede Dem komme igen i Morgen. Adieu, adieu unge Mand.

— Og jeg kan altsaa trække paa Dem igen, hvis . . .

— Træk De mal væk, hu, hu ,hu, adieu, adieu.

Salomon smækkede Laasen i, da Døren havde lukket sig efter Søren.

— Forstaar man sig nu paa den Alexander Smit? sagde han til sig selv. Man har altid anset ham for en fornuftig Mand, og nu — fem Hundrede skønne Daler! Til hvad? Til Handel og Formering og alt det, den gode Gud har skabt en Daler til? Nej nej, til Vin og Liderlighed og Mas—ke—ra—de — ptøj! Hu, hu, hu . . . kommer det mig ved? Jeg maa derover.

Salomon greb sin Hue, laasede sin Dør og begav sig paa Vej til Pilestræde, mens han hele Tiden mumlede for sig selv: — Fem Hundrede Daler, fem Hundrede i Dag, fem Hundrede om en Maaned, kommer det mig ved?

Salomon bev ført ind i den lille Bagstue bag Butiken, mens der gik Bud efter Smit, som var ovenpaa. Den lille Jøde skuede velbehageligt ud i Luften; her lugtede herligt af alle de Varer, Jorden havde frembragt, Skind og Ost og Kød og Tran og Tælle; her var ikke for fem Hundrede Daler Møbler i Alexander Smits Kontor, nej, gammelt Kram, men den Krak dér havde han slidt sine Bukser blanke paa, mens han

tjente en Formue til lille Søren, ja . . . naa, kom det saa Salomon ved?

Smit saa spændt paa Salomon, straks han traadte ind.

— Naa? sagde han.

— Ja, sagde Salomon.

— Hvor meget?

— Fem Hundrede.

Smit gned sig i Hænderne, men sagde saa forskrækket:

— Det var mange paa én Gang, han vil da vel ikke rejse?

— Det tror jeg ikke, han sagde da nej, hu hu, hu . . .

Salomon havde faaet den kære Daase frem af Frakken.

— Han vilde nok prøve sig lidt frem, tror jeg, se, hvor langt Papa vilde gaa, hu, hu, hu — og hvor langt vil Papa saa gaa?

— Det har jeg jo sagt Dem, Salomon, to Tusinde Rigsdaler — foreløbig.

— Netop ja . . . foreløbig, sagde Salomon. Men, hu, hu, hu, hvis han saa vil have to til?

— Ja, om han saa vil have tyve, bare jeg straks faar at vide, hvor mange han har trukket.

— Blanco kredit, nikkede Salomon. Hu, hu, hu, naa ja, kommer det mig ved? Ellers noget til Tjeneste, Hr. Grosserer?

— Hør, Salomon, sagde Smit, kender De ikke saadan en — en Agent?

— Hvad er en Agent, Hr. Smit? Hu, hu, hu, De er en Agent, Hr. Smit, jeg er en Agent, jeg kender mange Agenter; mener Grossereren maaske en kongelig Agent?

— Snak, Salomon, sagde Smit. De forstaar mig jo godt, saadan en Agent, som paatager sig at skaffe en noget at vide, ikke sandt, jeg vilde gerne holde Øje med Sønnen, forstaar De, vide, hvad han foretager sig og saadan.

— Jeg forstaar, sagde Salomon, hu, hu, hu, man vil vide, hvad de fem Hundrede Daler gaar til; meget vel.

— Vist ikke nej, sagde Smit ærgerlig. Han maa ikke generes paa nogen Maade, jeg vil slet ikke have ham spioneret ud, men jeg vil gerne vide det, Salomon, saadan at jeg kan hjælpe, hvis der er noget.

— Meget vel, sagde Salomon, det skal blive besørget, hu, hu, hu . . . ja, saa kommer jeg her, naar der er noget.

— Tak, sagde Smit og gik op for at fortælle det til Mutter.

— Ja, sagde han og kløede sig bag Øret, hvis at Doktoren har Ret, saa gaar det jo, som det skal — jeg kan ellers ikke vide, hvad Drengen vil med saa mange Penge paa én Gang, naar at han ikke vil rejse? Men det sagde han nej til, mente Salomon.

— Ja, hvem kan vide, hvad han har for? sagde Madammen eftertænksomt. Kanske han vil grunde et Institut.

— Nej, véd Du nu hvad, Mutter, sagde Smit og kunde ikke bare sig for at le. Naar man lever sammen med en bitte Tøs fra Teatret, kan man pine Død ikke grunde et Institut, eller vilde Du kanske sætte din Datter i Skole dér, hvis at Du havde en?

— Naa ja, hvad, sagde Madammen, saa har han vel noget andet for, der gaar jo saa meget rundt i hans Hjerne.

— Ja, sagde Smit, det er sgu ikke saadan og ha' en studeret Søn. Men lad ham trække, naar bare, at han ikke rejser.

— Aldrig, sagde Madam Smit overbevist. Det kunde aldrig falde Drengen ind og rejse uden at varsko mig, og jeg skal nok faa ham fra det.

— Godt og vel, sagde Smit, jeg stoler nu ellers mest paa Pigebarnet. Hun kan jo ikke saadan komme fra Teatret, saa hun er dog som et Slags Tøjr.

Ud paa Eftermiddagen kom Doktor Ryge ind for at købe en Pølse og en Stump Ost.

— Hvordan gaar det? sagde han.

— Ja, hvordan gaar det? sagde Smit. Doktoren maa vel være den, som véd mest, siden at Fruentimmeret er ved Teatret.

— Dér gaar det storartet, sagde Ryge. Hun baade kommer og bliver hentet i Landauer, og hun ser saa fornøjet ud, at jeg behøver slet ikke at se op til Søren, jeg véd, han er forelsket til op over begge Øren og parat til at gøre alle mulige Dumheder; men hvordan gaar det med Pengene? Er han krøbet til Korset og trækker paa den faderlige Pung?

— Aa jo, sagde Smit, jeg kan ikke klage.

— Godt, sagde Ryge. Det er et stort Skridt fremad. Saa har han ingen nye, ærgerrige Planer, Storhedsvanviddet er gaaet af ham, han har slaaet sig til Ro med den lille Ella Hansen.

— Bare han nu ikke bliver hængende dér, sagde Smit. Det kunde jo blive for hedt, det ogsaa.

— Aldeles ikke, sagde Ryge overbevist. Hvis han ikke bliver ked af hende, saa render hun fra ham, hun egner sig ikke for ægteskabelige Forhold, jeg har set mange af den Slags i min Tid.

— Naa, sagde Smit, en Guldfugl slipper man jo ikke saadan.

—Saa kan De jo lukke for Pungen i rette Øjeblik, sagde Ryge. Jeg skal nok sige til. Hvor meget har han trukket?

— Fem Hundrede Rigsdaler.

— Død og Pine, han er jo en rigtig Grandseigneur, jeg ventede mig jo nok noget af ham.

— Jeg kan bare ikke faa i mit Hoved, hvad han vil med de mange Penge.

— Hør nu, Smit, sagde Ryge. Hvad man har, det har man, ikke sandt?

— Jo saamænd.

— Og skulde De trække, saa vilde De hverken trække fem eller ti eller tyve Daler, det kunde jo se ud som et Slags Laan, og hvor langt kom man med det?

— Nej, det kan være rigtigt.

— Han har villet dupere Salomon, sagde Ryge. Han har ikke villet have en Fedtskilling,

han har villet vide, om han havde en ordentlig Kredit, ellers kunde Salomon for hans Skyld rejse og ryge — har jeg ikke Ret?

— Jo, Pinedød, sagde Smit fornøjet, set saadan som Købmand har han jo baaret sig rigtigt nok ad.

— Og saa gider han begribeligvis heller ikke rende hos Salomon hver Uge, sagde Ryge. Jeg synes, han har gjort sine Sager godt. Men De maa jo selv vide, hvor langt De har Raad til at gaa.

— Raad? sagde Smit og stak Tommelfingrene i Ærmegabene. Aa, Drengen pumper vel ikke mig læns for det første, og saa er det da hans egne Penge engang, om saa skal være.

— De er en flink Mand, Smit, sagde Ryge, og De er en lykkelig Mand. Tænk, at De har Raad til det! Hvis nu jeg havde en Søn, som fik den Slags Nykker, jeg kunde Pinedød ikke give ham fem Hundrede Daler, bare han fløjtede.

— Naa nej, sagde Smit selvtilfreds, men saa er Doktoren jo ogsaa en lærd Mand, som har givet sine Børn en bedre Opdragelse, end en anden én har kunnet. Mutter og jeg, vi har jo væ-

ret mest optaget af Butiken, og hvad Bøjerne satte i Hovedet paa ham, det har vi jo ikke saadan kunnet kontrollere.

— Derfor har De ogsaa Raad til at betale nu, sagde Ryge. Jo vær De glad, at De er rig. Og hvem har gjort Dem rig, Smit? Det har jeg og de andre fattige Stakler — for De er nu for dyr med den Ost — kan jeg faa den en Skilling under i Dag?

— Under? sagde Smit og slog sin Haand i Doktorens, saa det sang i de to kraftige Næver. Doktoren kan bare gaa hjem, saa skal jeg sende . . . Mutter forstaar nok at sætte en Pakke sammen, ha, ha, — ja, uden Fortrydelse, det er godt ment, det skal være der om en halv Time eller saa.

— Tak, som byder, sagde Ryge og lo. For jeg har skam ingen Salomon, jeg kan trække paa.

— — — —

Søren var egentlig ikke rigtig glad, da han gik fra Salomon med de 500 Daler i sin Lomme. Nu vidste han altsaa, at Faderen havde aabnet ham en meget betydelig Kredit, netop i det Øjeblik, da han skuffede alle Faderens Forhaabninger og brød ud af Hjemmet for at løbe

efter et lysende Kald, der nu havde vist sig blot at være en lokkende Lygtemand — netop da havde Faderen sørget saa rundeligt for ham, at han ikke let kunde komme i nogen Nød.

Og det var Penge, som Faderen havde tjent sammen Skilling for Skilling, Daler for Daler, i sit Ansigts Sved, uden selv at stille større Krav til Livet end en Bid god Mad og en Dram og en Tur til Kirsten Pil, naar det gik højt — uden et ondt Ord fandt han sig nu i, at disse Penge blev spredt for alle Vinde af hans Søn, som ingen Ting gad eller kunde.

Han var i saa daarligt Humør, at han ikke havde Lyst til at gaa hjem lige straks, han vendte om og kiggede ind til Mads Agerup i Badstuestræde, hvor hele »Banden« var samlet.

De sad hver med et Krus Øl, Mads trippede op og ned med Hænderne paa Ryggen, et Tegn paa, at Humøret ikke stod højt; men det kan nok være, Ansigtet klarede op, da Søren viste sig i Døren.

— Goddag, Goddag, Hr. Smit, sagde han — skal det være af den gamle — til hvor mange?

— Over hele Stuen ad Libitum, sagde Søren og smed sig træt paa en Stol. Lad mig faa no-

get ordentligt Rhinskvin. Naa, kære Hr. Jomtau, er der noget nyt i Staden i Dag?

— Ja, Død og Pine, sagde Jomtau, Slagter Jensen omme i Pederstræde har hugget sig i den ene Fod med en Økse i Dag — han sigtede efter Hovedet paa sin Kone, men eftersom han var fuld, ramte han ved Siden af, og nu gaar hun og plejer ham med Omslag.

— Der burde være en Daarekiste for den Slags Folk, fo'r lille David op, som ikke kan beherske sig, saa snart de faar lidt i Hovedet.

— Det kan Du jo heller ikke, sagde Goliath og lo, mens han drak, saa Vinen sprøjtede ud — Smedens Hanne derhjemme ser jo ud, som om hun skulde have Tvillinger.

— Arian, fo'r David op, Du er en — en — en Gris, det er Du!

— Og Du er en — en — en — Raket! efterabede Goliath godmodigt. Det er saamænd ikke godt at vide, hvad Du fandt paa, hvis Du havde en Økse i Haanden.

— En Slynge, raabte Jomtau, det var med en Slynge, den liden David fældede den frygtelige Kæmpe.

Og det blev et lille, solidt Formiddagssold,

som slugte adskillige Flasker Drue — men Søren var ikke i Humør, han brød tidligt op.

— Bliv bare ved, Børn, sagde han, da han gik — paa min Regning, Mads.

Han gik hjemad, saa optaget af sine Tanker, at han slet ikke tænkte paa, han ikke havde betalt; nu skulde han jo ogsaa derned i Aften igen.

Men Mads blev betænkelig.

— Allerede? sagde han til sig selv. Skulde han allerede trænge til Kredit? Det er vist bedst at forhøre lidt inde hos Salomon i Skindergade; han kendte Vejen godt nok, eftersom han erlagde sin Husleje dér hvert Kvartal, og den var netop forfalden i Morgen. Han fik Karlen ude fra Vinkælderen til at passe Forretningen og stak derover med det samme.

— Hu, hu, hu, snusede Salomon og saa strengt paa Mads, da han traadte ind, det er ellers først i Morgen, min gode Mads Agerup.

— Undskyld, Hr. Salomon, sagde Mads ydmygt, det passede mig nu bedre i Dag, værsaagod — og saa vilde jeg ærbødigst spørge — De kender den unge Hr. Smit — Grossererens Søn fra Pilestræde?

— Kender og kender? Hu, hu, jeg kender saa mange Mennesker — hvad er der med ham?

— Jeg vilde gerne vide, om han er god for et Beløb?

— Han er i Gæld til Dem, kan jeg tænke?

— En Bagatel, men man vil jo gerne vide —

— Hu, hu, hu — jeg vil sige, han kom her og bad mig om ti Tusinde Daler, sagde Salomon og saa gennem tykke Mads, som om han var Luft, saa vilde jeg sige til ham: Jeg har ikke saa mange før i Morgen, Hr. Smit. Men i Morgen vilde han faa dem — adieu Hr. Agerup, det gaar altsaa godt med Forretningen, kan jeg forstaa? Ja, ja, det er meget godt, man er forsigtig.

Da Mads kom hjem, sad Banden der endnu — han var saa betaget af, hvad han havde hørt, at han gav Champagne.

— Naa, sagde Søren, da han kom hjem, har Du saa bestemt, hvem Du vil have med til Gildet?

— Har Du faaet Penge? sagde Ella og fløj ham om Halsen.

— Masser; hør véd Du hvad, her er jo Plads nok til en Snes Stykker, naar vi slaar Stuerne sammen og møbler lidt om paa det, hvad? Saa

tager jeg mine Kammerater nede fra Vinstuen med, og Du sørger for Damerne.

— Uh jo, sagde Ella, jeg havde Lyst til at bede dem allesammen. Gud, hvor de vil ærgre sig.

— Fru Heiberg kommer nu ikke, sagde Søren og lo. Men maaske Du kan faa Jomfru Wernig til at være saa nedladende, hvad? Og hør, se nu at faa nogen rigtig søde Piger med, saa her kan blive lidt morsomt — lad os nu prøve at flytte om.

Og de ordnede om og blev enige om, at der var meget, der maatte anskaffes — Service havde de jo heller ikke.

— Maden og det hele tager vi fra en Kafé, sagde Søren. Du skal ikke have alt det Vrøvl — lad os nu køre rundt og købe, hvad vi ellers har Brug for.

Søren fik fat i Vognen, og de gjorde de nødvendige Indkøb af Stole og Tæpper og Lys og Vin.

— Og saa skal vi tænke paa Dig selv, sagde Søren. Du skal jo ogsaa pyntes lidt op — nu kører vi ned til Jomfru Rasmussen i Vimmelskaftet.

— Gud, sagde Ella og slog Hænderne sammen i Henrykkelse, den lille, tykke Louise — hende med Prins Fritz? Jeg kan huske hende endnu fra Balletten — det bliver Sjov Du.

Og Ekvipagen holdt foran Louise Rasmussens Butik — den senere Grevinde Danner kendte ingen af dem, hun ekspederede med urokkelig Værdighed. Ella blev fin som en Prinsesse. Og de kørte til Juveleren. Ella var ude af sig selv af Forelskelse i sin Ven, og Søren var to Hundrede Daler lettere, da han kom hjem.

Men han nød det, han var ligesom Drankeren, der er ulykkelig over, at han drikker, og derfor skynder sig at faa alting drukket op, saa véd han, det er forbi, han har ikke mere i Morgen.

Om Aftenen trakterede han som sædvanlig i Vinstuen og inviterede hele Banden hjem til i Overmorgen, da havde Ella fri fra Teatret. Mads Agerup var et eneste Smil, og var næsten ikke at formaa til at modtage sin Betaling, det kunde saa godt vente.

To Dage senere samledes de saa alle i Sørens Stuer, der ikke var til at kende igen; de tænkte, disse Scenens Børn, hvor det vel kunde være, at her var saa langt festligere end i de Saloner, de

undertiden bødes til Selskab i? Dér var dog alt saa meget kostbarere og rummeligere end her. Men det var, fordi der altid blev noget af et Hjem, hvor Søren var, om han saa lavede nok saa meget om paa sine Stuer — der var noget af ham selv i den Maade, hvert Møbel stod paa og hvert Tæppe laa, han havde indrettet alt til denne Aften, som skulde han bo her i mange Aar.

Og herlig Mad var bragt fra en af Byens bedste Restaurationer, der var nok af god Vin, Stemningen blev hurtigt animeret. Men hvordan det nu var, Tonen var alligevel en anden, end paa Vinstuen eller ved de galante Selskaber, Teaterfolkene var vant til.

— Her er jo henrivende, sagde Jomfru Wernig, som virkelig efter nogen Betænkelighed havde indvilget i at komme til Stede. Hun sagde det ikke højt, men hviskede det til Füssel: Hvordan mon den lille Smit bærer sig ad med det? Grev Schulenburgs Fester er ikke nær saa morsomme; den lille Ella kan rigtignok sige, at hun har skudt Papegøjen.

— Ja, sagde Füssel, Søren Smit har baade Penge og Kultur; det er sjældent, de to Varer findes paa samme Lager.

Og Jomtau rejste sig med løftet Pokal og improviserede paa Heksametre:

Hil Dig, Du Gudernes Yndling
hvem alle Naturkræfter kroned' —
Snillet og Skønheden, Rigdom og fyrsteligt
Sind —
vennesæl samler Du Kunstnernes tørstige
Skare,
mætter og læsker med Gavmildhed Skyggernes Børn —
oftest er Rigmanden dorsk, Guldet er Støv
ihans Hænder
— leve den Yngling, som kækt og olympisk
Guldet gav Liv —

Søren rejste sig midt under Leveraabene og slog to Glas mod hinanden, indtil der blev stille.

— Tak, Jomtau, sagde han med et venligt Nik — maa jeg nu have Lov til at sige et lille Vers frem, jeg kom til at tænke paa netop nu?

— Bravo! — hør! —

De saa alle forventningsfuldt lyttende og glade paa Søren, der ogsaa saa køn og indtagende ud, som han stod dér for Bordenden med

tilbagekastet Hoved og Ansigtet let rødmende af den gode Vin under det bølgende, lyse Haar.

Og Søren sagde stilfærdigt, med sit Blik dybt sænket i Ellas:

Jeg flakked' som en fremmed, pjusket Fugl
fra Sted til Sted, forstødt af mine egne;
men der var ikke Fred i noget Skjul,
og ene var jeg, ensom alle Vegne.

Du var en fremmed Fugl, med pjusket Ham
som jeg, og Du fløj ind i mine Stuer
og bygged' Rede dér. Er det din Skam?
O, Du er mere værd end mange Fruer!

Du lille Fugl, hav Hjertens Tak! Jeg véd
ej, naar Du atter Vingen ud vil brede.
Men Tak nu for dit Mod, din Kærlighed!
Tak for hver Dag, Du bliver i min Rede!

Der blev ganske stille i Stuen, da Søren havde endt sit Vers. Alle saa de mod Ella, der sad blussende og saa paa Søren. I dette Øjeblik elskede hun ham virkelig; hun var stolt af ham;

hun var ham taknemmelig — hun var hans nu og til alle Tider, naar han vilde. Ja, mere dyb og ægte Kærlighed kunde sandelig ikke rummes i et let og flygtigt lille Hjerte som hendes.

— Skaal, Ella! sagde Søren og rakte sit Glas over mod hendes. Og nu klinkede de alle med Ella; Munterheden brød løs igen — men der var flere end én af de smaa Balletdamer, som havde Taarer i Øjnene.

— Han er sgu noget af et Geni, hviskede Stramboe til Füssel. Maaske han gaar hen og bliver til noget som Digter.

— Ja, sagde Füssel, som Skuespiller vilde han aldrig være naaet frem; men Aand er der sandelig i ham.

Og nu kunde Jomtau ikke dy sig længere; han havde en Svaghed for at deklamere Vers, naar Vinen fo'r i ham:

Hil Dig, Mæcenas, vid, her fandt Du dit
rette Kald —
her skal Du sidde og kærtegne ømt din
Veninde,
lægge i Skumringens Time kosteligt kun-
stige Rim,

samle til Fest dine Venner, naar Timen er inde.
Rig skal Du vorde, og rig skal Du gøre os andre,
her i Lyksaligheds Tempel skal Glædernes Kilde
evigt udspringe for Dig og for hver, Du kalder din Ven —

— Du vrøvler, Jomtau, sagde Stramboe og trak ham ned paa Stolen.

Men Sørens Ansigt var blevet mørkt igen — for Jomtau havde jo Ret. Her havde han fundet sit rette Kald. Det var det eneste, han duede til. At hvile som Paris hos Helena, medens Trojanerne kæmpede — at sløse Tiden hen, medens de andre kæmpede for Kunsten og Brødet — fyrstelig Gæstfrihed for de Penge, en anden havde tjent — som to gamle Mennesker havde slidt sammen Skilling for Skilling, for at han kunde blive noget stort . . . aa

Han knugede Glasset mellem sine Fingre, som om han vilde knuse det. Saa løftede han det højt og raabte gennem Larmen:

— Venner! En Straf for den, som holder en

Tale — han har at bøde en Mark til Bombebøssen! Den, som siger et alvorligt Ord vil have at tømme en Flaske Champagne i et Drag, om han ikke vil udstødes af ærligt Kompagni — Bachanal! mine Venner! Gyldent skal Vinen strømme om Guden Evans Fod, og han skal le af de Ord, som udgaar af vor lallende Mund — drik dog! Se, det hele Kompagni af Flasker staar jo endnu næsten urørt langs Væggen .

Og Lystigheden begyndte at blive til Vildskab. Man var færdig med at spise nu, der blev ryddet af Bordene, Selskabet opløste sig i Grupper og Par. Henne ved Vinduet stod Jomfru Weiner, der var blevet helt kaad, og trak Gardinerne til Side.

— Nej, raabte hun pludselig og klappede i Hænderne, det sner, det sner . . .

Og de fo'r til Vinduerne allesammen. Medens de havde spist og drukket og sunget og vrøvlet, havde den reneste, hvideste Sne lagt sig i et tykt, blødt Lag over Gaden. Ikke en Vind rørte sig; det var den herligste, lette Frostluft, og Sneen blev ved at drysse i bløde, fine Fnug.

— Mine Damer! raabte Søren, Kammerater! I er mine Fanger her — ingen vover at gaa

udenfor disse Døre, før jeg er kommet tilbage . . . David og Goliath, I gaar med mig . . .

— Gud maa vide, hvad han nu har for, sagde Füssel, da han var ude af Døren med de to unge.

— Det bliver nok noget Sjov, sagde Ella. Skænk dog et Glas Likør, Mariane. I maa virkelig sørge for Jer selv, lille Børn, jeg kan ikke overkomme at passe paa Jer allesammen paa én Gang.

En Times Tid senere, da Trætheden allerede havde begyndt at melde sig, og de fleste Damer var faldet til Ro paa Skødet af deres Kavallerer, klingrede og klingrede det af Bjælder nede paa Gaden. Søren og de andre havde banket Vognmændene op og for gode Ord og Betaling faaet dem til at trække Kanerne frem.

Jomfru Wernig hvinede af Henrykkelse, og de kom allesammen i Tøjet i en Fart — Ella var aldeles henrykt, det var alt det, hun huskede at faa Lysene slukket og Døren lukket — hun smuttede op i Slæden til sin Ven.

Og nu gled Toget ud over Østerbro, ud ad Strandvejen. Det var blevet ud paa Morgenen. Sneen var holdt op at falde, og Himlen klarede op — det funklede af Stjerner i den lette Luft,

nu da Morgenkulden begyndte at bide til . . . men ingen frøs. Søren havde være oppe og sørget for Flaskefoder, medens de andre gjorde sig i Stand, og han lod af og til Toget holde for at gaa rundt og skænke fra Kane til Kane.

I strygende Fart gik det ind under Dyrehavens bladløse Bøge, som i Nattens Løb havde faaet hvidt Løv og straalede stolt op i det graanende Morgenskær.

Og tilbage fløj Slæderne til Slukefter, hvor Værten blev banket op og fik nok at gøre med at lave Kaffe.

Ved Vibenshus fik Søren skaffet Frokost, og det var opad Dagen, før der blev tænkt paa Opbrud til København.

Der skulde være Prøve paa Teatret Klokken tolv, og præcis paa Slaget svingede Kanerne op foran den gamle Kasse paa Kongens Nytorv og satte de selskabsklædte Damer og Herrer af. De Spaserende stod og maabede og betragtede dette uvante Optog, og der blev jo et Liv inde paa Teatret, da de snepudrede, muntert pludrende Aktører og Aktricer kom stormende ind.

— Hvad er det for Optøjer? sagde Dr. Ryge barsk. Han var i daarligt Humør, fordi der hav-

de været en Fejl i hans Regnskab, og han havde faaet en spydig Reprimande fra Kammerherren.

Men Ella sagde:

— Undskyld, Hr. Doktor, men Søren har givet saadan en morsom Fest. Vi har kørt rundt i Kane den halve Nat i Dyrehaven, og jeg véd ikke hvor . . .

— Er det Søren? sagde Ryge, og hans Ansigt klarede op. Se mig til den Knægt — naa, mine Damer og Herrer, men nu er Festen forbi.

Om Eftermiddagen, da Prøven var forbi, saa han ind til Smit og sagde:

— Det gaar storartet — Grev Søren har i Nat kørt det halve Teater rundt i Kane — Pokkers Knægt — Tak for Pakken i Gaar, lille Madam, den var krabat.

Rygtet om Sørens Fest fløj Byen rundt og lagde en Nimbus om Sørens Navn. Salomon afgav nøjere Beretning om det hele Gilde til Smit. Og den gamle var i Grunden ikke lidt stolt. For det kastede jo Glans over ham og Huset, at Søren *kunde* gøre saadan noget. Han kunde godt lide, naar han sad paa en Vinstue, hvor han var kendt, at høre Folk hviske:

— Du, det er ham, den rige Smit — Du véd, ham, hvis Søn . . .

Et Par Uger efter, da Ella havde været tidlig oppe og gøre Indkøb, og Søren først vaagnede ved hendes Hjemkomst, sagde hun:

— Aa, Søren, der er helt Foraar i Luften i Dag, det kunde være morsomt at komme lidt ud paa Landet, der er ingen Prøver eller noget i Aften heller.

— Det kan vi jo godt, sagde Søren og gabede. Skal jeg sige til om Vognen?

— Skal vi ikke tage de andre med? sagde Ella. Det var saa sjov sidst, og naar vi nu kørte rundt og samlede dem sammen, hvad — saadan rigtig kom bag paa dem —

— Død og Helvede, sagde Søren og sprang ud af Sengen og famlede rundt i sit Tøj, til han fik Tegnebogen fundet frem. Det har jeg jo rent glemt at sige Dig, at vi har næsten ikke en Øre tilbage.

— Aa, sagde Ella og blev lang i Ansigtet. Det kunde ellers have været saa morsomt.

— Naa ja, sagde Søren og trak i Klæderne. Jeg kan jo da skaffe — sig Du til om Vognen, vi kan jo køre Klokken elleve —

Og saa snart Søren havde faaet sin Morgenkaffe begav han sig paa Vej til Salomon i Skin-

dergade. Klokken var kun halvni, men Salomon havde allerede længe staaet og arbejdet ved sin Pult.

— Hr. Smit, sagde han og bukkede og fik Snusdaasen fat, hu, hu, hu, hvormeget?

— Tak, som sidst, Hr. Salomon.

— Værs'god.

Og Salomon stod og saa eftertænksom efter ham, da han gik.

— Hu, hu, hu — allerede igen? Men hvad kommer det mig ved? Og Alexander Smit kan jo holde til det.

6. KAPITEL

En Vinter i Paris.

Lucile Grahn boede med sin Moder i en henrivende Lejlighed ikke langt fra Tuilerierne. Hun havde allerede opnaaet en betydelig Gage ved Operaen, og deres Fornødenheder var kun smaa, saa de havde kunnet indrette sig en hyggegelig Rede.

Men Mette Christine kunde ikke rigtig vænne sig til Paris. Hun var kejtet til at lære Sproget, der ikke vilde falde rigtigt paa hendes jydske Tunge, saa hun gik nødigt i Butikkerne, og for deres franske Tjenestepige nærede hun længe en sand Rædsel.

Marianne regerede enevældigt i Køkkenet, medens Enkefru Grahn sad ved Vinduet og saa ud over Tuilerihaverne eller arbejdede flittigt paa sine kunstfærdige Haandarbejder. Ihærdig, som hun altid havde været, ønskede hun at bidrage saa meget som muligt til den fælles Hus-

holdning, og Lucina havde gennem sine nye Forbindelser let kunnet skaffe hende gode Kunder.

En Dag i Oktober, da den første Rim havde pudret Trætoppene og Luften var let og lys, sad Lucile og hendes Moder og passiarede muntert ved det store Vindue. Lucile havde jo nok at berette fra Aftenerne paa Operaen. Hvor megen Hyldest var hun ikke Genstand for, hvor mange glødende Kærlighedstilbud modtog hun ikke! Og saadan gaar det under større Forhold — det, som havde skræmmet og pint hende i København, det mored hende kosteligt her — hun læste de rosenrøde Billetter højt for Moderen med komisk Pathos og rev dem i Stykker en for en og lod dem flagre ud over Paris.

De havde i Øjeblikket helt glemt København og de gamle Venner. Da kom Marianne ind med et Brev, som Postbudet netop havde bragt. Og Lucile havde næppe kastet et Blik paa Skriften, før hun kastede alt andet til Side og brød det.

— Det er fra Gudrun! raabte hun fornøjet. Nu skal vi høre nyt derhjemme fra.

Og Brevet var langt. Det berettede om løst og fast, som kunde interessere de fjærne Venner, mest naturligvis om de hundrede Smaating,

som Gudrun levede midt i, og som forekom helt pudsige her i Paris. Men saa skrev Gudrun:

»Med Søren er der foregaaet en stor Forandring, og jeg tør egentlig ikke sige, det er til det bedre. Han er i Øjeblikket en af Byens mest omtalte »Løver« og strør om sig med Penge, som Faderen holder ham rigeligt forsynet med. Han er forlovet med Ella Hansen. Du husker hende nok — ja forlovet kan man vel ikke kalde det; de bor sammen i Sørens Lejlighed; han giver store Selskaber, Kaneture og den Slags, saa hele Byen taler om det. Ja, kan Du tænke Dig Søren Smit saadan? Ella ser fornøjet ud, hvad hun jo ogsaa sagtens kan være; men jeg tror ikke Søren er lykkelig ved det, som det er; han handler vist i Desperation desværre. Det er Dr. Ryge, som har fundet paa, at han skal blot have Lov til at rase ud, som han kalder det. Den stakkels Søren sank helt hen i Sløvhed, da Du rejste. Hans Forelskelse i Dig var nok mere alvorlig, end Du troede. Men nu synes jeg nok, Kuren er ved at blive værre end Sygdommen — jeg vilde saa inderlig gerne hjælpe ham; men hvad kan jeg gøre, saadan som Forholdet har været imellem os? Blot Du var her, saa kunde

Du maaske have nogen Indflydelse paa ham. Jeg er bange for, han gaar helt i Hundene paa denne Maade — —«

— Nej nu har jeg aldrig —! udbrød Mette Christine, da Lucile lod Brevet synke og saa tankefuld ud over de hvide Træer. Den pæne, stilfærdige Søren.

— Stakkels Gudrun, sagde Lucile. Eller rettere stakkels Søren — for hun klarer sig nok. Véd Du hvad Moder, jeg tror jeg vil se at faa dem herned.

— Hvem? sagde Mette Christine — Søren og Gudrun?

— Nej og Ella —

— Hende Pigebarnet? Du vil da vel ikke —

— Jo vist saa, lille Mor. Og her i Paris kan vi saa udmærket omgaas dem; her lever jo snart hele Kunstnerverdenen paa den Maade — jeg vil skrive endnu i Dag.

Og Lucile skrev straks lange Breve baade til Gudrun og Søren.

— — —

Søren og Ella havde nu levet sammen godt et Aarstid. Sommeren havde jo bragt nogen Afveksling; men nu var Vinteren der igen. Det var

ikke let at holde denne Hvirvel af Adspredelser i Gang, som de nu begge to havde vænnet sig til. Egentlig begyndte de at blive en Smule kede af hinanden; men Ella turde ikke lade sig mærke med det, og Søren nænnede det ikke.

Salomon var forlængst blevet vant til hans Besøg, og han gad ikke engang længere ryste paa Hovedet — for hvad kom det saa ham ved? Det var en meget stor Sum, Søren stod opskrevet for nu i Salomons Bøger. Gamle Smit gjorde stadig ingen Ophævelser. Summen spillede ingen Rolle for ham, men han syntes jo nok, Kuren trak lovlig længe ud.

Saa faldt Luciles Breve ned i Byen som en Bombe.

Søren var alene, da han fik sit, og han blev heftig bevæget blot ved at se Lucinas Skrift. Muntert og kammeratligt fortalte hun om alt dernede — og saa bad hun ham komme til Paris, han vilde sikkert have megen Gavn af et Ophold i denne Byernes By.

Da Ella kom hjem fandt hun ham gaaende op og ned i stor Ophidselse.

— Hvad er der dog? sagde hun og fik Øje paa Konvolutten med de fremmede Frimærker

— Du har faaet Brev — fra Paris? Er det fra Lucile? Hvad skriver hun?

— Hun vil have, jeg skal komme til Paris, sagde Søren og lo med en Latter, der ikke klang rigtig naturligt — som om det var lige saa let som at køre til Roskilde.

— Aa, Søren, sagde Ella angst og sank ned i Sofaen — Du rejser til hende, Du rejser fra mig.

— Snak, Ella, sagde Søren — hvor i Alverden skulde jeg faa Penge fra til det? Jeg har allerede trukket altfor meget hos Salomon.

— Du rejser, sagde Ella og græd, Du er jo rig, jeg ved, Du lader mig i Stikken.

— Lille Ella, sagde Søren blødt, hvis jeg virkelig rejste, kan Du da nok forstaa, jeg tog Dig med. Det skriver Lucile da ogsaa, læs selv.

— — — —

Gudrun sad omme i Klareboderne og græd lidt over sit Brev. Det var jo saa kønt af Lucile, at hun vilde hjælpe, og hun forstod godt, at Veninden havde Ret. Skulde Søren komme paa ret Køl, maatte han ud i større Forhold. Men det var alligevel tungt at tænke paa, at han skulde drage saa langt bort for maaske aldrig mere at vende tilbage.

Forældrene var ikke hjemme. Hun tog straks sit Tøj paa og løb om i Pilestræde for at fortælle det til Madam Smit.

— Aa Gud, sagde Madam Smit, skal han nu alligevel rejse? Fatter giver aldrig i Evighed sit Minde til det.

— Hvad er det? sagde Smit, der traadte ind i det samme.

— Aa, sagde Madam Smit, det er Søren, der vil til Paris, og Gudrun har ogsaa forklaret mig, at det vel nok er det bedste, Lucina har skrevet efter ham.

—Naa, sagde Smit og blev rød i Panden, saa han vil til Paris? Ja, dér kan han vel ogsaa more sig bedre end her, hvis at han har Raad til det.

— Aa Du, Fatter, sagde Madammen, Du skaber Dig saa haard, og saa øser Du jo alle de Penge ud, Drengen vil bruge.

— Gør jeg? sagde Smit. Da vil jeg ellers lade Dig vide, at rejser Drengen til Paris, saa faar han ikke en Daler mere af mig.

— Ja ja, sagde Gudrun, endnu véd vi da slet ikke, om han tænker paa at rejse, det er jo bare Lucina, der har skrevet efter ham.

Smit pustede lettet ud — saa var det ikke værre! Men det var dog bedst, han løb hen og gav Salomon hans Instrukser med det samme for alle Tilfældes Skyld.

— Aa, Madam Smit, sagde Gudrun, nu lukker han for Pengene, og hvis Søren saa vil rejse —

— Naa, jaja, sagde Madammen, naar han ingen Penge faar, saa *kan* han vel heller ikke rejse.

— Kender De ikke Søren bedre? sagde Gudrun. Vil han rejse, saa skaffer han Penge, om han saa skal komme til at lide Sult og Nød dernede.

— Du min Gud ja, Pigebarnet har jo Ret. Hør véd Du hvad, Gudrun, Du skulde rigtig gaa til Dr. Ryge og faa ham til at snakke med Fatter, han er den eneste, Fatter har Respekt for.

— Gudrun gik straks til Ryge og satte ham ind i Sagen. Og Doktoren syntes, det var en udmærket Idé med den Pariserrejse.

— Lucile er et brillant Pigebarn, sagde han, vist skal Søren derned, jeg skal snakke med den gamle endnu i Dag.

Men denne Gang var Smit ubøjelig.

— Ligesaa meget, han vil, her i København,

sagde han, men ikke en Skilling i Paris. Skal jeg give mine Penge, vil jeg have Haand i Hanke med Drengen — — —

Søren gik i stor Uro, det varede flere Dage, før han kunde tage nogen afgørende Beslutning. Ella var bristefærdig af Forventning, hun tænkte jo nok, at han kunde skaffe Penge, hvis han vilde, men hun turde slet ikke tale til ham om det — endelig var hun da heller ikke saa helt sikker paa, at han tog hende med, naar det kom til Stykket.

Men nogle Dage senere gik Søren op til Salomon, der øjeblikkelig greb Daasen og snusede vældigt, saa snart han saa, hvem det var. Og denne Gang spurgte han ikke: — Hvor meget? Det gjorde straks Søren urolig.

— Hr. Salomon, sagde Søren, jeg har trukket en hel Del paa min Konto nu.

— En hel Del, sagde Salomon — hu, hu, hu, det kan man godt kalde det.

— Hvor stor er den Konto egentlig?

— Ja — hu, hu, hu, hvor stor e rden. Var det noget særligt?

— Ja, sagde Søren, jeg tænker paa at rejse.

— Hu, hu, hu — paa Landet?

— Til Paris. Kan jeg faa to Tusinde Daler?

— Hu, hu, hu, nej!

— Hvor mange kan jeg faa?

Salomon gjorde en beklagende og betegnende Bevægelse med Armene og skrev et stort Nul i Luften.

— Min Konto er lukket? sagde Søren roligt.

— Lukket? Hu, hu, hu — paa ingen Maade. Men Hr. Smit skulde ikke rejse til Paris. Kontoen gælder kun i København.

— Hr. Salomon, sagde Søren roligt, jeg rejser til Paris i alle Fald, og jeg skal bruge de to Tusinde Daler — vil De laane mig dem paa min Arv?

— Deres . . .

Salomon tabte Snusdaasen i Gulvet, og Søren skyndte sig at tage den op og række ham den.

— Deres Arv? Hu, hu, hu, er De vis paa, at De faar nogen?

— Min Mødrenearv kan Fader da i hvert Fald ikke tage fra mig, sagde Søren.

— Hu, hu, hu — hu — — Hr. Smit, jeg turde ikke bede Dem se herind i Morgen ved denne Tid, saa skal jeg give Dem mit Svar.

Og da Søren var gaaet, blev Salomon ved at staa ved Pulten og snuse og snuse.

Casus mixtus compositus — fik Drengen ikke Pengene, gjorde han naturligvis Dumheder, Ønskede Grossereren det? Nej. Stædig som et Muldyr. Vilde han gøre Drengen arveløs? Nej. Kunde ikke gøre det. Drengen havde Ret, han var god nok paa sin Mødrenearv. Fik han ikke Pengene her, fik han dem med Lethed hos Samuel, den Slubbert, til tyve Procent, hu, hu, hu.

Naa, hvad kom det saa ham ved? Hu, hu — det var altsaa det forbandede, at nu kom det netop ham ved. Handlede han rettest ved at laane Søren Pengene, eller ved at nægte ham dem? Abraham, Isak og Jakob — — alt det kom da ogsaa ud af den gamle Alexanders Letsindighed. Saa mange Penge han havde givet Sønnen mellem Hænderne, og saa lukke for ham nu paa én Gang? Nej, det kunde ikke forsvares.

— Jeg laaner ham dem, sagde Salomon og slog i Pulten. — Gamle Smit bliver rasende, hu, hu, hu — men hvor kan jeg vide, hvor han har faaet Pengene fra? De skal ligge her til ham i Morgen.

Og den næste Dag talte han de to Tusinde Daler op paa Pulten til Søren, der næppe havde turdet haabe paa et saa godt Resultat.

Ella blev ude af sig selv af Glæde. Tænk, at han virkelig tog hende med! Og hun fik travlt med at udstyre sig til Rejsen. Søren var rundhaandet, som sædvanlig, han var glad og forventningsfuld, men Ella var selv fornuftig nok til ikke at købe mere end det allernødvendigste, for man maatte dog kunne faa det saa meget, meget bedre i Paris.

Det var et lykkeligt Par, som en sludfuld Novembermorgen rullede med Diligencen ud ad Landevejen til Korsør.

Da Alexander Smit fik at vide, at Sønnen var rejst, blev han aldeles rasende, og han gik lige op til Salomon.

— Naa, sagde han, det kalder De at efterfølge mine Instrukser? Nu er han jo alligevel rejst til Paris.

— Kan jeg gøre for det? sagde Salomon og snusede stærkt. Hu, hu, hu — det er dog kun Hans Majestæt, som kan forbyde sine Undersaatter at tage over Grænsen.

— Hvor har han faaet Penge fra? raabte Smit. Ja, hvis De er gaaet bag min Ryg, saa er vi to færdige med hinanden.

— Bag Deres Ryg? sagde Salomon. Hu, hu,

hu, jeg behøver ikke at gaa bag nogens Ryg. Tør man spørge, hvilken Instruks, Grossereren har givet mig?

— Sagde jeg ikke, at De skulde lukke Kontoen, hvis han vilde rejse?

— Det sagde De, hu, hu, hu — har jeg ikke lukket Kontoen da? Rejs ikke til Paris, Hr. Smit, sagde jeg. Kontoen gælder kun her.

— Hvor Dævlen har Drengen da faaet Pengene fra?

— Ved jeg det? Grossereren har jo gjort ham til en flot og velhavende ung Mand, en kendt ung Mand, han har kunnet laane Penge hvor som helst.

— Aa, Mutter, sagde Smit, da han kom hjem. Hvad nytter det nu altsammen? Den Rævepels til Salomon har holdt mig for Nar.

— Naa ja, hvad! sagde Madam Smit. Han er da saa i Guds Haand, hvor ha ner. Og jeg tror paa Doktor Ryge — det bliver nok til det gode altsammen.

Men tre Søndage i Træk gik Alexander Smit ikke i Kirke, han syntes aldeles ikke, Vorherre havde behandlet ham honnet.

— — — —

Da Søren og Ella kom til Paris, tog de ind paa et lille Hotel i Udkanten af Byen. Ella var en Smule misfornøjet, hun havde ventet anderledes elegante Omgivelser; men Søren forklarede hende, at de skulde jo blive der i længere Tid; de maatte se at finde en ordentlig Lejlighed, og derom maatte de først raadføre sig med Lucile. Det er bedst at spare saa meget som muligt indtil da —

Saa snart de havde spist Frokost, kørte de til Grahn. Mette Christine modtog dem venligt, fordi hun nu engang ikke kunde være andet end venlig, men rigtig glad var hun ikke ved at skulle modtage denne Eventyrerske i sit Hjem.

— Naa, Søren, sagde Lucile, som var hjertensglad over, at hendes Plan var lykkedes, og for hvem Sørens Besøg var en stor Glæde — endnu følte hun sig ikke hjemme i det Fremmede, hun var lykkelig ved at se en Stump af København og et levende Minde om sin lykkelige Barndom, i sine Stuer, naa, Søren, nu kan Du tro, vi skal vise Dig Kunst, alt det, vi havde i København, var dog kun Barneleg mod det, Paris kan byde paa.

Hun skaffede dem en lille, hyggelig og billig

Lejlighed i Nærheden af sin egen, og Ella var endelig tilfreds . . . hun havde faaet nye Kostumer fra Lucinas egen Skræderinde, om tre Dage var de bedt til Soiré sammen med flere af Operaens fornemste Kræfter hos Lucile, og hver Aften kørte Søren med hende i Operaen . . . de var begge ganske betagne af den Pragt, som udfoldedes her, og Søren forstod, hvor rigtigt han havde handlet i at forlade Teatret, nu da han for første Gang saa Verdens Koryfæer paa Scenen.

Den anden Aften, de var i Operaen, skaffede Lucile dem Adgang bag Kulisserne, hvor ligesom i København den fornemme Verden søgte et Marked for sine galante Eventyr, om end i noget større Stil.

Søren var netop af Lucile blevet forestillet for Fanny Elsler, der havde glemt sit Nag saa vidt, at hun i nogle Uger gav Gæsteroller paa Operaen sammen med sin gamle, sejrrige Rivalinde. Ella stod for sig selv, hun havde jo ikke mindste Kendskab til det franske Sprog, og følte godt selv, at her gjorde hun bedst i at forholde sig saa tilbagetrukken som muligt.

Da hørte hun pludselig en fornemt snøvlende Stemme sige paa Dansk:

— Kan jeg tro mine egne Øjne? Er det ikke den lille Ella Hansen? Er da alt, hvad der duer i København, blevet enige om at mødes her?

Det var Grev Schulenborg, han var hver Vinter en sikker Gæst i Paris, Revieret i København blev jo for snevert og ensformigt for en erfaren Jæger som han. Ella kendte ham udmærket godt fra København, og det var egentlig kun Sørens Optræden paa Skuepladsen, som havde forhindret hende i at falde i denne grevelige Don Juans Arme.

— God Aften, kære Greve, sagde hun, ja, min Forlovede og jeg har tænkt at tilbringe en Del af Sæsonen her.

— Mon dieu, sagde Greven, tør jeg ikke bede Deres Naade forestille mig —

Greven og Søren blev forestillet for hinanden. Schulenborg trak jo lidt paa Næsen over at skulle veksle Haandtryk med Spækhøkersønnen, som han meget vel erindrede fra Teatret i København, dér omgikkes han af Princip aldrig borgerlige Personer af Hankøn, men enfin, Paris var nu engang Paris, og Risikoen var mindre her.

— Hvis Hr. Greven vil gøre mig den Ære,

sagde Lucile, saa ser jeg nogle Venner hos mig i Aften.

Og Greven takkede bukkende, han havde endnu ikke opgivet alt Haab om at vinde denne stolte Jomfru Grahn — han havde dog brudt en Lanse til hendes Ære, da han besørgede Bournonville dygtig udpebet i København, og han gjorde Stormkur hernede, baade med Blomster om Smykker, men dette var den første Straale af Naadens Sol, som faldt paa hans skaldede Isse.

— Saa træffer Du din gamle Beundrer, sagde Lucile til Ella, da Greven var gaaet. Jo, jeg husker nok, hvor hedt det var ved at blive imellem Jer i sin Tid . . . men jeg maa gøre Dig min Kompliment, lille Ella, Du har haft en rigtig god Smag, Søren er hundrede Gange mere værd end den udlevede Kavaler.

Ella syntes nu nok, Lucile talte lidt vel overlegent om Schulenborg, for en Greve var nu da en Greve. Schulenborg spillede en stor Rolle ved Hoffet i København, og det havde smigret Ella i høj Grad, at han havde bevaret hende i sin Erindring.

Om Natten, da hun og Søren var kommen kommen hjem, faldt hun ham om Halsen og sagde:

— Hvor her er dejligt! Og hvor Du er god, at Du tog mig med!

— Snak, sagde Søren og løsnede lempeligt hendes Arme fra sin Hals. Skulde jeg være taget herned ganske alene? Jeg har jo ingen andre, Du og jeg maa holde sammen, Ella . . .

Men han laa længe vaagen og tænkte paa Lucina, al hans Beundring og Betagelse var vaagnet i sin gamle Styrke nu, da han daglig var sammen med hende igen.

Mette Christine var ikke henrykt over denne Soiré; hun vilde meget hellere være Enkefru Grahn i al Beskedenhed og Ro, end klæde sig i Silke og repræsentere som Berømtheden Lucile Grahns Moder.

Men hun maatte jo bære sin Del af Berømmelsens Byrder, og hun sad Morgenen før Soiréen og drøftede alle Enkeltheder ved Arrangementet med Datteren — der var forøvrigt ikke stort at arrangere; en Smule The og Biscuit, Champagne og Is — det materielle spillede ingen større Rolle ved en kunstnerisk Soiré i Paris paa den Tid. Det vanskelige var at samle saa mange aandrige og betydelige Mennesker sammen, at ingen kedede sig altfor længe ad Gangen.

— Hvad synes Du saa om den lille Ella? spurgte Lucile.

— Ja, ved Du hvad, Lucina — hun kan maaske være meget rar; men hun er da en simpel lille en; om jeg begriber Søren, naar jeg tænker paa Gudrun, saa fin og sød hun var.

— Det er ogsaa derfor, vi skal hjælpe dem til at faa hinanden tilsidst, ligesom i de gode Stykker paa Teatret, sagde Lucile og lo. Vilde Du have troet, at din skikkelige Datter kunde være saa underfundig, lille Mor? Men jeg har lagt en hel lille Slagplan, nu skal Du bare se — jeg skal nok selv lægge Beslag paa Søren, og Grev Schulenborg og Ella er slet ikke saa vanskelige at bringe i Forbindelse med hinanden; nu vil jeg først i Aften se, hvor optaget Ella kan blive af Greven; hun er en flygtig lille en — ja egentlig bærer jeg mig jo nederdrægtigt ad mod en gammel Kammerat, men nu faar vi se —

— Jamen gør Du da saa ikke Søren helt ulykkelig, Barn? Nu er han jo da endelig faldet til Ro. Og de lader til at være helt glade for hinanden.

— Ja, nu skal vi se, sagde Lucile. Jeg vil prøve i Aften, om de er jaloux. Hvis de virkelig

holder af hinanden, er jeg saamænd den sidste, der vil skille dem ad.

Egentlig var Lucina slet ikke rolig ved det Eksperiment, hun havde for; hun havde godt mærket, hvor heftigt Sørens Forelskelse var blusset op i ham ved Gensynet; men hun troede nu engang ikke paa, at det var andet end en fiks Idé; hun var sikker paa, at han inderst inde holdt af Gudrun, mere end af nogen anden, og hun *vilde* frelse ham for Veninden, hvis det var muligt paa nogen Maade.

Det blev en straalende Aften; Mademoiselle Joie sang Arier med Udfoldelsen af hele sin Bravour, Pierre Gardel og Fanny Elsler improviserede en Parodi paa en Pas de deux, som i de sidste Aftener havde gjort stormende Lykke; Duponchel, Balletmesteren, gjorde Stormkur til Fanny Elsler, og Henry Beyle, den store Romandigter, udfoldede alt sit bidende Vid.

Lucile holdt Søren hos sig, saa vidt det kunde forenes med hendes Pligter som Værtinde, og det var forsaavidt let nok; hun behøvede ikke at frygte for, at han skulde løbe sin Vej, hun følte hans brændende Øjne paa sig hele Tiden.

— Se paa Grev Schulenborg, sagde Lucina til ham, han gør ordentlig sine Hoser grønne hos din Kæreste.

— Gør han? sagde Søren og saa for første Gang til den Side, hvor Ella sad. Naa ja, stakkels Ella, hun kan ogsaa nok trænge til at more sig lidt.

Og Ella var saa optaget af Greven, at Sørens aabenlyse Dyrkelse af Lucina slet ikke generede hende.

— Nej, tænkte Lucile, de to holder saa vist ikke af hinanden, der vil ikke være nogen Synd i at skille dem ad. Men jeg maa være forsigtig med Søren, at jeg ikke vækker et Haab hos ham, som jeg alligevel maa skuffe.

Og hun drog Falcon, den berømte Solodanser, med ind i Samtalen — de havde nok at tale om; et Par Uger senere skulde Falcon have sin Benefice, og Lucile skulde danse i Balletten »Gipsy«. Falcon gik, som næsten alle Operaens Kavallerer om med en stille Bedaarelse i Jomfru Grahn.

Den næste Dag bankede en Tjener paa hos Søren og Ella, og skulde overrække en Pakke til Jomfru Hansen — det var et kostbart Arm-

baand. Tjeneren havde fjernet sig straks, der skulde intet Svar, og der fulgte ikke et Ord med Smykket, men Ella vidste straks, at det var fra Greven.

— Naa, sagde Søren, der alligevel ikke rigtig syntes om dette, har Du allerede faaet Beundrere, som sender Dig Juveler? Er det fra Grev Schulenborg?

— Ja, hvor skal jeg vide det fra? sagde Ella. Der er jo ikke et Ord med .

— Det er det saamænd nok, sagde Søren, der var i et pirreligt Lune, han vidste ikke, hvordan det var, men alt det simple og naive i Ellas Væsen, der før havde rørt ham ved sin Hjælpeløshed, stødte og irriterede ham nu, det faldt grellere i Øjnene i disse forfinede Kredse end i det borgerlige København. — Greven er jo din Beundrer.

— Naa, sagde Ella mut, hvis det er Dig imod, kan jeg jo sende det tilbage.

— Naar Du ikke ved, hvem det er fra? Men Du kunde ellers gerne holde ham lidt mere paa Afstand, det var paafaldende, saa Du lod ham gøre Kur til Dig i Aftes.

— Skab Dig ikke, sagde Ella vredt. Du havde

jo ikke selv Øje eller Øren for andre end Lucile.

Det blev til daglige smaa Rivninger imellem dem. Ella tænkte ikke et Øjeblik paa at bedrage Søren, men lænket til ham var hun da heller ikke, og hvorfor skulde hun ikke tage imod Grevens Opmærksomheder i al Uskyldighed? Hun var da ikke kommet til Paris for at blive Nonne heller.

Lucile var ikke rigtig glad ved det, hun havde for. Hun sørgede for at bringe Ella og Grev Schulenborg saa meget sammen som muligt, og hun saa roligt Forholdet udvikle sig mellem den rutinerede Forfører og den letfærdige, lille Figurantinde, den Side af Sagen bekymrede hende ikke det mindste.

Men hun saa ogsaa, hvordan Søren blev mere og mere optaget af hende selv, og hun begyndte at blive bange for, at hun kun havde gjort ondt værre. Hun haabede, at Tilfældet vilde komme hende til Hjælp paa en eller anden Maade.

Og det gjorde det. Men rigtignok paa en saadan Maade, at det bragte hende selv den haardeste Prøvelse, som ramte hende i hele hendes lange Liv.

Om Morgenen den Dag, da Falcon skulde have sin Benefice, og Moderen kom for at vække hende, blev Mette Christine helt forskrækket over Datterens blege Udseende.

— Hvad er der i Vejen, Barn? sagde hun. Er Du syg?

— Det haaber jeg ikke, sagde Lucile og prøvede paa at smile. Men jeg har sovet meget daarligt i Nat. Og engang, da jeg vaagnede, havde jeg slemme Smerter i det ene Knæ.

— Herregud, Barn, sagde Mette Christine forskrækket, Du har naturligvis overanstrengt Dig. Jeg har jo nok været bange for det — hvem kan ogsaa holde til at danse saadan Aften efter Aften og saa alle de Prøver — men Du har jo aldrig villet høre.

— Og derfor maa jeg nu føle, sagde Lucina smilende. Men heldigvis er det nu gaaet over, saa jeg haaber ikke, det betyder noget videre. Men Du kan jo nok forstaa, jeg fik mig en ordentlig Forskrækkelse i Livet — tænk, hvis jeg for Alvor skulde faa et daarligt Ben, saa jeg ikke kunde danse.

— Du skulde blive liggende i Dag, sagde Mette Christine, og sende Afbud — det er da virkelig for meget at risikere.

— Jeg tror, Du vil, Moder, sagde Lucile. Har Du glemt, at det er i Aften, Falcon har Benefice? Stakkels Falcon, det vilde gøre et slemt Skaar i hans Indtægter, hvis jeg ødelagde den Forestilling for ham.

Og Lucile stod op. Hun gik til Prøve som sædvanlig og mærkede ikke noget særligt foruroligende; men tilsidst, henimod Slutningen af Prøven, da hun var træt, mærkede hun alligevel en lumsk Stikken og Prikken i det højre Knæ, og hun syntes, hun kunde mærke, det var tykkere end det venstre.

Om Aftenen dansede hun saa i »Gipsy«, og Publikum jublede. Men Duponchel, som stod ude i Kulissen sammen med Pierre Gardet, sagde:

— Hvad mon vor kære Primadonna fejler i Aften? Jeg synes der er noget underligt tvungent over hendes Dans, heldigvis mærker det dumme Publikum ikke noget.

— Jeg har ogsaa lagt Mærke til det, sagde Gardel.

— Bare hun ikke er syg — hun har nu ogsaa i den sidste Tid budt sig selv lovlig meget.

Da hun kom ud i Kulissen, ilede begge Her-

rerne hen til hende og spurgte. Men hun prøvede paa at le det hen.

— Det gør lidt ondt i det ene Knæ, sagde hun. Jeg har vel slaaet det en Smule — det er saamænd ikke værd at bekymre sig om.

— Skulde vi ikke hellere lade Doktoren se paa det med det samme? sagde Duponchel. Det er ikke værd at risikere noget — husk paa, hvad Deres Ben betyder for Frankrig, Mademoiselle. De har sandelig mere Pligt end de fleste til at være forsigtig.

— Bah, sagde Lucile. Nu danser vi, det gælder Falcons Portemonnæ. Naar den er fyldt, kommer Turen til mit Knæ.

— Hun er min Tro charmant, sagde Gardel, da hun var danset ind paa Scenen igen. Hun siger ikke sine Aandrigheder med Benene alene.

— Hun er et Geni, sagde Duponchel. Men jeg holder ikke rigtig af dette her — se nu!

Hun havde pludselig ganske udenfor Rollen grebet Falcons Arm, og støttede sig et Øjeblik til den, før hun dansede videre.

— Falcon, der saa, hvordan hendes Ansigt fortrak sig i Smerte, blev bleg af Forskrækkelse.

— Er De syg? hviskede han til hende under Dansen. Saa lad os for Guds Skyld hellere holde op nu.

— Vist ikke, sagde Lucile lige saa sagte og tvang sig til at smile. Tænker De paa, at saa vilde Publikum forlange sine Penge tilbage? Vi holder ud, Monsieur Falcon, husk paa, jeg danser Guld ind til Dem.

— De er en Engel, hviskede Falcon, men jeg vilde hellere ofre alt, hvad jeg ejer, end at De skulde komme noget til.

— Det gaar nok, sagde Lucile og dansede videre med Opbydelsen af al sin Kraft.

Og det gik — for saa vidt Forestillingen blev ført til Ende. Lucile Grahn reddede Monsieur Falcons Guld. Havde hun vidst, at det skulde koste hende tre Aars bittert og smertefuldt Sygeleje, havde hun vel næppe gjort det.

Da Lægen efter Forestillingen undersøgte hende, faldt hun i Afmagt. Knæet var stærkt opsvulmet, og Doktoren var meget betænkelig. Han og Duponchel fulgte hende hjem.

Duponchel var fortvivlet; for hvis dette blev en langvarig Historie, som Doktoren mente, stod Operaen der uden nogen Balletprimadon-

na, Fanny Elsler var engageret for længere Tid til Operaen i Milano.

Mette Christine modtog Slaget med nogenlunde Fatning — hun var af den Slags Naturer, som let opskræmmes af Smaating, men som bliver rolige og stærke, naar Ulykken er der for Alvor.

— Naa, lille Mor, sagde Lucile med et mat Smil den næste Dag, da Lægen havde været der og konstateret, at Benet var blevet værre — det er en net Redelighed, jeg har lavet os der. Jeg glemte, at man skal være forsigtig med det Værktøj, man lever af.

— Pyt med det, sagde Mette Christine, bare Du nu vil ligge roligt og være i godt Humør, Doktoren sagde, at det var vigtigere end alt det andet.

Da Aviserne meddelte Paris' Indbyggere, at deres Yndling var blevet syg og maaske for lang Tid ikke kunde optræde, vakte det oprigtig Sorg. Det strømmede ind med Blomster, saa det fik Mette Christine til at græde. Det mindede hende altfor meget om de Dage efter Grahns Død.

Men saa trak det jo ud, en anden Danserinde

overtog hendes Plads. Paris havde saa meget at tænke paa, Lucile laa temmelig uforstyrret og glemt i sin Seng.

Søren sad oppe hos hende, han saa til hende hver Dag og var en af de faa, der fik Adgang.

— Naa, Søren? sagde hun. Hvordan gaar det? For hun tænkte selv nu under sin Sygdom mest paa de andre. Hvorfor har Du ikke taget Ella med?

— Ella er hos Modehandlerinden, sagde Søren træt.

Han og Ella havde nu mundhuggedes og forsonet sig saa tit, og kunde alligevel ikke beslutte sig til at skilles — de havde kastet sig ud i en Hvirvel af Fornøjelser, som snart havde opslugt Sørens sidste Penge.

— Er der noget, der trykker Dig? sagde Lucile.

— Aa, det er ingen Ting, sagde Søren. Han sad og tænkte paa, hvad Svar han vilde faa paa sit Brev til Salomon i Skindergade — han havde skrevet efter Penge, men nærede egentlig ikke stort Haab.

— Du er ikke lykkelig, Søren, sagde Lucile, ja nu, da jeg ligger syg her, og maaske aldrig

mere bliver til noget, vil jeg have Lov til at sige Dig det. Du er ikke lykkelig. Og Du ved godt, at Du heller ikke kan gøre Ella lykkelig. Hun vil aldrig kunne blive lykkelig, det er hun ikke Menneske nok til; hun kan kun være fornøjet til en Tid, saa trænger hun til Afveksling — Søren, gider Du snart spilde mere Tid paa den Historie?

— Jeg er ligeglad, sagde Søren. Og jeg vil ikke lade Ella i Stikken.

— I Stikken? Du ved jo meget godt, at Afløsningen er parat.

— Og hvad venter der saa mig?

— Spørger Du mig om det? Aa, Søren, tror Du ikke, at Gudrun længes efter den Dag, da Du bliver Dig selv?

— Tal ikke til mig om Gudrun, sagde Søren heftigt. Hun i det mindste skal dog ikke have mig at trækkes med.

— Dumme Søren, sagde Lucile og lo, men fortrak i det samme Ansigtet af Smerte. Tænk nu alligevel paa Gudrun, hvis Du ikke synes, Du kan se et eneste Lys i Livet ellers.

— Saa vil jeg tænke paa Dig, sagde Søren. Men hvorfor taler Du altid saa trøstesløs om

Dig selv? Doktoren mener jo selv, at det ikke er saa farligt; Du kommer saamænd nok til at danse igen om en Maaneds Tid.

— Jeg kommer vist aldrig til at danse mere, sagde Lucile. Men det bliver min Sorg. Naar Du gaar, vil Du saa ikke nok bede Moder komme herind.

Søren gik, og Mette Christine kom.

— Moder, sagde Lucile, vi maa tale alvorligt om Sagerne nu. Jeg ved ikke, om jeg nogen Sinde kommer mig, det kan i hvert Fald vare Aar. Jeg kan ikke forsvare at ligge her og hæve min fulde Gage; det er jo bare at holde Operaen for Nar.

— Herregud, Barn, sagde Mette Christine, saa længe Duponchel ikke siger noget.

— Jeg maa hellere tage Orlov, sagde Lucile. Maaske vil Operaen saa give mig halv Gage, saa længe det staar paa.

— Ja, jeg er lige glad, sagde Mette Christine. Pyt med de Penge, naar bare Du vilde se at komme Dig.

— Pyt med de Penge, efterabede Lucile spøgende, har lille Mor nu ogsaa tænkt paa, hvad vi skal leve af?

— Leve af? sagde Mette Christine. Vi har jo da min Smule Pension, og saa for hvad jeg syer. Naar vi bare flytter hen i et Par smaa Værelser.

— Lille, søde Mor, sagde Lucile. Lad os bare faa indrettet os saa billigt som muligt, jo før jo hellere; jeg har paa Følelsen, at denne Historie trækker ud.

— Aa Gud, sagde Mette Christine. Det maa være tungt for Dig at ligge dér, saa let, som Du sprang omkring.

Det bankede i det samme. Det var en Lakaj fra Kong Louis Philippe, som skulde forespørge til Mademoiselle Grahns Befindende. Hans Majestæt var en stor Ynder af Balletten; han havde mærkelig nok endnu ikke glemt Lucile Grahn.

7. KAPITEL

Naar Enden er god —

Alexander Smit sad ved Vinduet og læste Berlingeren — han var blevet gammel i denne Vinter. Sørens Afrejse til Paris havde givet ham et Knæk; han var overbevist om, at han aldrig fik Søren at se mere.

— Naa, lille Fatter, sagde Madam Smit; hun holdt sig ogsaa mest til Stuen nu, og rokkede rundt og puslede og stønnede lidt over det — staar der noget nyt?

— Hvad skulde der staa ?sagde Smit gnaven.

Der havde ingen smaa Meddelelser været fra Paris i Dag; det var ellers det eneste, han læste med virkelig Interesse nu — men i Smug, naturligvis.

— Naa, jaja da, sagde Madam Smit og satte sig pustende ved det andet Vindue, hvor hun havde faaet anbragt sig et Gadespejl. Der kommer saamænd Ryge; nu skal han ned og have sin Ost.

— Det maa være Pølse, sagde Smit. Han købte et stort Stykke Ost i Gaar.

— Og der har vi saa Skam Gudrun, sagde Madammen og lettede sig i Sædet. Den søde Pige, det er rigtig en Glæde, hver Gang man ser hendes milde Ansigt.

— Ja, brummede Smit, den Glæde kunde vi vel have haft hver Dag, om ikke den Skarns Knægt —

— Saa saa, Fatter, tag det nu roligt, Du ærgrer Dig da ogsaa tilsidst et Poplesislag til — kanske, at hun har Nyt fra Paris.

— Hm, sagde Smit og klarede op i Ansigtet, ja hvad godt Nyt har vi at vente fra det Sodoma?

Men han saa spændt paa Døren, og Gudrun forstod den stumme Spørgen i hans Blik, saa snart hun traadte ind.

— Jeg har faaet Brev fra Lucina, sagde hun. Hun ligger syg nu —

Og hun fortalte det altsammen.

— Herregud, sagde Madam Smit og tørrede sine Øjne, det vævre Nor, hun var.

— Ja, sagde Smit og stødte Stokken i Gulvet — han havde altid en Stok med Benknap staa-

ende ved Stolen nu. — Er det ikke det, jeg altid har sagt, det Badutspringeri kommer der ikke noget godt ud af.

— Søren kommer og ser til hende hver Dag, sagde Gudrun. Men hun er ikke fornøjet med ham; hun skriver, at han ser saa ked ud af det.

— Skriver hun? sagde Smit oplivet. Du skal se, Mutter, at han har nok ikke flere Penge.

— Aa, sagde Madammen oprørt, Du taler som en Tyrk; man skulde tro, Du helst saa, han sultede ihjel.

— Ikke ihjel, Mutter, ikke ihjel — men jeg kan ikke vide, om Knægten ikke skulde have godt af at sulte en Kende? Saadan at han vendte Næsen hjem, hvad? Ikke for det — Smit stødte Stokken i Gulvet igen — os kan det jo være lige meget; her sætter han jo ikke sine Ben endda.

— Nej, sagde Madam Smit og græd, her har Du jo da faaet jaget ham fra med dit Tyranni.

— Hm, sagde Smit og saa paa Gudrun. Hvordan gaar det med hende, Tøsen?

— Ja, sagde Gudrun og blev rød. Det er en mærkelig Historie. Lucina skriver, at de bryder sig ikke mere om hinanden, de turer nok rundt

sammen, men det er mest for ikke at være alene — der er kommet en Grev Schulenborg til Paris, han har gjort Kur til Ella Hansen før, og nu mener Lucina, at hun har faaet en Svaghed for ham.

— Hm, hm, hm, sagde Smit. Ja lad ham have hende. Men de tænker vel ikke paa at vende Næsen hjem?

— Det skriver Lucina ikke noget om, sagde Gudrun. Men nu er Vinteren jo snart forbi, saa kan det jo være, de kommer.

— Naa, sagde Madam Smit henne ved Gadespejlet, dér har vi saamænd Salomon, saa er der vel noget løs.

— Er Salomon der? sagde Smit og rettede sig helt op i Stolen. Sagde jeg det ikke nok, saa er det galt med Moneterne dernede.

Og Salomon kom ind, men i hans Ansigt var det ikke godt at læse nogen Ting, man maatte kønt vente, til han talte selv, og Snusdaasen skulde han have fundet frem først.

— Hu, hu, hu, sagde han og bearbejdede sin Næse med Tommelfingeren, som om han ikke havde haft Næseblod i mange Aar, og det var paa høje Tid at faa det igen — saa har man

faaet Brev fra Paris, ja. Kan hilse fra Sønnen. *Kan — skal* ikke. Der staar ikke noget i Brevet om *det.*

— Nej, sagde Smit og flyttede sig uroligt i Sædet, men saa meget mer staar der vel om Penge.

— To Tusind Daler, sagde Salomon. Flot ung Herre. Skal jeg sende ham dem?

— Hvad kommer det mig ved? sagde Smit. De kan sende ham saa meget, De har Lyst til, for Deres egen Regning, hvor skulde jeg kunne forbyde Dem det?

— Jeg vil ikke sende ham to Daler for min egen Regning, sagde Salomon. Hu, hu, hu, De er vel rig nok til at forsørge Deres egne Børn.

— Jeg ved ikke, sagde Smit. De hjalp ham til Paris — jo, De gjorde, De gamle Rævepels, tror De ikke, jeg har vidst det hele Tiden? Saa kan De vel ogsaa rage Deres egne Kastanjer ud af Ilden.

— Hr. Grosserer, sagde Salomon og lagde Hatten over sine Knæ. Havde jeg ikke laant den unge Herre de to Tusind Daler den Gang, saa havde Samuel gjort det. Alexander Smits Søn kan altid laane. Samuel tager tyve Procent, jeg har kun beregnet mig fem.

— Hm, sagde Smit, hvorfor laaner De ham saa ikke de to Tusind Daler til? Alexander Smit er maaske ikke god for Summen?

— Alexander Smit er god for Hundrede Gange to Tusinde, sagde Salomon. Skal jeg laane ham dem?

— Nej, min Sæl om De skal, fo'r Smit op, saa rejser han vel bare til Guinea med en Kineserpige — men De gør det vel alligevel bag min Ryg, De gamle Semit.

— Hr. Smit, sagde Salomon, jeg er en Semit, men jeg er ikke nogen Skurk. Jeg laante Hr. Søren Penge, fordi han ellers vilde være gaaet til Samuel. I Paris kan han ikke gaa til nogen Samuel, han har kun mig, derfor kommer jeg til Dem. Alexander Smit er god for mange Penge, men kan man laane paa det Navn i Paris?

— Ja, gu' kan man saa, sagde Smit med Selvfølelse, men Drengen kender jo heldigvis ikke min Forbindelse med Frères Larose — ellers lyder det jo meget forstandigt, det De siger. De sender ham altsaa ikke en Skilling. Alt, hvad han vil i København, ikke en Daler i Paris — lad ham bare faa det sort paa hvidt, saa han husker det.

— Nej, men Fatter, sagde Madam Smit, man skulde rigtignok ikke tro, Du havde mere Hjerte i Livet end en Hottentot — sæt nu Drengen gaar der nede og sulter ihjel, mens Du sidder og snakker.

— Sulter, raabte Smit og blev helt hed i Kammen, kan han ikke drikke Champagne og æde Østers saa meget han vil for mig, bare han sætter Næsen hjem? Men jeg vil være evig fordømt —

— Poplesien! sagde Madam Smit. Du skulde nu være forsigtig, Du tager ogsaa al Ting saa hidsigt — Drengen kan da ikke rejse hjem, hvis at han ingen Penge har.

— Hm, sagde Smit. Det kan der være noget i. Salomon, de to Tusind Daler, De har laant ham, betaler jeg. Saa sender De ham endnu i Dag to Hundrede Daler — Punktus! Og laaner De ham en eneste Skilling til, kommer jeg Rottekrudt i Deres Snusdaase, De gamle Krognæb. De er for Resten en flink Fyr af en Mosait at være. Mutter skal sende en Skinke om til Dem.

— Skinke? raabte Salomon og løftede forfærdet Hænderne. Abrahams, Isaks og Jakobs — tror De da en Jøde spiser urene Dyr? Lad det

blive en Ost, Hr. Smit, jeg er meget for Sødmælks — og mange Tak, saa sender jeg Pengene i Dag.

— Hm, sagde Smit, da han var gaaet, Pokkers flinkt af ham, at han laante Søren de Penge saa billigt. Jeg havde taget ti Procent i hans Sted. Hvad skal nu saadan en brav Mand ogsaa være Jøde for? Urent Dyr! Og saa er Skinke da vel det bedste, at man kan faa.

— Svigerfader, sagde Gudrun.

— Hvadbehager? sagde Smit og spidsede Øren som en gammel Stridshingst ved Trompetens Skrald. — Hvad er der, mit Lam?

— Ja, undskyld, jeg kom til at sige det, sagde Gudrun og blev blussende rød, det faldt mig saadan ud af Munden af gammel Vane. Men det var nu alligevel dumt, saadan som De fik det ordnet med Salomon.

— Hm, sagde Smit, Du mener, det var for lidt? Ja, jeg vil skam ikke være karrig, saa hvis Du synes —

— Det var baade for meget og for lidt, sagde Gudrun. Hvad skal Søren gøre med de to Hundrede Daler? Rejse hjem gør han jo alligevel ikke, det véd De meget godt, i hvert Fald ikke,

saa længe hun er hos ham — og naar han saa er færdig med de to Hundrede Daler, skal han saa sulte? Sender De ham saa ikke to Hundrede til? Saa kunde De da lige saa godt sende ham de to Tusind, han beder om, med det samme.

— Hm, sagde Smit og saa velvilligt paa hende. — Pokker til Ho'de, det Pigebarn har — ja, at Du ikke kom ind i Firmaet — synes Du virkelig, jeg skulde sende ham alle Pengene?

— Nej, sagde Gudrun og rystede energisk paa Hovedet. Jeg tror, Søren ha rfaaet alt for mange Penge. Men jeg synes, De skulde sende en paalidelig Kommissionær til Paris, som kunde holde Øje med ham og sørge for, at han ikke kom til at lide Nød.

— Hm, sagde Smit. Hvad mener Du, Mutter? Kunde Du ikke rejse derned?

— Jeg tror ikke, Du er rigtig i Hovedet, sagde Madammen. Jeg, som ikke kan taale en Trappe, hvor skulde jeg komme levende helt ned til Paris?

— Du var ellers nærmest til det, sagde Smit. Frère Larrose kan jeg da ikke rode ind i den Historie, og Jomfru Pedersen nede i Butikken kan vi jo ikke undvære — kommer jeg selv, bliver

Drengen vel helt kulret, og jeg kan jo da heller ikke saadan emballere mig for længere Tid i Europa.

— Hvis De vil betro mig det, saa skal jeg tage derned, sagde Gudrun og kastede Hovedet tilbage med en kæk Beslutning.

— Du! sagde Madammen og stirrede paa Gudrun med aaben Mund.

— Gudrun, raabte Smit og blev ganske blaa i Ansigtet af Begejstring, hvis Du ikke er første Klasses Herregaard Nr. et, din Satans Tøs.

— Husk paa Poplesien skreg Madam Smit forskrækket.

— Jeg gi'r Poplesien Døden og Djævlen, sagde Smit og rejste sig. Jeg vil falde om af Poplesi paa Stedet, hvis hun ikke er det mest storartede Pragteksemplar af en Tøs — ja, Du *skal* være min Svigerdatter, din Strik, ellers kvæler jeg Krabaten med mine egne Næver.

— — — —

Hattemagerens blev jo i første Øjeblik forskrækkede over Gudruns Beslutning, og der var en lille Smule Foragt i Madam Hansens Stemme, da hun sagde:

— Vil Du da saadan ligefrem trænge Dig paa?

— Ja, sagde Gudrun, det vil jeg. For jeg holder af Søren, og hvis jeg kan være til nogen Nytte for ham, saa gaar jeg til ham, saa kan han for mig mene om mig, hvad han vil.

— Rigtig, rigtig, sagde Hattemageren og tørrede sine Briller — han fik pludselig travlt med at komme ud i et nyt Drivhus, han havde faaet bygget, hvor Agurkerne allerede var lige til at sylte.

Og Gudrun rejste til Paris.

Hun gik straks efter sin Ankomst til Lucile og fortalte hende det hele; Lucina hjalp hende til et Sted at bo, hvor hun kunde være ubemærket, og saa kunde de jo hver Morgen tale sammen om det fornødne.

— Du er en tapper Pige, sagde Lucile. Naar vi to hjælpes ad, saa skulde det gaa sært til, om vi ikke kunde bringe ham til Fornuft.

Grev Schulenborg blev meldt i det samme. Lucile plejede aldrig at modtage ham, men nu bad hun Moderen lade ham komme ind.

— Du skal dog se ham, sagde hun til Gudrun. Han er ikke morsom, men Du kan tro, han og Ella passer sammen.

Grev Schulenborg kom ind og aflæspede sine

Komplimenter — han vilde egentlig blot have afleveret sit Kort og sin Buket og var lidt skuffet over, at han blev modtaget — Gud bevares, det var jo et dejligt Ansigt, som laa der paa Hovedpuden midt i alt det mørke Haar, men det var nu alligevel Lucile Grahn midt i Ballettens berusende Atmosphære, som han havde viet sin Hyldest — Gud ved, om han ikke kunde naa det? Ella var dog vist hjemme endnu.

— Var han nu ikke morsom? sagde Lucile, da han var gaaet. Ella er meget for god til ham, men i Grunden er de to da af samme Slags — men ved Du hvad, Gudrun, Søren hører dog til hos os — det er ogsaa kun i Desperation, han har forvildet sig ud i alt dette her. Tror Du ikke ogsaa, at i Grunden holder han mest af Dig?

— Lucina, sagde Gudrun og blev rød. Tror Du ellers, jeg var her?

— — — — —

Søren sad hjemme og læste et Brev. Ella sad i spændt Forventning ved Siden af, for det var et Pengebrev, og Agraffen paa hendes ene Hat trængte forfærdelig til at fornyes.

— Der er vel ikke noget i Vejen? sagde hun.

— Ikke det mindste, sagde Søren.

— Hvor mange Penge fik Du?

— Seks Hundrede Francs.

— Gud, sagde hun, den Agraffe, vi talte om, koster bare et Hundrede og halvtreds.

— Ja, sagde Søren bittert, saa har vi fire Hundrede og halvtreds til at leve for.

— Leve, sagde Ella og stod foran Spejlet for at arrangere sig til at gaa ud. Du kan vel faa saa mange Penge, Du vil have?

— Nej, sagde Søren, nu kan jeg ikke faa flere, uden at jeg rejser hjem. Vil Du med, Ella?

— Hvorfor det? sagde Ella. — Synes Du da ikke, der er morsomt hernede?

— Jeg ved ikke, sagde Søren, men vi fulgtes ad herned, saa det er vel rimeligt, at vi følges ad tilbage.

— Ikke nu, sagde Ella. Om otte Dage ved Du jo, jeg er bedt til den danske Gesandt.

— Jeg er ikke bedt, sagde Søren.

— Nej, men Grev Schulenborg skaffer sagtens Dig en Invitation med — Du er da en kedelig Støvle, Søren. Det var Dig, der partout vilde have mig til Paris, og nu tror jeg næsten, jeg er mere indfødt hernede end Du.

— Ja, sagde Søren træt, Du passer vist bedre her nede end jeg, Ella.

— Gaar Du med? sagde Ella.

— Hvorhen?

— Ja, jeg vil altsaa hen og købe den Agraffe — jeg kan jo nok faa en Droske hernede paa Gaden, saa er det billigere, end hvis jeg skulde tage vores Vogn.

— Gør som Du vil, sagde Søren ligegyldig og gav hende de to Hundrede Francs. Brug Du bare af Pengene, saa længe der er nogen.

Søren var ikke skinsyg, ikke Spor. Oprigtig talt brød han sig ikke det mindste om Ella mere; han vilde allerhelst være fri, sin egen Mand, kun forbød Ridderligheden ham at lade hende i Stikken.

Men saa længe han betalte, vilde han dog nok vide, hvad hans Penge gik til. Og lidt efter, at Ella var gaaet, gik han ud paa Gaden.

Han saa lige, at hun drejede om Hjørnet; og han skyndte sig derhen. Det var alt det, at han fik se hende hoppe ind i en Ekvipage, som havde holdt og ventet, han kendte Tjeneren, som smækkede Vogndøren i. Det var ham, der havde overbragt hende Armbaandet fra Schulenborg.

Naa ja, tænkte Søren, det kunde jo heller ikke ende paa anden Maade — vi passede ikke for hinanden, jeg vil haabe, han er god imod hende.

Han gik op igen, tog sin Kavaj frem, for det var koldt endnu, skønt det led ud paa Foraaret, og gik op til Lucile.

— God Dag, Søren, sagde hun, det er saa kønt af Dig, at Du ikke glemmer gamle Venner — ærlig talt, keder jeg mig her i min Seng.

— Lucile, sagde Søren og blev rød, naar jeg nu skulde være ærlig, tror Du saa, jeg kommer her for *din* Skyld?

— Nej, sagde Lucile og lo, Du kommer, fordi Du godt kan lide mig og trænger til en Ven at snakke med. Men jeg er virkelig lige ved at være forelsket i Dig, Søren, saa rar og ærlig Du er — er det Pengesorger i Dag?

— Nej, sagde Søren, jeg kan ikke sige Dig, hvad jeg er ked af. Jeg kom kun herop for at sludre lidt.

— Hvordan har Ella det?

— Jo Tak, hun fejler ikke noget.

Sørens Blik mødtes med Luciles, og hun læste al Ting i det, hun forstod det hele i det samme, og hun sagde:

— Naa ja, lille Søren, Du har jo i Grunden aldrig holdt rigtig af hende, og hun faar det jo morsomt og velhavende, saadan som hun vil — Grev Schulenborg beholder hende vel nok et Aars Tid, og saa klarer hun sig nok videre.

— Og ender? sagde Søren tungt.

— Ja ender? sagde Lucile. Jeg synes, det er saa grimt, at man i det hele taget skal ende — men er det ikke kønnest at dø saadan, at det passer til det Liv, man har levet?

— Saa faar Du en smuk Død, sagde Søren.

— Aa, sagde Lucile heftigt og sparkede i Dynen — det er nu min Sorg, Søren, jeg vilde helst slet ikke dø. Jeg har saadan en Lyst til at springe ud af det hele og danse.

— — — —

Da Søren kom hjem, satte han sig ved Vinduet og saa ud paa Boulevarden dernede — den var trist og snæver, de nye, brede Alléer var jo ikke blevet lavet endnu; i Dag var Boulevarden til og med kedelig; der gik nogle fint klædte Herrer og Damer op og ned og hilste paa hinanden, men der var ikke noget Liv, ingen Gadesælgere, ingen, der havde travlt eller var optaget saa stærkt af noget, saa han blev morsom.

Nu havde han altsaa faaet de to Hundrede Daler; han forstod paa Salomons Brev, at det var de sidste, og i Grunden var han jo forbavset over, at han i det hele taget havde faaet Penge.

— Fader maa være en meget god Mand, tænkte han. At han ikke har tabt Taalmodigheden endnu! Vidste jeg dog bare en Maade, jeg kunde gøre ham en Glæde paa —

I flere Timer sad Søren dér ved Vinduet og fordybede sig i sit eget Liv. Jo mere han tænkte over det, des væmmeligere syntes han det hele var, og ude i Fremtiden var der ikke et eneste Haab at øjne. Alle sine Pligter havde han sveget, alle sine kære havde han forraadt, og nu forlod hans eneste Ven ham — for at Ella nu var Grev Schulenborgs Elskerinde, vidste han.

Naa, saa har en Gentleman kun ét at gøre . . .

Han havde ingen Pistol og gad ikke gaa ud og købe en. Ella kunde jo ogsaa komme imens. Men der sad en god, stærk Krog dér oppe ved Siden af Dørkarmen, og Ella havde glemt et Stykke Hyssing henne paa Puffen, da hun pakkede sin sidste Hat ud.

— Søren, hørte han pludselig en dyb Stemme sige. Han tog sig forfærdet til Ørene, for han

var ganske alene i Stuen, og han havde tydelig genkendt sin Faders Stemme — den gamle var vred og bedrøvet paa én Gang, han huskede det godt nok, Endefuldene gjorde aldrig saa ondt, naar Faderen havde sagt »Søren« paa den Maade, han havde mangen en Gang som Dreng taget sine Tamp med Sindsro, fordi han forstod, det var en smertelig Pligt, han og Faderen opfyldte sammen.

Men nu maatte det altsaa være en Hallucination. Faderen var her jo ikke. Han var altsaa syg nu ogsaa — saa var det paa høje Tid —

Han tog Hyssingen og begyndte at lave en Løkke. Saa kom han pludselig til at le og begyndte at snuse i Luften — var det Spegepølse? Eller Klipfisk? Nej, det var den grønne Ost, der stod i en flad Kasse dér henne tilhøjre paa Disken og altid kæmpede med de andre Varer, indtil *dens* Lugt sejrede.

Og Søren kylede Hyssingen hen i den anden Ende af Stuen.

— Aa, Fader, sagde han, midt imellem Latter og Graad — det er vel nok den eneste Glæde, jeg kan gøre Dig nu, men Du skal ikke have den Skam af mig.

Han gik i Seng og laa dér i stærk Feber. Han var i Reglen lykkelig, for alt det kønneste fra hans Barndom gik igennem hans Hjerne, og han kunde blot ikke begribe, hvorfor Mor ikke kom. Hun havde vel for travlt inde i Butikken — — —

— — Ella kom ikke — hun var blevet hos Grev Schulenborg. Men Søren savnede hende ikke. Somme Tider, naar han i Vildelse sparkede Tæpperne af sig, blev de lagt til Rette af en øm og nænsom Haand, Puderne blev skiftet under hans Hoved, og vaandede han sig af Tørst, førtes straks en svalende Drik til hans Læber — en enkelt Gang, naar han vaagnede halvt til Bevidsthed og slog Øjnene op, sad en kær og kendt Skikkelse ved hans Seng — han huskede ikke hvem, men det var jo ogsaa ligegyldigt. Han følte, at han var hjemme nu og i gode Hænder, han havde haft det ondt, men nu var al Ting saare godt, og han faldt hen i en Døs igen.

Den tiende Dag, da han for første Gang vaagnede til fuld Bevidsthed og saa sig om, var Stuen tom. Hvor var Ella henne? Han var dog sikker paa, at hun havde siddet her ved hans Seng.

Han huskede pludselig alt og fo'r over Ende.

Vognen, hun steg ind i — Schulenborgs Lakajer — hun havde jo forraadt ham og forladt ham, det var jo det, som havde slaaet ham til Jorden.

Men det maatte være en Misforstaaelse altsammen, hun havde jo været her og plejet ham ømt og trofast, hun havde givet ham det tydeligste Bevis paa sin Kærlighed, en Kvinde kan give, det vilde altsammen forklare sig selv, naar hun nu traadte ind om et Øjeblik.

Lidt efter blev Døren aabnet næsten lydløst, og en hvidklædt, ung Kvinde gled ind.

— Gudrun! udbrød Søren forbavset og lod sine udbredte Arme synke. Hvordan i Alverden kommer Du her — er jeg ikke i Paris?

— Jo vist er Du det, sagde Gudrun med et roligt Smil og tvang ham tilbage i Puderne. Men Du har rigtignok været meget nær ved at komme et andet Sted hen, og hvis Du ikke er forsigtig — —

— Jamen hvordan — —

— Du er da ikke det eneste Menneske, der kan faa Lyst til at se Paris. Jeg tog her ned for at hilse paa Lucina, og da jeg saa vilde besøge Dig, fandt jeg Dig her uden Bevidsthed, det var endda et Held, at Du ikke havde laaset din Dør.

— Og saa har Du plejet mig i al den Tid?

— Ja, er vi ikke som Broder og Søster? Men nu maa Du ikke snakke mere, ellers gaar Du bare hen og daaner for mig igen.

— Hvor er Ella? spurgte han heftigt og rejste sig over Ende igen. Sig mig hellere Sandheden, jeg har drømt saa ondt; har hun ikke været her?

— Der er kommet et Brev fra hende, sagde Gudrun og rakte ham det. Læs saa det, men saa maa Du heller ikke tale et Ord mere for det første.

Søren rev Konvolutten op — der stod kun nogle faa Linjer. Bogstaverne flimrede for hans Øjne — de sædvanlige Talemaader. Hun var en fri Fugl, som ikke kunde udholde at være bundet — de havde jo ogsaa altid været klar over, at de ikke kunde leve sammen for evigt — nu, da han havde Pengevanskeligheder, vilde det jo ogsaa være Uret af hende at falde ham til Byrde o. s. v.

Søren lod sig falde tilbage i Puderne — Brevet flagrede ud paa Gulvet, og Gudrun tog det ikke op. —

Saa var det altsaa forbi! Og det var godt — nu Gudrun sad her, var det godt. Han var hjem-

me igen, Barn igen, den onde Drøm var vejret bort, og han kunde sove trygt — —

Det gik hurtigt fremad, nu da Krisen var overstaaet. Inden der var gaaet mange Dage, sad han i en Lænestol; han taalte endnu ikke at læse, han blev ogsaa hurtigt træt af at tale; men Tiden faldt ham ikke lang. Gudrun var jo hos ham; han fulgte hende med Øjnene, hvor hun gik og stod . . .

Han kunde ikke blive træt af at høre hende fortælle om alt derhjemme — ikke med et Ord berørte de den onde Tid, som laa imellem; alle hans Tanker var i Hjemmet og ved den første Ungdom; han følte det, som skulde han først begynde Livet nu.

— Nu er Du snart helt rask, sagde hun en Dag. Saa er det nok bedst, jeg ser at komme hjem; det er jo første Gang, jeg er borte fra de gamle.

— Dér fangede jeg Dig, sagde han og lo. For Du har jo ikke set det bitterste af Paris endnu. Skrift nu ærligt, hvorfor Du kom herned. For Du kunde da ikke vide i Forvejen, at jeg skulde ligge her syg og ene —

— Ja, kunde jeg ikke? Man ved saa meget, naar det gælder en, man holder af, og . . . Du

véd jo, at jeg holder af Dig som af en Broder.

— Kun som af en Broder?

Han greb hendes Hænder og tvang hende til at se paa sig.

— Gudrun, kan Du tilgive mig det altsammen?

— Hvad har jeg at tilgive? Jeg forstaar saa godt, at du maatte holde af Lucina, saa god og yndig hun er —

— Og — — den anden?

— Saa bitter og skuffet, Du var.

— Og nu, Gudrun? Du kære Pige, for mig er Du jo saa langt, langt mere end en Søster.

— Søren, sagde hun heftigt og mødte hans Blik fast. Du véd det jo godt, at for mig er Du mere end alle de andre tilsammen. Men mener Du det nu, og staar det fast? For én Gang til, Søren, tror jeg ikke, jeg kunde bære at blive skuffet.

Men Søren mente det. Og otte Dage efter sad de i Diligencen og rullede mod Nord.

8. KAPITEL

Endelig!

— Naa, Svoger? sagde Alexander Smit — han var blevet helt ung igen over de gode Nyheder fra Paris, og traadte med Hatten bag i Nakken ind i Vinhuset, hvor Hattemageren gik og røg Portorico for Bladlusenes Skyld — nu kan vi snart vente dem hjem.

— Ja, Gud have Lov, sagde Hansen, hvem skulde tro, at vi skulde opleve den Glæde paa vore gamle Dage.

— Jeg er Fanden ikke gammel, sagde Smit og rev i en Vinranke, saa det gøs i Hattemageren. Jeg har i Sinde at blive Bedstefader adskillige Gange, vil jeg lade Dig vide — er Madammen oppe?

— Hvad ved jeg, hvor hun færdes; hun er jo som en Mus i Barselseng med Udstyr og alt det dér. De unge har jo travlt — har det ellers ventet saa længe, kunde det vel have ventet Dyrehavstiden med.

— Kunde det det? Din — Filosof! Nej, det kunde det aldeles ikke. Mutter derhjemme er ogsaa som en æggesyg Høne, og mig kribler det helt ud i Tæerne. Jeg har Pinedød ikke Ro, før Vuggen kommer i Gang.

— Og Søren skriver ikke noget om, hvad Planer han har?

— Ikke et Muk, men det gier sig vel.

— For hvis han nu tager det op med at rejse til Sydamerika?

— Saa skulde da Fanden gø og gale i ham — men de Barnestreger falder han vel heller ikke paa mer.

— Noget maa han da tage sig til, om ogsaa vi kan føde ham.

— Han skal vel studere. Saadan lærde Folk kan jo altid faa Tiden til at gaa uden at tage sig noget nyttigt til; der sidder jo et Hoved paa ham.

Alexander havde ingen Ro paa sig, han lejede Ekstravogn til Korsør og gik der i to Dage og ventede paa Smakken. Og da han endelig holdt Drengen i sine Arme, kunde han ikke sige et Ord, og den, som ikke kendte ham, kunde godt have troet, at han græd; men det var skam bare den skarpe Vind, som stod ind fra Bæltet, og fik Øjnene til at rinde.

— Endelig! sagde han. Sikken ogsaa et Stykke Pigebarn, hvad? Hun vilde min Sæl have Dig; men Du har jo rendt med Skyklapper paa i alle de Aar, din Torsk! Ja, nu har vi alting i Orden, saa I kan bestille Lysning, hvad Dag I vil.

Da de sad i Postvognen, sagde Faderen:

— Jeg har set paa en køn Lejlighed til Jer i Skindergade. For Du vil vel helst bo i Nærheden af Universitetet og saadan — eller hvad har Du tænkt at tage Dig til?

— Ja, lad os tale om det, sagde Søren. Men nu synes jeg slet ikke, jeg kan tænke paa andet, end at jeg er hjemme igen —

— Du har sgu ogsaa været langt ude, sagde Smit; men saa var Rosinen i Pølseenden alligevel —

Om Aftenen, da Gensynet var overstaaet, og Søren og Gudrun sad med de fire gamle oppe paa Salen, sagde Smit:

— Ja, saa var det altsaa, hvad Du vil — nu sidder vi her jo, hele Parlamentet, og saa kunde vi vel snakke om det.

— Ja, sagde Søren, men hvis Du ikke har noget imod det, Fader, saa vilde jeg gerne først tale med Dig under fire Øjne — nede paa det gamle Kontor.

Smit gik derned med ham, tændte og satte sig paa den lille Skruestol, som havde slidt Bagdelen ud af mange Par Bukser, mens han myreflittigt sled sig sin Velstand til.

— Kom saa med det, sagde han. Du har vel Gæld i Paris? Skidt, naar Ballet er forbi, saa betaler man, hvad det har kostet.

— Nej, sagde Søren bevæget, det er ikke det. Men Fader — nu har jeg jo spildt mange Aar, og Du kan vel ikke have stor Tillid til mig . . . men hvis Du vilde prøve det med mig engang endnu, saa vilde jeg helst sætte mig ind i Forretningen, og se om jeg kunde være Dig til Hjælp.

— Søren! raabte Smit og sprang op. Nu har Du da ogsaa gjort mig saa stor en Glæde, at jeg ikke skal kny, om saa et helt Fartøj forliser for mig med Mand og Mus — —

Han halede Søren med sig, og tog Trapperne ovenpaa i to Spring.

— Mutter! raabte han. Her ser Du Alexander Smit og Søn! Firmaet færdigt. Saa fik Bøgerne da ikke gjort ham kulret alligevel — husk, at Dr. Ryge faar en Sending i Morgen! For det var ligegodt ham, som ordinerede Kuren, og den var krabat — —

— — — — — — — — — — — — — —

Søren og Gudrun kom ikke til at bo i Lejligheden i Skindergade. Smit havde længe tænkt paa at udvide sig, han havde ikke Plads nok til sin Storhandel i det gamle Hus nu, da Sønnen var traadt ind i Firmaet, skulde der arbejdes med dobbelt Kraft.

Han købte en Gaard i Fortunstræde, hvor de allesammen kunde rummes under samme Tag, og hvor han havde sine egne Pakhuse bag Gaarden. Søren var ikke til at kende igen, han gik op i Forretningen med Liv og Sjæl, og Faderen var henrykt over hans Lærenemhed.

— Men Du maa se at faa noget Sul paa Kroppen, sagde han. Du er jo dog en Spækhøkersøn, og Du er jo hulkindet som en theologisk Student, Firmaet kan sgu ikke være det bekendt.

Og Gudrun var lige saa prompte som sin Mand til at opfylde de berettigede Krav, de gamle stillede til hende. Der var ikke gaaet mere end den behørige Tid, før hun lagde en lille Alexander i den gamles Arme.

Saa kom der et Pusterum paa nogle Aar. Søren, som jo var rejsevant og sprogkyndig, skulde foretage en Rejse til Firmaets Forbindelser i de store Hovedstæder, og Gudrun besluttede at følge med. Sidst kom de til Paris, og naturlig-

vis gik de op for at se til Lucile Grahn, fra hvem de ikke havde hørt længe.

Men de traf hende ikke, hun var rejst til Badestedet Bourbonne les Baim for at søge Lindring for sin Sygdom, og da Søren havde endt sine Forretninger, tog han med Gudrun dertil.

Det var et sørgeligt Møde — de traf Lucile i Parken, hvor hun slæbte sig afsted med et Par Krykker — hun, Sylfiden, som før næppe havde rørt Jorden med Spidsen af sin Fod.

Men mild og munter var hun som altid, og inderlig glad over at se Barndomsvennerne sammen i deres Lykke.

— Saa gik det dog tilsidst, som det skulde, sagde hun. Og naar Enden er god —

— Og Du? sagde Gudrun bevæget. Hvor det maa falde Dig svært, at Du ikke mere kan dyrke din Kunst.

— Ja, sagde Lucile, det har været tungt nok — især i den første Tid. Nu tænker jeg sjældent paa det, undtagen naar jeg ser andre danse — her skal netop være Bal i Aften, saa lukker jeg mig inde med Moder paa mit Værelse. I spiser vel til Middag hos mig? Hvor det vil glæde Moder at se Jer, hun sørger meget mere over min Sygdom end jeg selv.

— Aa Herregud, sagde Fru Grahn, da hun saa dem. Lille Søren og Gudrun, ja, som Tiden dog gaar, for os er det bare, ligesom den stod stille . . . og Lucina lukker sig altfor meget inde med sig selv, hun er jo da ung endnu og kunde maaske komme sig, naar hun blot vilde fornøje sig en Smule med de andre.

— Fruen har ganske Ret, sagde Overlægen ved Badestedet, der traadte ind i det samme. Det, Mademoiselle Grahn trænger til, er Adspredelse og atter Adspredelse — jeg vil indstændig tilraade Mademoiselle at gaa til det Bal i Aften, det kan have en mere heldbringende Virkning paa Dem, end De maaske tænker.

— Tak, kære Doktor, sagde Lucile. De mener mig det godt; men De ved jo saa vel som jeg, at om jeg skulde komme mig, maatte der ske et Mirakel.

— Aldeles ikke, sagde Doktoren. Jeg har sagt Dem det før, at Deres Ben fejler ikke det mindste, det er blot Nervesystemet, som er i Uorden. De kan komme til at glæde Verden med Deres Kunst i mange Aar endnu.

— Og for Resten, sagde Søren og lagde sin Arm om Gudruns Liv — sker der maaske flere Mirakler, end man er tilbøjelig til at tro.

Lucina lod sig omsider overtale — i sin Glæde over Barndomsvennernes Lykke gik hun for første Gang til Bal. Hun gik paa sine Krykker ind over det bonede Gulv og satte sig mellem de ældre Damer, som fornøjede sig over at se deres Sønner og Døtre træde Dansen.

Musikken bruste gennem Rummet . . . kendte Toner. Lucile var ved at briste i Graad, det svimlede for hende . . . gennem Taarer saa hun Søren føre Gudrun frem og hvirvle med hende gennem Salen i en vuggende Vals.

Hun rejste sig, næsten uden at vide af det. Hun gjorde et Par Skridt frem, støttet til sine Krykker — et af de dansende Par kom til at støde til hende, saa at hun tabte den ene Krykke; men hun lod den ligge — ufravendt fulgte hun med Blikket de to unge Venner, som dansede og dansede i deres Livsglæde, uden at blive trætte.

Og med ét lod hun ogsaa den anden Krykke falde — hun rettede sig, lod sine Hænder glide ligesom prøvende ned over sit Legeme, strakte dem saa mod Himlen og lo —

Og med ét gav hun sig til at danse — dansede gennem Salen som i sin Barndoms Tid, en Aabenbaring af Skønhed og Ynde . . . de andre

hørte op med at danse, Par efter Par . . . betagne stod de og stirrede paa det forunderlige Syn. Musiken tav, men Lucina dansede videre, skønnere og mere bedaarende end nogen Sinde, hun, som hver eneste af de tilstedeværende havde set slæbe sig gennem Salen paa sine Krykker.

Miraklet var sket — den store Kunstnerinde Lucile Grahn var opstanden fra de Døde . . .

Hendes første Gang var til Kirken for at bringe Gud den Tak, hendes Hjerte var fuldt af. Nogle Dage senere fulgte hun Vennerne til Paris — og derfra fløj hun ud til nye Triumfer.

Søren og Gudrun rejste dobbelt glade hjem. Og de fik Lov til at nyde deres Lykke i mange Aar, skønt gamle Alexander erklærede, at de slet ikke havde fortjent den, saa skammeligt de havde snydt ham — for der kom jo ikke mere end den ene lille Alexander; men til Gengæld tegnede han til at blive Farfaderen op ad Dage.

Og Aarene gik, mætte af Dage gik de gamle til Ro. Først Madam Smit, saa Hattemageren og hans Kone. Et Pakhus rejste sig i den kære Have, som havde været Hattemagerens Glæde og Stolthed. Og da Alexander Smit havde fyldt de een og halvfems, og det ikke kunde være andet, bed ogsaa han i Græsset.

Gudrun og Søren rejste somme Tider ud paa en lille Europatur, naar Forretningen kunde give dem et antageligt Paaskud. Saa besøgte de Lucile og opfriskede gamle Minder. Ogsaa de triste . . . Ella Hansen var blevet i Paris, da Grev Schulenborg lod hende i Stikken, og det var gaaet længere og længere ned ad Bakke, som man kunde vente. De traf hende en Dag udenfor Operaen, hvor hun stod og solgte Blomster. Hun kendte dem ikke, sløvet og drikfældig, som hun var. Søren lagde alle de Penge, han havde hos sig, i hendes Kurv, og trak hurtigt Gudrun bort med sig . . .

Men mest var det godt, de hørte derude fra. Ogsaa Lucile havde omsider fundet Lykken og givet sig en Mand i Vold . . . hun havde ægtet Tenorsangeren Yong og trukket sig tilbage fra Scenen og dens Triumfer.

— Den kære Lucina, sagde Gudrun. Og hun tilføjede ud af sit gode Hjerte: Og stakkels Ella — saa forskelligt det dog kan gaa.

— Ja, sagde Søren, vi har meget at takke for — den kan føre til mange Ting, den Kærlighed ved Balletten!

Ende.